

การศึกษาผลทางการเรียนระดับมัธยมศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๑
ของนักศึกษาที่มิโรงเรียนและผู้ที่ไม่ใช่นักศึกษา
ในจังหวัดพระนคร

ปริญญาบัตร

ของ

วรรณภา พรหมบุรณย์

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

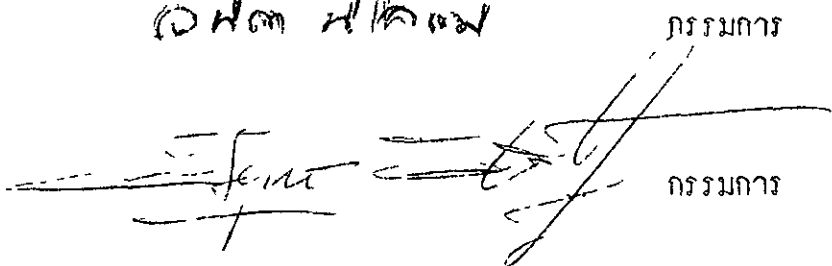
เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาามหาบัณฑิต

๒๗ กรกฎาคม ๒๕๑๓

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติได้พิจารณาปริญญาบัตรฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา
ได้

อรรถ วิชากร ปรึกษา

อรรถ วิชากร

Handwritten signatures and stamps. The word 'กรรมการ' (Committee Member) is written twice, once above and once below the signatures.

๒๗ กรกฎาคม ๒๕๑๓

ประกาศคุณูปการ

นอกจากคณะอาจารย์ที่ปรึกษาทั้ง ๓ ท่าน ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบ
ขอบพระคุณในความกรุณาที่ให้คำแนะนำแก้ไขและช่วยเหลือให้การวิจัยเรื่องนี้สำเร็จลงด้วยดีแล้ว
ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านอธิการ ศาสตราจารย์ ดร.สุคใจ เทอาสาสุนทร ที่ได้ให้ข้อคิดเห็นและคำแนะนำ
เกี่ยวกับการวิจัยเรื่องนี้ตั้งแต่ต้น

ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณสามารถ วีระสัมพันธ์ คุณชุมพล หนูสงฆ์ ที่ได้กรุณาช่วยเหลือ
ทางคานาสถิติ ขอขอบคุณ คุณโสสถิตผล มีทรัพย์ คุณวิศิษฐ์ กันขทิพย์ คุณวิชัย กุลชาบาล และคุณภุชฌ์
รัมย์ยาภิวัฒน์กุล ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ

นอกจากนั้น ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณท่านอาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ หัวหน้าฝ่าย
วิชาการ อาจารย์พลศึกษา และคณะอาจารย์โรงเรียนต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยไปขอเก็บข้อมูล และขอขอบคุณ
นักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามไว้ ณ ที่นี้ด้วย.

วรรณภา พรหมบุรณย์

สารบัญ

บท		หน้า
๑	บทนำ	๑
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	๔
	การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง	๕
	เหตุผลและทฤษฎีเบื้องหลังการวิจัย	๘
	ขอสมมติฐานในการวิจัย	๙
	ความสำคัญของการวิจัย	๑๐
	ขอบเขตของการวิจัย	๑๑
	กำนิยามศัพท์เฉพาะ	๑๑
๒	วิธีดำเนินการ	๑๒
	การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	๑๒
	การสร้างเครื่องมือ	๑๕
	วิธีดำเนินการรวบรวมและจัดกระทำข้อมูล	๒๔
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๘
๓	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๑
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๑
๔	อภิปรายผล สรุปผลการวิจัย และขอเสนอแนะ	๕๓
	การอภิปรายผล	๕๓
	สรุปผลการวิจัย	๕๘
	ขอเสนอแนะ	๖๕
	ขอเสนอแนะสำหรับภรรยา อวารีย์	๖๕
	ขอเสนอแนะสำหรับโครงการแนะแนวของโรงเรียน	๖๗
	ขอเสนอแนะสำหรับบิดามารดาและผู้อุปการะ	๖๘

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร	๒๘
ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะทำการวิจัยต่อไป	๓๐
๕ บทย่อ	๓๑
ความมุ่งหมายของการค้นคว้า	
สมมติฐานในการวิจัย	๓๑
วิธีดำเนินการ	๓๒
สรุปผลของการวิจัย	๓๓
ข้อเสนอแนะ	๓๕
บรรณานุกรม	๓๗
ภาคผนวก ก.	๔๑
สรุปผลการสัมมนา	๔๗
ภาคผนวก ข.	๕๕
แบบสอบถามประเภทที่ ๑	๕๖
แบบสอบถามประเภทที่ ๒	๑๑๑
แบบสอบถามปลายเปิด	๑๑๖

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
๑	แสดงจำนวนนักเรียน บศ. ๔ ซึ่งเป็นกลุ่มนักกีฬาและไม่ใช่นักกีฬา	๑๒
๒	แสดงสิ่งแวดลอมการเรียนและสิ่งทีช่วยส่งเสริมบทเรียนของทั้งสองกลุ่ม	๓๓
๓	แสดงปริมาณของสิ่งแวดลอมความเป็นอยู่และสภาพที่บานกับที่โรงเรียน	๓๕
๔	แสดงปริมาณของทัศนคติที่มคอกการกีฬาของนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่นักกีฬา	๔๒
๕	แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนของกลุ่มนักกีฬาและไม่ใช่นักกีฬา	๔๗
๖	แสดงผลเปรียบเทียบสิ่งแวดลอมทางคานการเรียนและสิ่งทีส่งเสริมบทเรียน ของกลุ่มนักกีฬาและไม่ใช่นักกีฬา	๔๙
๗	แสดงผลเปรียบเทียบสิ่งแวดลอมทางคานความเป็นอยู่และสภาพที่บานกับที่ โรงเรียนของกลุ่มนักกีฬาและไม่ใช่นักกีฬา	๕๐
๘	แสดงผลเปรียบเทียบทัศนคติคอกการกีฬาของกลุ่มนักกีฬาและไม่ใช่นักกีฬา	๕๒
๙	สรุปปริมาณของสิ่งแวดลอมทางคานการเรียน และสิ่งทีช่วยส่งเสริมบทเรียน กับความเป็นอยู่ และสภาพที่บานกับที่โรงเรียน	๖๐
๑๐	แสดงสรุปผลการเปรียบเทียบผลการเรียน สิ่งแวดลอม และทัศนคติของกลุ่ม นักกีฬาและกลุ่มไม่ใช่นักกีฬา	๖๓
๑๑	สรุปผลทัศนคติคอกการกีฬาในทางไมตรีที่ผู้คอบ ๑๐ % ขึ้นไป ของกลุ่มนักกีฬา และกลุ่มไม่ใช่นักกีฬา	๖๔
๑๒	แสดงการจับคู่กลุ่มนักกีฬาและกลุ่มไม่ใช่นักกีฬา	๖๖
๑๓	แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้น มศ. ๓ ของกลุ่มนักกีฬาและไม่ใช่นักกีฬา	๖๘
๑๔	แสดงคะแนนสิ่งแวดลอมข้อ ก. การเรียนและสิ่งทีช่วยส่งเสริมบทเรียนและ ข. ความเป็นอยู่และสภาพที่บานกับที่โรงเรียนของวงกลุ่มนักกีฬาและกลุ่มไม่ นักกีฬา	๘๐
๑๕	แสดงคะแนนทัศนคติของวงกลุ่มนักกีฬาและวงกลุ่มไม่ใช่นักกีฬา	๘๖

บทนำ

ปัจจุบันนี้ประเทศไทยกำลังมุ่งพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา เมื่อพูดถึงการศึกษา ทุกคนย่อมลงความเห็นว่าความเจริญก้าวหน้าของบ้านเมืองขึ้นอยู่กับการศึกษาของประชากร มีตัวอย่างจากประเทศต่าง ๆ แจกแจงให้เห็นชัดว่า ประเทศที่ประชากรมีระดับการศึกษาสูง ฐานะทางเศรษฐกิจดี แม้จะไม่อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ก็ช่วยกันทำนุบำรุงบ้านเมืองให้เจริญก้าวหน้าได้ เช่น ประเทศเดนมาร์กและสวีต เป็นต้น ความเจริญทั้งหลายไม่ว่าทางการเมือง การทหาร การเศรษฐกิจและสังคม จะมั่นคงยืนยาวอยู่ได้ก็ต้องอาศัยการศึกษาเป็นรากฐานให้ทุกคนมีความรู้ความสามารถ และได้รับการอบรมที่ถูกต้องเหมาะสม แก่กาลสมัยและสิ่งแวดล้อม^๑

เมื่อพูดถึงการพัฒนาประเทศในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา เราก็มักเฝ้ามองดูในเรื่องราวการพัฒนากำลังคนซึ่งจะเป็นกำลังของชาติด้วย และกำลังของชาติดังกล่าวส่วนใหญ่มักคือ เยาวชนนั่นเอง การที่จะพัฒนาเยาวชนให้เจริญนั้น การกีฬาเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมตัวเด็ก นอกเหนือไปจากการส่งเสริมให้เด็กเจริญเติบโตทางด้านสติปัญญาโดยทางวิชาการแต่อย่างใด เพราะการศึกษานั้นจะต้องสร้างความเจริญองงามให้แก่เด็กเรียน และความเจริญองงามนั้นก็ควรเป็นทุก ๆ ด้าน คือ ทั้งทางกาย สมรรถภาพ และสังคม การศึกษาไม่ควรให้ความเจริญแก่ส่วนหนึ่งส่วนใดโดยเฉพาะแต่อย่างใด เพราะจะทำให้ร่างกายขาดความสมดุลย์ไป^๒ วัตถุประสงค์อย่างหนึ่งของแผนการศึกษาแห่งชาติคือ มีวามมุ่งหมายให้กุลบุตร กุลธิดามีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งทางกายและทางจิต กับทั้งให้มีความเป็นนักกีฬาด้วย^๓

^๑ สายหยุด จำปาทอง และ บุญถิ่น อัตถากร การนศึกษา หน้า ๒๓.

^๒ ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมวิสามัญศึกษา โครงการทดลองและปรับปรุงมัธยมวิสามัญศึกษา หน้า ๑๖.

^๓ ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมวิสามัญศึกษา คู่มือครูในโรงเรียนมัธยม หน้า ๓๓๗.

เยาวชนของชาติดังกล่าวนี้ ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาซึ่งอยู่ในวัยรุ่นอันเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ พฤติกรรมของเด็กนั้นเกี่ยวข้องกับสภาพร่างกาย และร่างกายก็มีความสัมพันธ์กับจิตใจ ถ้าสภาพร่างกายของเด็กไม่ดี จะกลายเป็นคนมีปัญหาทางอารมณ์ ถ้ามีปัญหาทางอารมณ์ ปัญหาทางพฤติกรรมก็จะเพิ่มขึ้น^๔ หนึ่ง เด็กในวัยนี้มีความต้องการที่จะเป็นอิสระ เด็กวัยรุ่นชอบออกไปพบปะติดต่อกับเพื่อน รุ่นราวคราวเดียวกัน การสังคมติดต่อซึ่งกันและกันนี้ ทำให้เด็กวัยรุ่นเกิดความรู้สึกเป็นอิสระจากครอบครัว ความรู้สึกอันนี้เองเป็นความต้องการที่จะเตรียมตัวรับผิดชอบในชีวิตของผู้ใหญ่ต่อไปในอนาคต^๕

นอกจากนั้น เด็กวัยรุ่นยังต้องการตำแหน่งทางสังคม ดร. กอ สวัสดิพิพาณิช^๖ กล่าวว่า ความต้องการทางสังคมนี้เป็นความต้องการอันสูงสุดของเด็กหนุ่มสาว เด็กหนุ่มสาวต้องการเป็นคนสำคัญ ต้องการเป็นที่นับถือของเพื่อนฝูง ต้องการให้เพื่อนฝูงและคนอื่นยอมรับว่าตนมีความสามารถน้อยเพียงใด

ดังนั้นการเข้าสังคมจึงมีความหมายสำหรับเด็กวัยรุ่น เพราะการเข้าสังคมเป็นการสนองความต้องการ การเข้ากลุ่มเข้าพวก มีความรู้สึกในการเป็นเจ้าของหรือมีที่ยึดเหนี่ยว ความรู้สึกอยากได้เพื่อนในกลุ่มยอมรับตนเห็นสมนาจิก ความรู้สึกในเรื่องความเป็นเจ้าของนี้ จะเกิดเมื่อเด็กได้มีประสบการณ์ในการเข้าสังคม เพื่อที่จะสนองความต้องการดังกล่าว ญจะต้องใช้ความสามารถพิเศษที่จะช่วยเด็ก^๗ นอกจากนั้น แลนดิส^๘ ยังกล่าวอีกว่า ถ้าหากครูช่วยให้เด็กทราบเองโดยไม่ช่วยเหลือตั้งแต่วัยรุ่นแล้ว กว่าเด็กจะทราบและสามารถปรับตัวให้ถูกต้องได้ก็โคเกินไป ฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะชี้ให้เด็กเห็นว่า เด็กจะได้ประสบการณ์ต่าง ๆ ในการปรับตัวทางสังคมจากการเข้าหมู่พวกด้วย

^๔ Strang, Ruth, An Introduction to Child Study, p. 406.

^๕ George, J. Mous, The Stormy Decade Adolescence, p. 118.

^๖ กอ สวัสดิพิพาณิช "จิตวิทยา" คู่มือการอบรมครูมัธยมศึกษา หน้า ๑๒.

^๗ Tamsiri Punyasangh, A Changing Secondary Education, p. 101.

^๘ Landis, Paul A., Adolescence and Youth, p. 377.

เมื่อเห็นเช่นนี้ การที่จะสนองความต้องการของเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา นั้น ทางโรงเรียนการมุ่งในทางส่งเสริมกิจกรรมนักเรียน นิฉะนั้นเด็กจะใช้เวลาส่วนเกินไปในทางไร้ประโยชน์ เพราะเด็กวัยรุ่นมีระดับแรงขับทางการก้าวร้าวสูง ถ้าสังคมไม่ยอมรับให้เข้ากลุ่มจะทำให้การมีชีพปรกติ กระทั่งมหาดไทย^{๑๐} ได้วิเคราะห์ปัญหาเยาวชนที่เป็นสาเหตุให้เด็กมีปัญหาร้องการมากระพือเกี่ยวกับทางบ้านโรงเรียนและการศึกษา ปรากฏว่าโรงเรียนขาดการส่งเสริมในเรื่องกีฬาและทัศนคติเกี่ยวกับการกีฬา นเรศ ศรีรักษ์^{๑๑} กล่าวว่า เพื่อให้เด็กดำรงชีพอยู่ในสังคมเสรีประชาธิปไตยได้อย่างดี การเรียนพลศึกษานั้น นักเรียนจะต้องเรียนด้วยวิธีการกระทำ สนามกีฬาหรือโรงฝึกพลศึกษาจะเป็นที่ทดลองและทดสอบเด็กว่ามีจิตใจน่าคบค้าสมาคมเพียงไร การแข่งขันกีฬาในสนามก็เช่นเดียวกันกับการต่อสู้แข่งขันของการดำเนินชีวิต ใครบ้างเห็นแก่ตัว ใครบ้างแพ้เป็น ใครบ้างชอบเอาเปรียบ ใครบ้างไม่รู้จักอกหัก ใครบ้างทำร้ายคู่ต่อสู้ข้างหลัง และใครบ้างไม่เคารพกติกา ก็จะมองเห็นได้ว่าในสนามกีฬา เราอาจนำหลักบทพระองค์เหล่านั้นมาคิดปรับปรุงแก้ไขเด็กของเราให้เข้าไปโดยถูกต้องตามความต้องการต่อไป

ฉนั้น เราจะเห็นว่าการศึกษาจำเป็นต่อชีวิตของเด็กวัยรุ่นเป็นอย่างมาก เพราะประโยชน์จากกิจกรรมจะทำให้ให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกัน ทำให้เกิดประโยชน์แก่การศึกษา แก่ตัวเอง และแก่โรงเรียน ส่งเสริมให้เด็กเอาละคนรู้จักทำงาน ถ้าเป็นกิจกรรมที่จัดได้ถูกต้องกับวัตถุประสงค์ และเกิดประโยชน์แก่เด็กและแก่โรงเรียนแล้ว ก็ควรสนับสนุนอย่างยิ่ง^{๑๒}

การที่ครูและผู้บริหารจะช่วยให้เด็กเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ก็ต้องคำนึงด้วยว่ากิจกรรมนั้น จะไม่ฉงการเรียนของเด็ก จะต้องจัดโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ด้านอื่นประกอบกัน เป็นที่ทราบ

^๙ Stone, Alan A., Longitudinal Studies of Child Personality, p. 105.

^{๑๐} มหาดไทย, กระทรวง รายงานของคณะกรรมการวิเคราะห์ปัญหาเยาวชน หน้า ๒๐.

^{๑๑} นเรศ ศรีรักษ์ "การสอนพลศึกษาในโรงเรียน" วิทยาสาร ๕:๒๒ มีนาคม ๒๕๑๓

^{๑๒} เทือก กุสุมา ณ ลยุตยา และสมศรี ชีพสาทิศ "การให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมในโรงเรียน"

แน่ชัดว่ารายการที่จัดสำหรับช่วยเหลือเด็กจะต้องยืดหยุ่นได้ จะต้องเป็นรายการที่จัดเฉพาะที่จะช่วยเหลือที่อายุและเด็กมีไหวพริบหรือสติปัญญาของตนเอง และโปรแกรมที่จัดก็ไม่ควรเป็นกิจกรรมน้อยชนิดเกินไป และไม่มุ่งไปที่กิจกรรมแข่งขันอย่างเดียว จะเป็นการเรียกร้องให้เด็กแสดงความสามารถเกินกำลัง เราควรจะต้องยอมรับระดับความสามารถของเด็กด้วย^{๑๓} นอกจากนั้นการส่งเสริมการกีฬาจะต้องเน้นในเรื่องทัศนคติต่อกีฬาด้วย ให้ลูกกีฬาเห็นและวิจิตใจเป็นนักกีฬา จากการจัดกีฬาแหลมทองก็เห็นชัดว่ามีผลทางความประพฤติกและจิตวิทยาของเยาวชนมาก^{๑๔}

เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงบางประการในการปรับปรุงการกีฬาของนักเรียนให้สอดคล้องกับผลการเรียนของเด็ก ผู้วิจัยมีความมุ่งหวังที่จะศึกษาเรื่องผลต่างการเรียนของผู้ที่ร่วมเล่นกีฬากับโรงเรียน กับผู้ที่ไม่ร่วมเล่นว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ อันจะเป็นแนวทางให้คณะกรรมการบริหารและแผนกแนะแนว หันมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้การศึกษาค้นคว้าความต้องการของนักเรียน ทั้งทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาดังกล่าวให้สมบูรณ์

๑. ความมุ่งหมายของการวิจัย

๑.๑ เพื่อทราบว่าถึงแม้ว่าเด็กและทัศนคติต่อการกีฬาของกลุ่มนักเรียน กับผู้ที่ไม่ใช่ นักเรียนแตกต่างกันมีปริมาณมากน้อยเพียงใด

๑.๒ เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนของนักเรียนที่ร่วมเล่นกีฬากับโรงเรียน กับนักเรียนที่ไม่ได้ร่วมเล่นกีฬา

๑.๓ เพื่อศึกษาผลต่างของสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการเรียนของนักกีฬาที่โรงเรียน และผู้ที่ไม่ได้ร่วมเล่นกีฬา

๑.๔ เพื่อศึกษานักกีฬาที่โรงเรียนกับผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาที่โรงเรียน จะมีทัศนคติต่อการกีฬาต่างกันหรือไม่

^{๑๓} Jersild, Arther Thomas, The Psychology of Adolescence, p. 17.

^{๑๔} มหาคไทย, กระจ่าง น.ค.

๒. การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง

เออล^{๑๕} ได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนิสิตที่เป็นนักกีฬา และผู้ที่ไม่เป็นนักกีฬาจากชนชาติ ๔ ชาติ ประกอบด้วยชาติแองโกล อินเดียน นิโกร และสเปนอเมริกัน วิชาจำนวนนิสิต ๓๓๓ คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบว่า ผลการเรียนของทั้งสองกลุ่มในระหว่างเข้าชาติ จะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ผลปรากฏว่า

๑. ผลการเรียนของกลุ่มที่ไม่ใช่ชนนักกีฬาส่งกว่านักกีฬา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ในกลุ่มแองโกล นิโกร และสเปนอเมริกัน ตามลำดับ

๒. ในกลุ่มอินเดียน ผลการเรียนของนักกีฬาและไม่ใช่นักกีฬา แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ ชาติ ผลการเรียนระหว่างกลุ่มนักกีฬาและไม่ใช่นักกีฬา แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือ mean score ของกลุ่มนักกีฬา ๑๐๑.๑๔๕๑ และ mean score ของกลุ่มไม่ใช่นักกีฬา ๑๐๑.๑๑๕๒

จากการวิจัยเรื่องนี้ยังสรุปแน่ชัดลงไปไม่ได้แน่ว่า นักกีฬาจะมีผลการเรียนแตกต่างจากผู้ไม่เล่นกีฬาหรือไม่ เพราะผู้ไม่ใช่นักกีฬาของชนชาติแองโกล, นิโกร และสเปนอเมริกัน มีผลการเรียนดีกว่านักกีฬา แต่ผู้ไม่ใช่นักกีฬาของชนชาติอินเดียนชาติเดียวที่มีผลการเรียนไม่ต่างกับผู้เล่นกีฬา แต่เมื่อรวมกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ ชาติ แล้วแบ่งเป็นกลุ่มนักกีฬาและกลุ่มที่ไม่ใช่นักกีฬา ปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มมีผลการเรียนไม่ต่างกัน จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผลการเรียนของนักกีฬา และผู้ไม่ใช่นักกีฬาของเค็กไทยด้วยว่าจะมีผลเช่นใด

โรแนล^{๑๖} ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกหลักสูตร กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตในวิทยาลัยแห่งหนึ่ง กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตจำนวน ๑๓๓๒ คน ซึ่งเคยมีประสบการณ์ในวิทยาลัยแห่งนั้น ๓ ปี ผลปรากฏว่า

^{๑๕} Earl, Charles Douglas, "The Academic Achievement of College Athletes from Four Ethnic Groups" Dissertation Abstracts, 29:4371, 1969.

^{๑๖} Ronald, Earl Arther Jackson, "Selected Relationship Between Activity Participation and Scholastic Achievement for Kansas State University Students" Dissertation Abstracts, 25:5151, 1955.

๑. เวลาที่ใช้ในกิจกรรมนอกหลักสูตร กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ในทางบวก และกลุ่มนิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรจะมีแนวโน้มว่าค่าคะแนนค่าลง และกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรก็จะมีแนวโน้มว่าค่าคะแนนเพิ่มขึ้น

๒. ชนิดของกิจกรรมนอกหลักสูตรไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียน

จากผลการวิจัยของแจคสัน พบสรุปผลที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ว่า กลุ่มนิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตร จะทำคะแนนการเรียนได้ดีกว่ากลุ่มที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม

ไพศาล หวังพานิช^{๑๗} ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกชั้นเรียนกับผลการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ ๓ ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๐๐ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ซึ่งกำลังเรียนในชั้นปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๐๐ จำนวน ๒๓๒ คน เป็นนิสิตชาย ๑๒๒ คน นิสิตหญิง ๑๑๐ คน โดยเป็นนิสิตที่เรียนอยู่ในทุกสาขาวิชา และเป็นนิสิตที่เวยสอบแบบทดสอบ CESAT ผลปรากฏว่า

๑. กิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนของนิสิตชาย คือการเล่นเทนนิส กับ ว่ายน้ำ ซึ่งมีความสัมพันธ์ .๒๒ และ .๒๐ กิจกรรมที่เน้นช่วยการเรียนของนิสิตชายคือการเล่นรักบี้ ฟุตบอล ซึ่งมีความสัมพันธ์ - .๕๕

๒. กิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนของนิสิตหญิง คือการเล่นวอลเลย์บอลล์ และเทนนิส ซึ่งมีความสัมพันธ์ .๓๘ และ .๓๓ ตามลำดับ

สรุปผลของไพศาล ปรากฏว่าการกีฬาบางประเภทมีส่วนส่งเสริมการเรียนของนิสิตชาย คือ ว่ายน้ำ - อาจารย์ควรส่งเสริมให้เด็กว่ายน้ำกีฬา เพราะไปทำให้ผลการเรียนเสียไป และการเล่นกีฬาไม่รวมเล่นกีฬาจากจิมคิงก็ระกอบอย่างอื่น แอนโตแนคซี, โรเบิร์ต โจเซฟ^{๑๘}

^{๑๗} ไพศาล หวังพานิช ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกชั้นเรียน กับผลการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ ๓ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๐๐, หน้า ๗๙, ๘๒.

^{๑๘} Antonacci, Robert Joseph, "Sports Participation and Interests of High School Boys in the State of Illinois" Dissertation Abstracts, 17:86, 1957.

ได้ศึกษาเรื่องการเข้าร่วมเล่นกีฬา และความสนใจของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมลิคินอย โดยศึกษาเด็กชายในโรงเรียนมัธยม ๓,๐๐๐ คน ผลปรากฏว่า

๑. เด็กในโรงเรียนมัธยมสนใจกีฬาประเภทว่ายน้ำ บาสเกตบอลล์ ซอฟบอลล์ การเล่นเรือและการตกปลา กีฬาที่สนใจน้อยได้แก่กีฬาในฤดูหนาว

๒. การที่กีฬาไม่สนองความต้องการของเด็ก เป็นเพราะมีเด็กเข้าใจการใช้เวลาว่างน้อย และเด็กที่ไม่ร่วมเล่นกีฬาต้องการที่จะเรียนอย่างเดียว นอกจากนี้เด็กเล่นกีฬาไม่สะดวกเพราะขาดทักษะในการเล่น

วัน สังก์สะฮาค^{๑๕} ได้ศึกษาเรื่องการสำรวจการใช้เวลาว่างของนักเรียนโรงเรียนวิสามัญศึกษาและอาชีวศึกษา โดยศึกษานักเรียนทั้งสองประเภทในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑ กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ทั้งเพศชายและเพศหญิงในจังหวัดพระนครและธนบุรี จำนวน ๕๐๐ คน เป็นชาย ๒๕๐ คน หญิง ๒๕๐ คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ๒๕๐ คน และนักเรียนอาชีวศึกษา ๒๕๐ คน ผลปรากฏว่า นักเรียนส่วนมากไม่ชอบเล่นกีฬา

นักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเล่นกีฬาน้อยกว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามัญศึกษา เพศชายเล่นกีฬามากกว่าเพศหญิง ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนส่วนมากจะเล่นกีฬาแต่ในโรงเรียนเท่านั้น ส่วนที่บ้านมักไม่มีสนามและอุปกรณ์ในการเล่น และเด็กอายุมากขึ้นก็จะเล่นกีฬาน้อยลง ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของเฮอรัลด์ ซึ่งทำการศึกษาค้นคว้าในสหรัฐอเมริกา

สเตอร์^{๑๖} ได้ศึกษาเรื่องทัศนคติและความสนใจของนิสิตปีที่ ๔ ในมหาวิทยาลัยเคลาเวย์ ที่เกี่ยวกับการเข้าร่วมกีฬาในปี ๑๙๕๕ ผลปรากฏว่านิสิตมีทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับการแข่งขันกีฬาวิทยาลัย และนักกีฬาเชื่อว่าการเล่นกีฬาทำให้เกิดความพอใจ เกิดสติปัญญา ระวัง และร่างกายสมบูรณ์มากกว่าผู้ที่ไม่ร่วมเล่นกีฬา

นิสิตมีทัศนคติและความสนใจต่อการกีฬาในมหาวิทยาลัยมาก สิ่งที่ทำให้หนีตพอใจ คือความสะดวกสบาย เครื่องมือการเล่น ตารางการเล่น ความสามารถและการฝึกของ

^{๑๕} วัน สังก์สะฮาค การสำรวจการใช้เวลาว่างของนักเรียนในโรงเรียนวิสามัญศึกษาในจังหวัดพระนครและธนบุรี วิททานิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๐๕, หน้า ๑๓๘.

^{๑๖} Steers, David Kenneth, Attitudes and Interests of Senior Students in University of Delaware as Related to Athletic Participation, "Dissertation Abstracts, 17:298, 1957.

ผู้ฝึก และคุณภาพของทีม

สรุปผลจากเอกสาร เหล่านี้ จะเห็นว่าภารกิจมีส่วนช่วยให้นักเรียนให้พัฒนาทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา และภารกิจที่เราจะสนับสนุนให้เด็กเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาอย่างไร แค่นั้น จึงจะเป็นประโยชน์อย่างแท้จริงนั้น เป็นสิ่งที่รัฐ - อาจารย์และผู้ที่เกี่ยวข้องกับ การศึกษาจะต้องตระหนักให้มาก

๓. เหตุผลและทฤษฎีเบื้องหลังการวิจัย

เหตุผลที่ผู้วิจัยศึกษายาลต่างการ เวิร์นของนักกีฬาทีมโรงเรียนกับผู้ที่ไม่ได้ร่วมเล่นกีฬา โดยวิธีจับคู่ (matched group) นี้ เนื่องจากว่าการกีฬามีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวัน ของเด็กวัยรุนอย่างมาก การกีฬาเป็นกิจกรรมหนึ่งซึ่งช่วยผ่อนคลายอารมณ์ของเด็กได้ และ ขณะเดียวกันก็สนองความต้องการของเด็กด้วย สุนันท์ รุฑะศร^{๒๑} กล่าวว่า "... การ เล่น กีฬาจะเลื่อนระดับมาตรฐานของความประพฤติในการเล่นเป็นหมู่ เป็นพวก ผู้เล่นแต่ละคนยอมต้องการคำสรรเสริญชมเชยจากหมู่คณะ ดังนั้นเด็ก ๆ จึงต้องปฏิบัติตนให้เป็นที่ชอบ พอของเพื่อน ๆ และในการเล่นก็ควรพยายามใช้ความเจินจักษ์ให้เป็นที่พอใจของเพื่อน ๆ ด้วย ในการ เล่นเป็นหมู่ เด็กต้องฝึกการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีน้ำใจเป็นนักกีฬา และสนใจในการเล่นอย่างแท้จริง และอีกประการหนึ่ง โลกสมัยใหม่นิยมยกย่องบุคคลที่เข้มแข็ง มีคุณธรรมสูง ทำประโยชน์ให้ส่วนรวม เสียสละและเป็นนักประชาธิปไตยกัน ดังนั้นไม่ว่าชาติใดต่างก็ตื่นตัว เตรียมฝึกอบรมเยาวชนของชาติให้พร้อมทุกอย่างไว้แต่ต้นมือเพื่อเตรียมรับเหตุการณ์ในอนาคต วิธีการ เกี่ยวที่ ใช้ได้ผลที่สุดในปัจจุบันคือการกีฬา..." ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของกิจกรรม กีฬามีส่วนช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียน และเป็นกิจกรรมที่สนองความต้องการ ของ เด็กวัยรุน ในการ เข้าหมู่พวก นอกจากนั้น สาร์วาย ไชยรงค์^{๒๒} ยังกล่าวว่า "..... กีฬาช่วยให้มีบุคลิกดี มีสง่า แข็งแรง มีสมรรถภาพ จิตใจสูง มีความริเริ่มดี และเป็นนัก ประชาธิปไตยที่แท้จริง การปลูกฝังจิตใจให้มีระเบียบ ตรงเวลาและรับผิดชอบ ซื่อสัตย์ เคารพสิทธิของผู้อื่น มีความริเริ่ม รู้จักอดทน มีความเพียรพยายาม รู้จักเสียสละและอดภัย

^{๒๑} สุนันท์ รุฑะศร "การวางแผนกีฬาในโรงเรียน" วารสารสุขศึกษา พลศึกษา สันทนาการ
๓ : ๒๓ - ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๐๘, หน้า ๓๘.

^{๒๒} สาร์วาย ไชยรงค์ "แง่คิดเกี่ยวกับกิจกรรมพลศึกษา" วารสารสุขศึกษา พลศึกษา สันทนาการ
๓ : ๒๓ - ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๐๘, หน้า ๓.

ผู้ที่เล่นกีฬาจะมีสิ่งที่ดีกว่ามาพร้อม การที่จะปลูกฝังเยาวชนให้รักกีฬาเป็นประโยชน์ต่อคนส่วนมาเสมอตลอดไป เพื่อคุณธรรมดังกล่าวนั้นจะต้องใช้เวลา เยาวชนจะต้องมีโอกาสได้รับการศึกษาอบรมมาแต่เด็ก ๆ จึงจะได้ผลจริง

อีกประการหนึ่ง เด็กนักเรียนที่ข้าพเจ้าทำการวิจัยนี้เป็นเด็กที่อยู่ในระยะวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ซึ่งฮอลล์ (G.S. Hall) กล่าววาวัยรุ่นเป็นวัยพายุพายุแคะ มีอารมณ์ความรู้สึกเจ้าคิดเจ้าแค้น คัดค้านใจรวดเร็วและรุนแรง^{๒๓} เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้ใหญ่ทุกฝ่ายควรหันมาสนใจพฤติกรรมของเด็กในวัยนี้ และไม่ควรประนามเด็กแต่ฝ่ายเดียว เมื่อเด็กเกิดปัญหาทางพฤติกรรมขึ้นควรจะหาทางช่วยเหลือเด็กให้ถูกทาง จะเห็นได้ว่าการช่วยวิธีหนึ่งคือการจัดให้เด็กได้เล่นกีฬา มีเด็กเป็นจำนวนมากและผู้ใหญ่หลายท่านที่ยังไม่เห็นความสำคัญของกีฬา บางท่านไม่สนับสนุนให้เด็กในปกครองเล่นกีฬาเลย ซึ่งเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้องนัก ข้าพเจ้าสนใจในเรื่องนี้มาก ต้องการจะศึกษาค้นคว้าการเล่นกีฬาของนักเรียนว่าจะมีผลเสียต่อการเรียนของนักเรียนหรือไม่ โดยศึกษาเปรียบเทียบกับผู้ที่ไม่เล่นกีฬา ซึ่งตามเอกสารการวิจัยที่ข้าพเจ้าค้นคว้าทั้งของไทยและต่างประเทศนั้น ยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาร่วมกันโดยวิธีจับคู่ (matched group) เลย

๔. ข้อสมมติฐานในการวิจัย

๔.๑ ถ้านำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้ที่ร่วมเล่นกีฬาที่โรงเรียนและผู้ที่ไม่ได้ร่วมเล่นมาเปรียบเทียบ โดยเริ่มต้นจากคะแนนเท่า ๆ กัน กลุ่มที่เล่นกีฬาจะวัดคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เล่นกีฬา หลังจากที่มีการเล่นกีฬาไปแล้ว เพราะผู้ที่เล่นกีฬาได้พัฒนาตนเองให้เจริญทั้งทางด้านกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ย่อมมีความสามารถในการเรียนดีกว่า

ผลจากการวิจัยของเฮล และ โรแนล ยืนยันว่าการกีฬาไม่ได้ทำให้การเรียนเสียไปแต่वलประชากร เป็นชาวต่างชาติและไม่ได้ใช้การวิจัยโดยวิธีจับคู่ (matched group)

เฮล จึงได้กล่าวว่า ผู้ที่เป็นนักกีฬาและไม่

นักกีฬาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอ ๆ กัน ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าถ้าได้ทำการจับคู่ (matched group) ทั้งสองกลุ่ม โดยใช้คะแนนที่ถ่วงน้ำหนักแล้ว จะพบว่าผลการเรียนของนักกีฬาจะดีกว่า

๔.๒ นักกีฬาทีมโรงเรียนและผู้ที่ไม่ใช่ทีมกีฬาทีมโรงเรียน จะมีสิ่งแวดลอมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนและสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมบทเรียนไปน ๆ กัน และมีสิ่งแวดลอมที่เกี่ยวกับความเป็นอยู่และสภาพที่บ้านและที่โรงเรียนไปน ๆ กันด้วย เพราะได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมาจากผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมพอก ๆ กัน

ทั้งนี้เพราะสิ่งแวดลอม, ฐานะ, ความเป็นอยู่ของนักเรียนและอื่น ๆ ย่อมมีความสำคัญต่อการเรียนของนักเรียน เช่น การที่นักเรียนขาดเงิน ภาคอุปรการการเรียน และขาดความอบอุ่นทางบ้าน เป็นต้น

๔.๓ นักกีฬาทุกคนมีทัศนคติต่อการกีฬาดีกว่าผู้ที่ไม่ได้ร่วมเล่นกีฬา เพราะนักกีฬามีความเชื่อมั่นว่าเล่นกีฬาแล้วจะทำให้ตนได้รับประโยชน์

จากการก่นกว่าของสเตอร์ เดวิด เกนเนท ยืนยันว่านักกีฬามีทัศนคติที่ก่อการก่อเกะ เชื่อว่าการกีฬาทำให้คนมีความเจริญทางกาย อารมณ์ และสังคม แต่ทั้งนี้ยังยืนยันไม่ได้ เพราะยังไม่ได้ศึกษาโดยวิธีแบ่งกลุ่มทั้งสองโดยวิธีจับคู่ (matched group)

๕. ความสำคัญของการวิจัย

๕.๑ การวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อคณะครู ผู้บริหาร การศึกษา และแผนกแนะแนว ในการหาทางประกอบการพิจารณาจัดกิจกรรมกีฬา ให้สนองความต้องการของนักเรียนทั้งทางกาย, อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ในขณะที่เดียวกันให้สัมพันธ์กับผลการเรียนด้วย

๕.๒ เพื่อเสนอแนะต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดกีฬานักเรียน ให้พิจารณาจัดกิจกรรมกีฬาให้สอดคล้องความต้องการของนักเรียน และขณะเดียวกันก็สอดคล้องกับนโยบายของโรงเรียนด้วย

๕.๓ เพื่อประโยชน์แก่บริการแนะแนวโดยตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาหารือ (Counseling) แก่นักเรียน ทั้งเป็นหมู่และเป็นรายบุคคลในการใช้เวลาว่าง ร่วมกิจกรรมและช่วยนักเรียนในการปรับตัวเกี่ยวกับการเรียน

๖. ขอบเขตของการวิจัย

๖.๑ ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะผลทางการเรียนของนักกีฬาทีมโรงเรียน และผู้ที่ไม่ได้รวมเล่นกีฬาทิมโรงเรียน ของเด็กนักเรียนชายในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๑ จำนวน ๗๐ คน แบ่งเป็นกลุ่มนักกีฬา ๓๔ คน และผู้ที่ไม่ได้รวมเล่น ๓๕ คน โดยจัดแบ่งกลุ่มทั้งสองนี้โดยวิธีจับคู่ (matched group)

๗. คำนิยามศัพท์เฉพาะ

๗.๑ นักกีฬา หมายถึงนักกีฬาชายทีมโรงเรียนที่เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๑ มีกีฬาฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล แบดมินตัน และบิงปอง ซึ่งโรงเรียนส่งเข้าแข่งขันกับเทศบาล กรมพลศึกษา และกองโรงเรียนรัฐบาล

๗.๒ โรงเรียน หมายถึงโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ซึ่งส่งนักเรียนเข้าแข่งขันกีฬากับเทศบาล กรมพลศึกษา และกองโรงเรียนรัฐบาล

๗.๓ สิ่งแวดล้อม มีวาทะหมายเป็น ๒ อย่าง คือ

๑. สิ่งแวดล้อมที่จับคู่ (matched group) ทั้งกลุ่มนักกีฬาและกลุ่มที่ไม่เล่นกีฬา เป็นสิ่งแวดล้อมพื้นฐานของเด็ก แบ่งเป็น

ก. หมวดครอบครัว ซึ่งเกี่ยวข้องกับฐานะ, อาชีพของครอบครัว

ข. หมวดสังคม ซึ่งถามเกี่ยวกับการเข้าสังคม

ค. หมวดเรื่องส่วนตัว ซึ่งถามเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของนักเรียน

เช่น รายได้ของนักเรียนต่อวัน

๒. สิ่งแวดล้อมที่ถามกลุ่มนักกีฬาและไปชั้นนักกีฬารวม ๗๐ คน ที่ได้รับการเลือกแล้ว เป็นสิ่งแวดล้อมที่เด็กได้รับอันอาจจะได้ไปเท่ากัน เช่น การใช้เวลาดูตำราเรียน เป็นต้น แยกออกเป็น

ก. การเรียนและสิ่งที่ช่วยส่งเสริมบทเรียน

ข. ความเป็นอยู่และสภาพที่พำนักที่โรงเรียน

วิธีดำเนินการ

๑. การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

๑.๑ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ปีการศึกษา ๒๕๑๒ และเคยเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในปีการศึกษา ๒๕๑๑ ในโรงเรียนเดียวกันหรือโรงเรียนอื่นในจังหวัดพระนครมาแล้ว จำนวน ๔๐๐ คน จากโรงเรียนซึ่งแสดงไว้ในตารางที่ ๑

ตาราง ๑ แสดงจำนวนนักเรียน ม.ศ. ๔ ซึ่งเป็นกลุ่มนักกีฬาและไม่ใช่นักกีฬา

โรงเรียน	จำนวนนักกีฬา	จำนวนผู้ไม่ใช่นักกีฬา	รวม
๑. โรงเรียนวัดเทพศิรินทรม	๗	๒๓	๓๐ คน
๒. โรงเรียนวัดราชาธิวาส	๖	๕๔	๖๐ คน
๓. โรงเรียนวัดบวรนิเวศ	๗	๗๓	๘๐ คน
๔. โรงเรียนปทุมคงคา	๘	๗๒	๘๐ คน
๕. โรงเรียนโยธินบูรณะ	๓	๔๗	๕๐ คน
๖. โรงเรียนพระโขนง	๑	๑๔	๑๕ คน
๗. โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์	๑	๑๔	๑๕ คน
๘. โรงเรียนวัดเบญจมบพิตร	๑	๑๔	๑๕ คน
๙. โรงเรียนไตรมิตรวิทยาลัย	๑	๑๔	๑๕ คน
รวม	๓๕	๓๖๕	๔๐๐ คน

เหตุผลที่ผู้วิจัยต้องการกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ชั้น ม.ศ. ๓ ในปีการศึกษา ๒๕๑๑ และ
 อยู่ชั้น ม.ศ. ๔ ปีการศึกษา ๒๕๑๒ เพราะต้องการกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาทีมโรงเรียน
 ปีการศึกษา ๒๕๑๑ และอยู่ในชั้น ม.ศ. ๓ ในจังหวัดพระนคร เพราะนักเรียนเหล่านี้
 ต้องสอบข้อสอบปลายปี ม.ศ. ๓ ของกระทรวงศึกษาธิการฉบับเดียวกัน และไม่มีกลุ่ม
 ตัวอย่างที่เคยสอบตกในปี ๒๕๑๑ เพื่อสะดวกในการเปรียบเทียบผลต่างการเรียนรู้ของ
 นักเรียนทั้งสองกลุ่ม

๑.๒ กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ

ก. กลุ่มตัวอย่างที่เล่นกีฬาประจำทีมโรงเรียน ๓๕ คน

ข. กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้เล่นกีฬาประจำทีมโรงเรียน ๓๕ คน

๑.๓ การจัดแบ่งกลุ่มทั้งสองนี้ใช้คะแนนปลายปี ม.ศ. ๒ เป็นเกณฑ์ กับใช้แบบ
 สอบตามประเภทที่ ๑ ตามรายละเอียดในข้อ ๒.๓.๑

๑.๔ เมื่อจัดแบ่งออกเป็นสองกลุ่มแล้ว ผู้วิจัยได้ติดตามนักเรียนกลุ่มนักกีฬาทีม
 โรงเรียนทั้ง ๓๕ คน ว่าเคยเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนใดบ้าง เพื่อผู้วิจัย
 จะได้ไปสัมภาษณ์อาจารย์ใหญ่หรือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ หรือหัวหน้าฝ่ายวิชาการและอาจารย์
 พลศึกษาของโรงเรียนนั้น ๆ ในเรื่องเกี่ยวกับสถิติพิเศษที่นักกีฬาทีมโรงเรียนได้รับ อัน
 จะทำให้นักกีฬาได้เปรียบกลุ่มที่ไม่เล่นกีฬาในเรื่องการเรียนรู้ ผลการติดตามปรากฏว่า

นักกีฬาโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์	จำนวน	๗ คน
เมื่อ ม.ศ. ๓ อยู่ ร.ร. เกิม		๗ คน
นักกีฬาโรงเรียนวัดราชาธิวาส		๒ คน
เมื่อ ม.ศ. ๓ อยู่ ร.ร. เกิม		๒ คน
นักกีฬาโรงเรียนวัดบวรนิเวศ		๗ คน
เมื่อ ม.ศ. ๓ อยู่ ร.ร. เกิม		๕ คน
และมาจากโรงเรียนรุจิเสวี		๒ คน

นักกีฬาโรงเรียนปทุมคงคา	จำนวน	๘ คน
เมื่อ ม.ศ. ๓ อยู่ ร.ร. เติม		๓ คน
และมาจากโรงเรียนสามเสนวิทยา		๑ คน
และมาจากโรงเรียนเขนกาเบรียล		๑ คน
และมาจากโรงเรียนพระโขนง		๑ คน
และมาจากโรงเรียนสันติราษฎร์บำรุง		๑ คน
และมาจากโรงเรียนโรจน์เสรีอนุสรณ์		๑ คน
นักกีฬาโรงเรียนโยธินบูรณะ		๓ คน
เมื่อ ม.ศ. ๓ อยู่ ร.ร. เติม		๒ คน
และมาจากโรงเรียนรุจิเสรี		๑ คน
นักกีฬาโรงเรียนพระโขนง		๑ คน
เมื่อ ม.ศ. ๓ อยู่ ร.ร. เติม		— คน
และมาจาก ร.ร. งามอากาศบำรุง		๑ คน
นักกีฬาโรงเรียนวัดกุ่มกุ่มกษัตริย์		๑ คน
เมื่อ บ.ศ. ๓ อยู่ ร.ร. เติม		๑ คน
นักกีฬาโรงเรียนวัดเบญจมบพิตร		๑ คน
เมื่อ ม.ศ. ๓ อยู่ ร.ร. เติม		๑ คน
นักกีฬาโรงเรียนไตรมิตรวิทยาลัย		๑ คน
เมื่อ บ.ศ. ๓ อยู่ ร.ร. เติม		๑ คน
รวมกลุ่มนักกีฬา		๓๕ คน

ผู้วิจัยมีเหตุผลในการเลือกนักเรียนในโรงเรียนเหล่านี้เป็นกลุ่มตัวอย่าง คือ

— นักเรียนในโรงเรียนเหล่านี้มีสติปัญญาทุกระดับ คือ สูง — ปานกลาง — ต่ำ

- ผู้วิจัยสามารถติดต่อกขอความสะดวกในการทดสอบนักเรียนในโรงเรียนเหล่านี้ โดยติดต่อผ่านทางอาจารย์ใหญ่, ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่, อาจารย์หัวหน้าฝ่ายวิชาการ, และ อาจารย์พลศึกษาได้เป็นอย่างดี ความร่วมมือที่คณะครู - อาจารย์ให้แก่วิจัยนี้ จะทำให้นักเรียนตอบแบบสอบถามด้วยความเต็มใจ และถูกต้องตามความเป็นจริง ซึ่งจะเป็นผลดีแก่การวิจัยอย่างยิ่ง

๒. การสร้างเครื่องมือ ศึกษาจากเอกสารและจากประสบการณ์ ตลอดจนหาข้อสนเทศ (Information) จากแหล่งต่าง ๆ ดังนี้

๒.๑ - Frank & Freeman, Theory and Practice of Psychological Testing

- Schwartz, Alfred, Evaluating Student Progress in the Secondary School, p. 163-165.

- ได้ข้อคิดเห็นจากเพื่อนครู

- ได้ข้อคิดเห็นจากประสบการณ์การเป็นครูของผู้วิจัย

- ได้พบปัญหาจากการให้คำปรึกษา (Counseling) นักเรียนในการฝึกการให้คำปรึกษา (Course Practicum)

- ศึกษาจากวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่วิจัย

๒.๒ นำวาทะที่ได้อ่านจากหนังสือและจากข้อคิดเห็นต่าง ๆ ดังกล่าว มาแก้ไขดัดแปลงเป็นแบบสอบถามจริง

๒.๓ แบบสอบถามที่สร้างขึ้นแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ

๒.๓.๑ ประเภท ๑ แบบสอบถามที่ใช้ในการแบ่งกลุ่มนักกีฬาประจำทีมโรงเรียน กับผู้ที่ไม่ใช่แก่นักกีฬาประจำทีมโรงเรียน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย โดยยึดถือคะแนนปลายปี พ.ศ. ๒ เว็บบเกตซ์ กับแบ่งตามหมวดดังนี้

ก. หมวดครอบครัว ซึ่งถามเกี่ยวกับฐานะทางครอบครัว

ข. หมวดสังคม ซึ่งถามเกี่ยวกับการเข้าสังคมของนักเรียน

ค. หมวดเรื่องราวส่วนตัว ซึ่งถามเกี่ยวกับการใช้ชีวิตประจำวันของนักเรียน

แบบสอบถามที่จับแบ่งกลุ่มทั้งสองนี้ ใช้คะแนนชนิกที่ถ่วงน้ำหนักแล้ว นำมา
เปรียบเทียบกันแต่ละข้อโดยวิธีจับคู่ (matched group)

ในการจับคู่โดยใช้คะแนนที่ถ่วงน้ำหนักแล้ว (weighted score) นั้น ใช้คะแนน
สิ่งแวดล้อม ๓ หมวด มีหมวดครอบครัว, หมวดสังคม และหมวดเรื่องราวส่วนตัว นั้น แบ่ง
เป็น ๑๔ ข้อด้วยกัน ผู้วิจัยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ในข้อ ๑ และข้อ ๑๔ ผู้วิจัยไม่ได้ให้คะแนน เพราะเป็นการถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริง
บางอย่างซึ่งไม่สามารถจะให้คะแนนได้ เช่น เลขที่ในบัญชีเรียกชื่อ เพราะผู้วิจัยไม่ได้ให้
นักเรียนเขียนชื่อในแบบสอบถาม เกรงว่านักเรียนจะไม่อยากตอบตามความจริง

ข้อที่ผู้วิจัยให้คะแนนคือข้อ ๒ ถึงข้อ ๑๓ มีเกณฑ์ดังนี้

๒.	ลักษณะอาชีพ	คะแนน
	รับราชการ	๕
	อาชีพอิสระ (ทนายความ, แพทย์ที่มี คลินิกส่วนตัว ฯลฯ)	๔
	กาขาย	๓
	รับจ้าง, บริการ	๒
	กรรมกร	๑

๓.	ลักษณะรายได้	คะแนน
	เดือนละ ๔,๕๐๐ บาท ขึ้นไป	๕
	เดือนละ ๑,๒๐๐ - ๔,๕๐๐ บาท	๔
	เดือนละ ๓๐๐ - ๑,๑๐๐ บาท	๓
	เดือนละ ๔๐๐ - ๒๐๐ บาท	๒
	เดือนละ ๒๐๐ - ๓๐๐ บาท	๑

ลักษณะบ้านที่อยู่ ผู้วิจัยแบ่งลักษณะบ้านที่อยู่เป็น ๒ แบบ คือ ก. บ้านส่วนตัว
 ข. ไม้เช่าบ้านส่วนตัว ผู้วิจัยพิจารณาผู้ที่บ้านอยู่ในเกณฑ์ข้อ ก. หรือ ข้อ ข. เหมือนกัน
 แล้วจึงให้คะแนนดังนี้

๔.	ลักษณะบ้านที่อยู่	คะแนน
	ตึกทรงหลัง	๕
	ครึ่งตึกครึ่งไม้	๔
	ไม้ทรงหลัง	๓
	ตึกแถว	๒
	ห้องแถวไม้	๑

๕.

ลักษณะเครื่องใช้ภายในบ้าน	คะแนน
มี ๑๐ ชั้น ขึ้นไป	๕
มี ๗ - ๑๐ ชั้น	๔
มี ๔ - ๖ ชั้น	๓
มี ๑ - ๓ ชั้น	๒
ไม่มีเลย	๑

๖. (ก)

หนังสืออ่านรวมทั้งรายวัน. รายสัปดาห์ รายเดือนและแบบกาสิโน	คะแนน
๑๐ ฉบับ ขึ้นไป	๕
๗ - ๑๐ ฉบับ	๔
๔ - ๖ ฉบับ	๓
๑ - ๓ ฉบับ	๒
ไม่มีเลย	๑

(ข)

จำนวนหนังสืออ่านทุกประเภท	คะแนน
๕๐๐ ฉบับ ขึ้นไป	๕
๓๐๑ - ๕๐๐ ฉบับ	๔
๒๐๑ - ๓๐๐ ฉบับ	๓
๑๐๑ - ๒๐๐ ฉบับ	๒
๑ - ๑๐๐ ฉบับ	๑

๗. (ก)	การสมาคมกลับบ้าน (การไปเที่ยว)	คะแนน
	ปีละ ๑๕ ครั้ง ขึ้นไป	๕
	ปีละ ๑๑ - ๑๕ ครั้ง	๔
	ปีละ ๖ - ๑๐ ครั้ง	๓
	ปีละ ๑ - ๕ ครั้ง	๒
	ไม่เคยไปเลย	๑

(ข)	ลักษณะการไปเที่ยวกลับบ้าน	คะแนน
	ไปกับผู้ใหญ่	๓
	ไปกับเพื่อน	๒
	ไปคนเดียว	๑

๘. (ก)	ลักษณะการคบเพื่อน	คะแนน
	เพื่อนสนิทเป็นชาย	๒
	เพื่อนสนิทเป็นหญิง	๑

๘. (ข)	จำนวนเพื่อนสนิท	คะแนน
	๑๐ คน ขึ้นไป	๕
	๖ - ๑๐ คน	๔
	๓ - ๕ คน	๓
	๑ - ๒ คน	๒
	ไม่มีเลย	๑

๙.	การอ่านหนังสือนอกจากหนังสือเรียน (ที่บ้านและที่ ร.ร.)	คะแนน
	ทุกวัน ๆ ละหลายชั่วโมง	๕
	ทุกวัน ๆ ละเล็กน้อย	๔
	นาน ๆ ครั้ง ๆ ละหลายชั่วโมง	๓
	นาน ๆ ครั้ง ๆ ละเล็กน้อย	๒
	ไม่เคยเลย	๑

๑๐. (ก)	สุขภาพ	คะแนน
	ป่วยเจ็บและหยุด ร.ร. เลย	๓
	เจ็บและหยุด ร.ร. นาน ๆ ครั้ง	๒
	เจ็บและหยุด ร.ร. บ่อย	๑

๑๐. (๗)	การรับประทานอาหารกลางวัน	คะแนน
	รับประทานอาหารที่บ้าน	๔
	นำอาหารไปรับประทานที่ ร.ร.	๓
	ซื้ออาหารรับประทานที่ ร.ร.	๒
	ไม่รับประทานเลย	๑

๑๑.	การเวียน	คะแนน
	ไม่เคยเวียนซ้ำชั้นเลย	๕
	เคยเวียนซ้ำชั้น ๑ ครั้ง	๔
	เคยเวียนซ้ำชั้น ๒ ครั้ง	๓
	เคยเวียนซ้ำชั้น ๓ ครั้ง	๒
	เคยเวียนซ้ำชั้น ๔ ครั้งขึ้นไป	๑

๑๒.	ลักษณะงานอดิเรก	คะแนน
	ประเภทดนตรี	๗
	ประเภทต้นไม้ดอกไม้	๖
	ประเภทกีฬา	๕
	ประเภทวิชาการ (เช่น ชุมนุมต่าง ๆ)	๔
	ประเภทหนังสือไม่เกี่ยวกับวิชาการ	๓
	ประเภทหรรษาทุกชนิด	๒
	อื่น ๆ	๑

๑๓.	ค่าใช้จ่ายส่วนตัว	คะแนน
	วันละ ๑๐ บาท ขึ้นไป	๕
	วันละ ๗ - ๑๐ บาท	๔
	วันละ ๔ - ๖ บาท	๓
	วันละ ๑ - ๓ บาท	๒
	ไม่ได้เลย	๑

ในแบบสอบถามฉบับนี้ ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนตอบแล้ววิเคา์ผลที่ได้เปรียบไว้กับแบบสอบถาม
ชนิดอื่นก เพื่อจะได้ข้อมูลทีแท้จริง สะดวกในการจับคู่ ผู้ทีร่วมเล่นกีฬาทีมโรงเรียนและผู้ที่
ไม่ได้ร่วมเล่น และเพื่อใหการวิจัยได้ผลแน่นอนยิ่งขึ้น

๒.๓.๒ ประเภท ๒ เป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการหาข้อมูลสำหรับวิจัย
 แบบออกเป็น ๒ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับตัวนักเรียน ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า
 มี ๕ ช่วง (interval) คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง บ่อย น้อยที่สุด แบบ
 สอบถามนี้แบ่งเป็น ๒ ส่วน คือ

- ก. ตามเกี่ยวกับการเรียนและสิ่งช่วยส่งเสริมบทเรียน
 จำนวน ๒๐ ข้อ
- ข. ตามเกี่ยวกับความเป็นอยู่และสภาพทางบ้านกับทางโรงเรียน
 จำนวน ๑๐ ข้อ

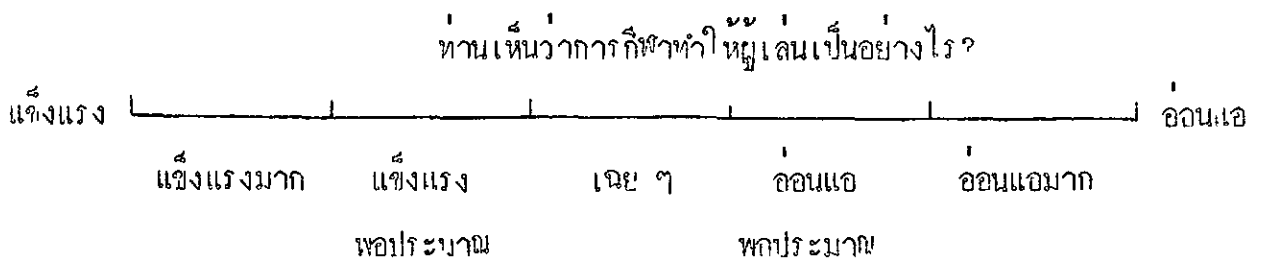
ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามชนิด Semantic Differential
 Attitude Scale เพื่อใช้ในการวัดค่านิยมคติที่มีต่อกีฬาของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม

แบบสอบถามนี้ เริ่มสร้างโดยผู้วิจัย ได้สร้างแบบสอบถามชนิดปลายเปิดก่อน กล่าวคือ
 ตามเกี่ยวกับการกีฬามีประโยชน์หรือไม่ อย่างไร? การเป็นนักกีฬาดีหรือไม่อย่างไร? เพื่อ
 นำไปปรับปรุงเป็นแบบสอบถามชนิด Semantic Differential Attitude Scale ดังต่อไปนี้
 โดยมีวิธีการดังนี้

๑. ในคำถามที่ถามเกี่ยวกับการกีฬามีประโยชน์หรือไม่ อย่างไร? เมื่อนักเรียน
 ตอบว่ามีประโยชน์ ทำให้ร่างกายแข็งแรง, อดทน ฯลฯ แล้ว

๒. ผู้วิจัยเลือกคำคุณศัพท์ที่นักเรียนเขียนเป็นส่วนใหญ่มาหาคำตรงข้าม เช่น
 แข็งแรง - อ่อนแอก, อดทน - ท้อแท้

๓. นำคุณศัพท์ที่เลือกไว้มาทำเป็นสเกล ดังตัวอย่าง

ทั้งตอนที่ ๑ และตอนที่ ๒ เป็นผู้วิจัยได้เริ่มสร้างขึ้นแล้วนำไปสอบถามเสียก่อน (pre - test) ในชั้น ม.ศ. ๒, ๓, ๔ ที่เป็นนักกีฬาและไม่เป็นนักกีฬา จำนวนกลุ่มละ ๒๐ คน ซึ่งไม่ใช่เป็นกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนยานนาวา จังหวัดพระนคร เพื่อนำไปปรับปรุงแบบสอบถามทั้งสองตอนให้ถูกต้องตามหลักวิชาการ

๓.๔ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามเพื่อสัมภาษณ์อาจารย์ใหญ่ หรือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ หรือหัวหน้าฝ่ายวิชาการ และอาจารย์พลศึกษา ซึ่งเป็นอาจารย์ในโรงเรียนกลุ่มนักกีฬาที่ได้จัดแบ่งไว้ เคยเรียนในชั้น ม.ศ. ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๑ มาแล้ว โดยถามเป็นข้อๆ ดังนี้ กล่าวคือ เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับตัวนักกีฬาทีมโรงเรียนตอนที่เล่นกีฬาให้โรงเรียน ว่านักกีฬาได้รับสิทธิพิเศษในการเรียนหรือไม่? อันจะทำให้ให้นักกีฬาได้เปรียบผู้ที่ไม่ร่วมเล่นกีฬา แบบสอบถามเพื่อสัมภาษณ์นี้มีจำนวน ๔ ข้อ

๓. วิธีดำเนินการรวบรวมและจัดกระทำข้อมูล

๓.๑ การรวบรวมข้อมูล

๓.๑.๑ ติดต่อกรมพลศึกษา เพื่อสอบถามรายชื่อโรงเรียนที่ส่งนักเรียนเข้าแข่งขันกีฬากับกรมพลศึกษา

๓.๑.๒ ติดต่อกับอาจารย์พลศึกษาโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เพื่อขอทราบรายชื่อโรงเรียนที่ส่งนักเรียนเข้าแข่งขันกีฬา ของกองโรงเรียนรัฐบาลและเทศบาลนครกรุงเทพฯ

๓.๑.๓ เมื่อได้รายชื่อโรงเรียนดังกล่าวแล้ว ได้เลือกโรงเรียนทั้งหมดซึ่งเงินโรงเรียนชาย ๕ โรงเรียน ซึ่งเป็นโรงเรียนในจังหวัดพระนคร ได้จำนวนทั้งสิ้น ๔๐๐ คน (แสดงไว้ในตาราง ๑)

๓.๑.๔ จัดพิมพ์แบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแล้ว เพื่อสอบถามครั้งแรกในเทอมกลางปีการศึกษา ๒๕๑๒

๓.๑.๕ นำแบบสอบถามทั้ง ๔๐๐ ชุด มาเก็บแก่นักกีฬาทีมโรงเรียน ๓๕ คน ก็คงเหลือกลุ่มตัวอย่างอีก ๓๖๕ คน ที่ไว้แก่นักกีฬาทีมโรงเรียน ซึ่งเปรียบเทียบจำนวนนักกีฬาทีมโรงเรียนที่ถูกไม่ได้เล่นกีฬาเป็นอัตรา ๓๕ : ๓๖๕

- เมื่อเลือกักกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม คือ กลุ่มนักกีฬาทีมโรงเรียน ๓๕ คน และ ผู้ที่ไม่ร่วมเล่นกีฬาทีมโรงเรียน ๓๕ คน แล้วทำการจับคู่โดยถือเกณฑ์จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปลายปี พ.ศ. ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๐ เป็นเกณฑ์ เมื่อเปรียบเทียบร้อยละ ถือคะแนนต่างกันประมาณ ± ๓ เปอร์เซนต์ ซึ่งเมื่อกำกับคู่ตามวิธีนี้แล้ว จะได้กลุ่มตัวอย่าง ที่เห็นนักกีฬาทีมโรงเรียน ๓๕ คน และผู้ที่ไม่ได้ร่วมเล่นกีฬาทีมโรงเรียน ๑๕๐ คน เป็น อัตราส่วน ๓๕ : ๑๕๐

- หลังจากนั้นทำการจับคู่โดยวิธีแบบสอบถาม ตอนที่ ๑ ซึ่งเป็นแบบสอบถาม เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ๓ ด้าน คือ ด้านครอบครัว ด้านสังคม และด้านเรื่องรารวส่วนตัว โดยผู้วิจัยได้ให้หน้าหนัก คะแนนจากแบบสอบถามของกลุ่มนักกีฬาประจำทีมโรงเรียน ทั้ง ๓๕ คน แล้วพิจารณาคะแนนของนักเรียนกลุ่มที่ไม่ใช่กีฬา ๑๕๐ คน เพื่อจับคู่ โดย นำคะแนนที่ถ่วงน้ำหนักแล้ว มาพิจารณาให้ได้เท่า ๆ กัน หรือต่างกันในช่วงคะแนน ± ๓ กับพวกเล่นกีฬาทีมโรงเรียน จึงได้กลุ่มตัวอย่างเป็นคู่ ๆ ๓๕ คู่

๓.๑.๖ นำแบบสอบถามปลายเปิด ซึ่งถามเกี่ยวกับความคิดเห็นในเรื่องการกีฬา คีฬาหรือไม่คืออย่างไร? และนักกีฬาคีฬาหรือไม่คืออย่างไร? ไปสอบถามนักเรียนชั้น พ.ศ. ๔ โรงเรียน ไตรมิตรวิทยาลัย ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน ๔๕ คน เพื่อทราบทัศนคติของ นักเรียนในระดับเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการกีฬา แล้วนำมาปรับปรุงเพื่อทำแบบ สอบถาม

๓.๑.๗ นำแบบสอบถามที่จะใช้ถามกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง ๑๐ คน ไปสอบถามก่อน กับนักเรียนโรงเรียนยานนาวาที่เป็นนักกีฬาจำนวน ๒๐ คน และผู้ที่ไม่ได้เป็นนักกีฬาจำนวน ๒๐ คน รวมเป็นจำนวน ๔๐ คน

๓.๑.๘ นำแบบสอบถามที่ทำการทดสอบก่อน (pre-test) แล้ว มาปรับปรุง โดยปรึกษาเพื่อนนิสิต และปรึกษาท่านอาจารย์ที่ปรึกษาทั้ง ๓ ท่าน

๓.๑.๙ ในเทอมปลาย ปีการศึกษา ๒๕๑๒ ได้้นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไป สอบถามกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๑๐ คน ที่เลือกไว้

๓.๑.๑๐ ในเทอมปลาย ปีการศึกษา ๒๕๑๒ ได้ทำการสัมภาษณ์อาจารย์ใหญ่ หรือ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ หรือหัวหน้าฝ่ายวิชาการ และอาจารย์พลศึกษา ในโรงเรียนต้นกล้าที่ ๓ วิทยาลัยเกษตรกรรม และวิทยาลัยอาชีวศึกษา ในโรงเรียนต้นกล้าที่ ๓ วิทยาลัยเกษตรกรรม และวิทยาลัยอาชีวศึกษา ในโรงเรียนเรียนในชั้น ม.ศ. ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๑ มาแล้ว ซึ่งมีโรงเรียนต่าง ๆ ดังแสดงในตารางที่ ๒

การดำเนินการตั้งแต่ข้อ ๓.๑.๑ ถึง ๓.๑.๑๐ นี้ ผู้วิจัยได้กระทำด้วยตนเอง และได้รับความร่วมมือจากคณะอาจารย์ในโรงเรียนเหล่านั้น

๓.๒ การจัดทำข้อมูล

๓.๒.๑ จับกลุ่มนักเรียนและกลุ่มไม้ชั้นกีฬา ๓๕ กลุ่ม จากจำนวน ๔๐๐ คน โดยยึดคะแนนผลสัมฤทธิ์ปลายปี ม.ศ. ๒ และคะแนนที่ถ่วงน้ำหนักแล้ว (weighted score) จากแบบสอบถามตามเกณฑ์การให้คะแนนหน้า ๕

๓.๒.๒ นำคำตอบจากแบบสอบถามคนที่ ๑ และคนที่ ๒ มาหาความถี่ว่ามีผู้ตอบในแต่ละช่อง (interval) จำนวนกี่คน แล้วคิดเป็นเปอร์เซ็นต์

๓.๒.๓ นำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนปลายปี ม.ศ. ๓ ของกลุ่มนักเรียนโรงเรียนและผู้ที่ไม่ได้เข้าศึกษา จำนวน ๗๐ คน ที่วัดได้โดยยึดคะแนนผลสัมฤทธิ์ปลายปี ม.ศ. ๒ และคะแนนที่ถ่วงน้ำหนักแล้ว จากแบบสอบถามตามเกณฑ์การให้คะแนน หน้า ๕ เป็นหลัก มาหาค่าความแปรปรวน (Variance) และค่าตัวกลางเลขคณิต (Means) ซึ่งจะนำไปใช้ในการเปรียบเทียบผลการเรียนโดยใช้วิธีสถิติที่เรียกว่า อัตราส่วนวิกฤต (t - test) ต่อไป

๓.๒.๔ แบบสอบถามคนที่ ๑ เป็นข้อมูลที่เป็นมาตราส่วน ซึ่งประมาณค่าแบ่งออกเป็น

- ก. การเรียนและสิ่งที่ยังสงสัย เสริมบทเรียน
- ข. ความเห็นอยู่และสภาพที่บ้านกับที่โรงเรียน

๑. ในแบบสอบถามข้อ ก. ได้หาคำความถี่ของแต่ละช่องรายการ ซึ่งมีค่าน้ำหนักประจำของ ดังนี้

มากที่สุด	๕	คะแนน
มาก	๔	คะแนน
ปานกลาง	๓	คะแนน
น้อย	๒	คะแนน
น้อยที่สุด	๑	คะแนน

๒. นำความถี่ของแต่ละช่องคูณกับค่าน้ำหนักแต่ละช่อง

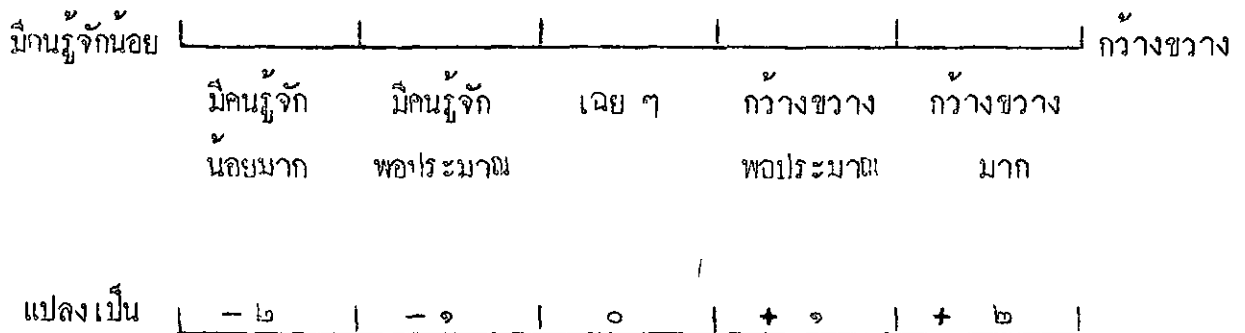
๓. นำคะแนนความถี่ที่คูณกับค่าน้ำหนักแต่ละช่องมารวมกัน เป็นคะแนนของนักเรียนของแต่ละคน ทำดังนี้ทั้ง ๒ กลุ่ม

๔. นำคะแนนของทั้ง ๒ กลุ่ม มาหาค่าความแปรปรวน (Variance) และค่ามัธยิมเลขคณิต (\bar{x}) เพื่อวิเคราะห์หาความแตกต่างของสิ่งแวดล้อมของทั้งสองกลุ่ม โดยใช้สถิติที่เรียก อักษรส่วนวิกฤต (t - test) ต่อไป

๓.๒.๕ แบบสอบถามคนที่ ๒

การกำหนดค่าน้ำหนักในแต่ละสเกลของทัศนคติ

ในตารางที่ทดสอบทัศนคติเกี่ยวกับการกีฬา ได้แปลงข้อวาทออกมาเป็นคะแนน ตั้งแต่ + ๒ ถึง - ๒ โดยให้ทัศนคติที่ดีเป็น + ๒ ทัศนคติที่ไม่ดีเป็น - ๒ ดังตัวอย่าง

การคำนวณหาค่าคะแนนที่ถ่วงน้ำหนักแล้ว (weighted score) ของจำนวนคำถาม ๒๐ ข้อ กระทำโดยแปลงคะแนนในแง่ข้อคำถาม ๑ ให้อยู่ในรูปคะแนนที่ถ่วงน้ำหนักแล้ว (weighted score) โดยทำเป็นก่าน้ำหนักของสเกลนั้น คูณกับจำนวน คำตอบในของสเกลนั้น ๆ แล้วรวมคะแนนที่ถ่วงน้ำหนักแล้ว (weighted score) ของทั้ง ๒๐ ข้อ จะได้เป็นค่าคะแนนที่ถ่วงน้ำหนักแล้ว (weighted score)

น้ำหนักคะแนนที่ถ่วงน้ำหนักแล้ว (weighted score) ของทัศนคติของกลุ่มนักศึกษา หิมโรงเรียนและผู้ที่ไม่ได้ร่วมนักศึกษามาหาค่าความแปรปรวน (variance) และค่าตัวกลางเลขคณิต (means) ซึ่งจะนำไปใช้ในการหาความแตกต่างของทัศนคติ โดยใช้สถิติที่เรียกอัตราส่วนวิกฤติ (t - test) ต่อไป

๔. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๔.๑ ใช้อัตราส่วนวิกฤติ (t - test) เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียน สิ่งแวดล้อม และทัศนคติของทั้งสองกลุ่ม ตามความมุ่งหมายข้อที่ ๑, ๒, ๓ โดยใช้สูตร^๑

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}}$$

หมายเหตุ ในข้อคำถาม ข้อ ข. ก็วัดกระทำเช่นเดียวกับ ข้อ ก.

^๑ Edwards, Allen L., Experimental Design in Psychology, p. 94.

ในหัวข้อ

\bar{x}_1	หมายถึงค่าเฉลี่ย (means) ของนักเรียนกลุ่มที่ ๑
\bar{x}_2	หมายถึงค่าเฉลี่ย (means) ของนักเรียนกลุ่มที่ ๒
S_1^2	หมายถึงค่าความแปรปรวน (variance) ของนักเรียนกลุ่มที่ ๑
S_2^2	หมายถึงค่าความแปรปรวน (variance) ของนักเรียนกลุ่มที่ ๒
N_1	หมายถึง จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑
N_2	หมายถึง จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ ๒
$\bar{x}_1 - \bar{x}_2$	แทนผลต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ และที่ ๒
$\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}$	แทนค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ และที่ ๒
P	แทนความน่าจะเป็นที่จะเป็น (Probability of level of significance)
ที่ $df = n_1 + n_2 - 2$	

สูตรการหา S^2

$$S^2 = \frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ S^2 แทนค่าความแปรปรวนของคะแนน

$\sum x$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum x^2$ แทนผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

การพิจารณาเพื่อทราบผลการวิเคราะห์ห่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ใช้ t -test
๓) ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑ (level of significance .๐๑)

บทที่ ๓

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้จะได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และความหมายของการวิเคราะห์เหล่านั้น ไปตามลำดับความมุ่งหมายดังกล่าวไว้แล้วในบทที่ ๑ เป็นตอน ๆ ดังนี้คือ

ตอนที่ ๑ แสดงปริมาณมากน้อยของสิ่งแวดล้อมและทัศนคติเป็นเปอร์เซ็นต์

ตอนที่ ๒ แสดงผลการเปรียบเทียบผลการเรียนของนักเรียนที่ร่วมเล่นกีฬาทีมโรงเรียน กับนักเรียนที่ไม่ได้ร่วมเล่นกีฬา

ตอนที่ ๓ แสดงผลต่างของสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการเรียนของนักกีฬาทีมโรงเรียน และผู้ที่ไม่ได้ร่วมเล่นกีฬา

ตอนที่ ๔ แสดงการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการกีฬาของผู้ที่ร่วมเล่นกีฬาทีมโรงเรียน และผู้ที่ไม่ได้ร่วมเล่นกีฬา

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

- X แทนคะแนนดิบ
- $\sum X$ แทนผลรวมของคะแนนดิบ
- $\sum X^2$ แทนผลรวมของแต่ละคะแนนยกกำลังสอง
- \bar{X} แทนค่าคะแนนเฉลี่ย
- S แทนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- S^2 แทนค่าความแปรปรวน
- N แทนจำนวนนักเรียน
- N_1 แทนจำนวนผู้ที่ไม่ได้เล่นกีฬาทีมโรงเรียน
- N_2 แทนจำนวนนักกีฬาทีมโรงเรียน

S.E. แทนความกลาดเคลื่อนมาตรฐาน

t แทนค่าสำหรับการเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละ หรือความแตกต่างในผลการเรียน
ของนักเรียนทั้ง ๒ กลุ่ม

p แทนความมีนัยสำคัญที่น่าจะเป็น (Probability of level of
significance)

ตอนที่ ๑ แสดงปริมาณของสิ่งแวดล้อมและทัศนคติต่อการกีฬาเป็นเปกร์เซ็นต์ ดังแสดง
ไว้ในตาราง ๒, ๓, ๔ โดยมีจำนวนและเปอร์เซ็นต์คู่กัน ในบรรทัดแรกเป็นคะแนนของนักกีฬา
ใช้อักษรย่อ ก. บรรทัดที่สองเป็นคะแนนของผู้ไม่เล่นกีฬา ใช้อักษรย่อ ม.

ตาราง ๒ แสดงปริมาณของสิ่งแวดล้อมของนักกีฬาและผู้ไม่เล่นกีฬา (การ เรียนและ
สิ่งทีช่วยส่งเสริมบทเรียน)

ตาราง ๓ แสดงปริมาณของสิ่งแวดล้อมของนักกีฬาและผู้ไม่เล่นกีฬา (ความเป็นอยู่
และสภาพที่บานกับที่โรงเรียน)

ตาราง ๔ แสดงปริมาณของทัศนคติที่มีต่อการกีฬาของนักกีฬาและผู้ไม่เล่นกีฬา

ตาราง ๒ แสดงปริมาณสิ่งแวดลอม (การเรียนและสิ่งทีช่วยส่งเสริมบทเรียน) ของทั้งสองกลุ่ม

อันดับ	ข้อความเกี่ยวกับสิ่งแวดลอม	มาตราส่วนประมาณค่า										
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	น้อยที่สุด จำ ร้อยละ นวน		
*๑.	ท่านดูหนังสือและดูตำรา ในสัปดาห์หนึ่งมากน้อย เพียงใด	๑	๒.๘๖	๒	๕.๗๑	๑๑	๓๑.๕๓	๑๕	๕๒.๘๖	๖	๑๗.๑๔	ก
		๔	๑๑.๕๓	๖	๑๗.๑๔	๑๐	๒๘.๕๗	๑๑	๓๑.๕๓	๔	๑๑.๕๓	ข
*๒.	ท่านอ่านหนังสืออื่นที่ไม่ใช่ ตำราเรียน แต่ประกอบ ความรู้ในวิชาที่เรียน สัปดาห์หนึ่งมากน้อย เพียงใด	๔	๑๑.๕๓	๑	๒.๘๖	๑๓	๓๗.๑๔	๘	๒๕.๗๑	๘	๒๒.๘๖	ก
		๑	๒.๘๖	๓	๘.๕๗	๑๔	๔๐.๐๐	๑๒	๓๘.๒๘	๕	๑๔.๒๘	ข
๓.	ท่านฟังข่าวและรายการ ภาควิทยุสัปดาห์หนึ่ง มากน้อยเพียงใด	๖	๑๗.๑๔	๖	๑๗.๑๔	๘	๒๕.๗๑	๑๑	๓๑.๕๓	๓	๘.๕๗	ก
		๕	๑๔.๒๘	๑๒	๓๘.๒๘	๗	๒๐.๐๐	๘	๒๕.๗๑	๒	๕.๗๑	ข
๔.	ท่านดูข่าวและรายการ ภาคโทรทัศน์สัปดาห์หนึ่ง มากน้อยเพียงใด	๔	๑๑.๕๓	๓	๒๐.๐๐	๑๓	๓๗.๑๔	๘	๒๒.๘๖	๓	๘.๕๗	ก
		๔	๑๑.๕๓	๘	๒๕.๗๑	๘	๒๒.๘๖	๘	๒๒.๘๖	๖	๑๗.๑๔	ข
๕.	ท่านอ่านข่าวหนังสือพิมพ์ และรายการภาคความรู้ สัปดาห์หนึ่งมากน้อย เพียงใด	๘	๒๒.๘๖	๘	๒๒.๘๖	๑๓	๓๗.๑๔	๕	๑๘.๒๘	๑	๒.๘๖	ก
		๖	๑๗.๑๔	๑๕	๔๒.๘๖	๘	๒๒.๘๖	๖	๑๗.๑๔	๐	๐	ข
*๖.	ในการทำงานที่ครูมอบหมาย ท่านใ้คงอยู่นานน้อย เพียงใด	๑	๒.๘๖	๔	๑๑.๕๓	๑๕	๔๖.๘๕	๑๑	๓๑.๕๓	๔	๑๑.๕๓	ก
		๑	๒.๘๖	๐	๐	๑๒	๓๘.๒๘	๒๑	๖๐.๐๐	๑	๒.๘๖	ข

ตาราง ๒ (ต่อ)

อันดับ	ข้อความเกี่ยวกับสิ่งแวดลอม	มาตราส่วนประมาณค่า										
		มากที่สุด		มาก		ปานกลาง		น้อย		น้อยที่สุด		
		จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	
๗.	เพื่อนช่วยแก้ปัญหาในบทเรียน ของท่านมากน้อยเพียงใด	๐	๐	๒	๕.๗๑	๑๕	๒๖.๘๖	๑๔	๒๐.๐๐	๕	๑๑.๕๓	ก
		๑	๒.๘๖	๑	๒.๘๖	๑๓	๔๘.๕๗	๑๔	๒๐.๐๐	๒	๔.๓๑	ม
๘.	ครู - อาจารย์ช่วยแก้ไข ข้อบกพร่องของท่านเกี่ยวกับ บทเรียนเพียงใด	๑	๒.๘๖	๒	๑๓.๑๕	๒๐	๒๐.๐๐	๕	๑๔.๒๘	๒	๕.๗๑	ก
		๑	๒.๘๖	๓	๒๐.๐๐	๑๒	๓๘.๒๘	๑๑	๓๑.๕๓	๔	๑๑.๕๓	ม
๙.	บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ช่วยแก้ไขข้อบกพร่อง ของท่านมากน้อยเพียงใด	๘	๒๖.๘๖	๘	๒๖.๘๖	๑๓	๓๗.๑๕	๕	๑๔.๒๘	๑	๒.๘๖	ก
		๔	๑๑.๕๓	๑๔	๒๐.๐๐	๑๐	๒๘.๕๗	๒	๕.๗๑	๕	๑๑.๕๓	ม
๑๐.	ท่านคงการมีผู้รับฟังข้อ บทร้องของท่านมากน้อย เพียงใด	๕	๑๔.๒๘	๘	๒๖.๘๖	๘	๓๗.๑๕	๑๒	๓๑.๕๓	๒	๕.๗๑	ก
		๓	๒๐.๐๐	๑๖	๓๑.๕๓	๗	๒๐.๐๐	๑๐	๒๘.๕๗	๐	๐	ม
๑๑.	ท่านเรียนหนังสือด้วยความ เอาใจใส่เพียงใด	๐	๐	๑๑	๓๑.๕๓	๒๑	๒๐.๐๐	๓	๘.๕๗	๐	๐	ก
		๓	๘.๕๗	๕	๒๕.๗๑	๒๒	๒๖.๘๕	๑	๒.๘๖	๐	๐	ม
๑๒.	ท่านขอรับคำปรึกษาจากครู- อาจารย์ เมื่อท่านมีปัญหา น้อยเพียงใด	๓	๘.๕๗	๑	๒.๘๖	๓	๒๐.๐๐	๕	๒๕.๗๑	๑๕	๒๖.๘๖	ก
		๓	๒๐.๐๐	๒	๕.๗๑	๘	๒๖.๘๕	๕	๒๕.๗๑	๕	๒๕.๗๑	บ
๑๓.	ครู - อาจารย์ทำให้ท่าน พอใจบทเรียนเพียงใด	๑	๒.๘๖	๕	๑๔.๒๘	๒๕	๓๑.๕๓	๔	๑๑.๕๕	๐	๐	ก
		๓	๘.๕๗	๑๐	๒๘.๕๗	๑๓	๔๘.๕๗	๕	๑๔.๒๘	๐	๐	ม

ตาราง ๒ (ต่อ)

อันดับ	ข้อความเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม	มาตราส่วนประมาณค่า						ร้อยละ	หน่วยที่สุด	
		๑	๒	๓	๔	๕	๖			
	ก. การเรียนและสิ่ง ช่วยส่งเสริม บทเรียน									
๑๔.	ท่านพยายามเรียนวิชาที่ท่าน ไม่ชอบเพียงใด	๑	๒.๘๖	๕ ๒๕.๓๑	๑๓ ๔๘.๕๓	๓ ๒๐.๐๐	๑	๒.๘๖	ก	
		๑	๒.๘๖	๑๐ ๒๘.๕๓	๑๓ ๔๘.๕๓	๖ ๑๓.๑๔	๑	๒.๘๖	ม	
*๑๕.	การเรียนหนังสือยากสำหรับ ท่านเพียงใด	๐	๐	๐ ๐	๑๔ ๕๑.๕๓	๑๔ ๕๐.๐๐	๓	๘.๕๓	ก	
		๐	๐	๑ ๒.๘๖	๑๕ ๕๑.๕๓	๑๔ ๕๐.๐๐	๕	๑๔.๒๘	ม	
*๑๖.	ท่านทราบวิธีเรียนหนังสือที่ จะให้ผลดีมากน้อยเพียงใด	๐	๐	๕ ๒๕.๓๑	๑๒ ๓๘.๒๕	๑๑ ๓๑.๕๓	๒	๘.๕๓	ก	
		๑	๒.๘๖	๓ ๒๐.๐๐	๑๕ ๕๑.๕๓	๖ ๑๓.๑๔	๒	๕.๓๑	ม	
*๑๗.	ท่านใช้หนังสือปทานุกรมหรือ หนังสือค้นคว้าบ่อยเพียงใด	๐	๐	๓ ๘.๕๓	๕ ๒๕.๓๑	๑๓ ๔๘.๕๓	๖	๑๓.๑๔	ก	
		๐	๐	๓ ๘.๕๓	๑๓ ๓๘.๑๔	๑๕ ๕๑.๕๓	๔	๑๑.๕๓	ม	
*๑๘.	ท่านทบทวนบทเรียนมากน้อย เพียงใดจึงจะเข้าใจ	๐	๐	๓ ๘.๕๓	๑๔ ๕๑.๕๓	๑๓ ๓๗.๑๔	๑	๒.๘๖	ก	
		๒	๕.๓๑	๓ ๘.๕๓	๑๔ ๕๑.๕๓	๑๒ ๓๘.๒๕	๐	๐	ม	
๑๙.	ท่านทำการบ้านที่ครูมอบหมาย ให้ทันตามเวลาเพียงใด	๓	๘.๕๓	๑๖ ๕๕.๓๑	๓ ๒๐.๐๐	๓ ๒๐.๐๐	๒	๕.๓๑	ก	
		๔	๒๒.๘๕	๑๕ ๕๑.๕๓	๓ ๒๐.๐๐	๕ ๑๔.๒๘	๐	๐	ม	
๒๐.	ท่านมีอุปสรรคการเรียน เพียงใด	๓	๒๐.๐๐	๑๓ ๓๗.๑๔	๑๐ ๒๘.๕๓	๔ ๑๑.๕๓	๑	๒.๘๖	ก	
		๔	๒๒.๘๕	๑๓ ๔๘.๕๓	๕ ๒๕.๓๑	๑	๒.๘๖	๐	๐	ม

หมายเหตุ

ก หมายถึงนักกีฬา

ม หมายถึงผู้ไม่เล่นกีฬา

* หมายถึงกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างตอบในเกณฑ์มากไม่ถึง ๒๕ %

จากตาราง ๒ ถ้าเราพิจารณาการดูหนังสือและตำราเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม จะเห็นว่านักกีฬาหนังสือและตำราเรียนน้อยกว่าผู้ไม่เล่นกีฬา คือดูหนังสือในเกณฑ์มากเพียง ๘.๘๗ % ในขณะที่ผู้ไม่เล่นกีฬาหนังสือในเกณฑ์มาก ๒๘.๕๗ % ส่วนการอ่านหนังสืออื่นที่ไม่ใช่วิชาเรียนแต่ประกอบความรู้ในวิชาเรียน ปรากฏว่านักกีฬาอ่านมากกว่า เพราะคะแนนค่อนข้างมากเมื่อรวมกันสองข้อ คือ มากที่สุดกับมากจะได้ ๑๘.๒๕ % ส่วนผู้ไม่เล่นกีฬามีคะแนนในเกณฑ์มาก ๑๑.๘๓ % แต่ทั้งสองกลุ่มยังจัดว่าอ่านในเกณฑ์น้อย การฟังข่าวและรายการภาคความรู้ทางวิทยุนี้ ผู้ไม่เล่นกีฬาฟังมากกว่า คือฟังในเกณฑ์มาก ๓๘.๒๘ % แต่ผู้ไม่เล่นกีฬาฟังในเกณฑ์มาก ๘๘.๕๘ % ในขณะที่เดียวกันผู้ไม่เล่นกีฬาที่สนใจข่าวภาคความรู้ทางโทรทัศน์มากกว่านักกีฬา คือสนใจในเกณฑ์มาก ๓๗.๑๘ % ขณะที่นักกีฬาสนใจในเกณฑ์มาก ๓๑.๘๓ % การอ่านข่าวภาคความรู้ทางหนังสือพิมพ์ ปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มอ่านค่อนข้างมาก แต่ผู้ไม่เล่นกีฬายังอ่านมากกว่านักกีฬา คืออ่านในเกณฑ์มาก ๖๐.๐๐ % ขณะที่นักกีฬาอ่านในเกณฑ์มาก ๘๕.๗๖ %

สรุปการสนใจสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการเรียนและส่งเสริมบทเรียนแล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้ไม่เล่นกีฬาสนใจมากกว่ากลุ่มนักกีฬา

การฟังวิทยุในการทำงานที่คลุมเครือหมายถึง ทั้งสองกลุ่มฟังวิทยุเล็กน้อย แต่ผู้ไม่เล่นกีฬาฟังวิทยุเล็กน้อยกว่านักกีฬา คือฟังในเกณฑ์มาก ๒.๘๖ % เท่านั้น ขณะที่นักกีฬาฟังวิทยุในเกณฑ์มาก ๑๘.๒๕ % ส่วนการให้เพื่อนช่วยแก้ปัญหามีบทเรียน ปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มฟังเพื่อนน้อย คือ ๕.๗๖ % เท่ากัน ในการให้ครู - อาจารย์ช่วยแก้ข้อข้องใจเกี่ยวกับบทเรียน ปรากฏว่านักกีฬาได้รับการช่วยเหลือจากครู - อาจารย์มากกว่าผู้ไม่เล่นกีฬาเล็กน้อย คือได้รับการช่วยเหลือในระดับปานกลางถึง ๖๐.๐๐ % ในขณะที่ผู้ไม่เล่นกีฬาอยู่ในระดับปานกลาง ๓๘.๒๘ % เมื่อพูดถึงบิดา - มารดาและผู้ปกครองชักจูงให้สนใจในบทเรียนนั้น ทั้งสองกลุ่มได้รับการชักจูงมาก แต่ผู้ไม่เล่นกีฬาได้รับการชักจูงมากกว่าเล็กน้อย คือ ๘๑.๘๓ % ขณะที่นักกีฬาได้รับ ๘๕.๗๖ %

สรุป การได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น, เพื่อน ครู - อาจารย์ ในค่านการเรียนและการสนับสนุนชักจูงให้สนใจในบทเรียนจากบิดามารดาและผู้ปกครองนั้น ทั้งสองกลุ่มได้คะแนนไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันเท่าใดนัก

ในเรื่องความต้องการผู้รับปัญหาและข้อข้องใจ ปรากฏว่าผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา ได้คะแนน ในเกณฑ์มากที่สุดคือ ๕๑.๕๓ % ในขณะที่นักกีฬา ได้คะแนนในเกณฑ์มากที่สุดคือ ๓๗.๑๔ % หมายความว่า ผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา มีความต้องการในด้านนี้มากกว่านักกีฬา ในข้อการเอาใจใส่ในการเรียน ปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มเอาใจใส่ปาน ๆ กัน คือ นักกีฬาเอาใจใส่ในเกณฑ์มากที่สุดคือ ๓๑.๕๓ % ผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาเอาใจใส่ในเกณฑ์มากที่สุดคือ ๓๔.๒๕ % อย่างไรก็ตามในข้อนี้เห็นได้ว่าผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬายังเอาใจใส่มากกว่าเล็กน้อย ในข้อการขอรับคำปรึกษาจากครู - อาจารย์ก็เช่นกัน ผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาขอคำปรึกษามากกว่า คือคะแนนอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด ๒๕.๗๑ % ในขณะที่คะแนนของผู้เป็นนักกีฬาตกอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด ๑๑.๕๓ % เท่านั้น สำหรับทางด้านความพอใจในบทเรียน ผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา มีความพอใจมากกว่า คือ คะแนนตกอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด ๓๗.๑๔ % ขณะที่นักกีฬา ได้คะแนนในเกณฑ์มากที่สุด ๑๗.๑๔ % แต่ทั้งสองกลุ่มมีคะแนนด้านนี้ตกอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

สรุป ในเรื่องการเอาใจใส่ในการเรียน, การขอคำปรึกษาจากครู - อาจารย์ ตลอดจน ความพอใจในบทเรียนที่ได้รับจากครู - อาจารย์ ทั้งสองกลุ่มมีคะแนนอยู่ในเกณฑ์ใกล้เคียงกัน ในเรื่องความพยายามเรียนวิชาที่ไม่ชอบ ทั้งสองกลุ่มพยายามปาน ๆ กัน แต่ผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬายังพยายามมากกว่าเล็กน้อย คืออยู่ในเกณฑ์ ๓๑.๕๓ % ขณะที่นักกีฬาอยู่ในเกณฑ์ ๒๕.๕๗ % ส่วนในข้อการเรียนหนังสือยากเพียงใดนั้น ทั้งสองกลุ่มเห็นว่าไม่มีใครยาก เพราะ กลุ่มไม่ใช่ นักกีฬา มีความเห็นว่ายากเพียง ๒.๘๖ % ขณะที่นักกีฬาไม่เห็นว่ายากเลย (ไม่ตอบใน ข้อยากมากเลย) ในคำถามเกี่ยวกับท่านทราบวิธีเรียนหนังสือที่จะให้ผลดีเพียงใด ทั้งสองกลุ่ม ทราบน้อย แต่นักกีฬาทราบน้อยกว่าผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา เพราะผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาที่ตอบทราบมีจำนวน ปานกลางเกินครึ่งคือ ๕๔.๒๕ % ขณะที่นักกีฬาตอบทราบมีจำนวนปานกลาง ๓๔.๒๕ % เท่านั้น ส่วนการไปพบคุณครูและหนังสือคนคว่ำทั้งสองกลุ่มทราบน้อย ก็ทราบ ๘.๕๗ % เท่ากัน ซึ่ง เป็นจำนวนที่ต่ำมาก การทบทวนบทเรียนทบทวนมากน้อยเพียงใดจึงจะเข้าใจ ปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มใช้เวลาปาน ๆ กัน เมื่อดูจำนวนผู้ตอบในช่องปานกลางจะได้ ๕๑.๕๓ % เท่านั้น และในข้อที่ถามว่าทำการบ้านทันเวลาเพียงใด ทั้งสองกลุ่มทำได้ทันเป็นจำนวนมาก แต่ผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาทำได้ทันมีจำนวนมากกว่า คือ ๒๕.๗๑ % และนักกีฬาทำได้ทันเพียง ๕๔.๒๕ % ในด้าน อุปกรณ์การเรียนพอหรือไม่ ปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มมีอุปกรณ์การเรียนพอเป็นส่วนมาก แต่ผู้ที่ไม่ใช่

นักศึกษามีอุปกรณ์การเรียนพอเป็นส่วนมากกว่านักศึกษา คือ ๗๑.๘๒ % ขณะที่นักศึกษามี ๕๗.๑๔ %

สรุป ผู้ไม่ใ้ช่นักศึกษาพยายามเขียนหนังสือมากกว่านักศึกษา เพราะทราบวิธีเรียนที่จะได้ผลดีมากกว่านักศึกษา และผู้ไม่ใ้ช่นักศึกษายังเห็นว่าการเรียนนั้นยากกว่าความเห็นของนักศึกษาซึ่งเกี่ยวกับการเรียน ส่วนการให้ทานุกรมกับหนังสือกันเวลานั้น ทั้งสองกลุ่มยังใ้ช่น้อยไป สำหรับเรื่องการทำกรบ้านทันเวลาและการมีอุปกรณ์การเรียน ทั้งสองกลุ่มมีมากพอแล้ว

ตาราง ๓ แสดงปริมาณของสิ่งแวดลอม
(ความเป็นอยู่และสภาพที่บานกับที่ ร.ร.) ของทั้งสองกลุ่ม

อันดับ	ข้อความเกี่ยวกับสิ่งแวดลอม ที่บานกับที่โรงเรียน	มาตราส่วนประมาณค่า										
		มากที่สุด		มาก		ปานกลาง		น้อย		น้อยที่สุด		
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
๑.	ท่านมีจิตใจร่าเริงเพียงใด	๓	๘.๕๗	๑๖	๓๘.๖๕	๑๕	๕๘.๒๘	๑	๒.๘๖	๐	๐	ก
		๓	๘.๕๗	๑๕	๓๖.๘๖	๑๕	๓๖.๘๖	๒	๕.๓๑	๐	๐	ม
๒.	ท่านพอใจชีวิตประจำวัน ในบ้านของท่านเพียงใด	๒	๕.๓๒	๕	๒๕.๓๑	๑๗	๘๘.๕๗	๕	๑๘.๒๘	๒	๕.๓๑	ก
		๑๓	๓๗.๑๘	๘	๒๒.๘๖	๘	๒๗.๘๖	๘	๑๑.๓๑	๒	๕.๓๒	ม
๓.	สภาพในบ้านและรอบบ้าน ของท่านรบกวนการดูหนังสือ ของท่านเพียงใด	๒	๕.๓๑	๘	๒๕.๓๒	๑๖	๓๘.๖๕	๑๐	๒๘.๕๗	๒	๕.๓๑	ก
		๒	๕.๓๑	๖	๑๗.๑๘	๗	๒๐.๐๐	๑๕	๓๖.๘๖	๕	๑๘.๒๘	ม
๔.	ท่านพอใจเพื่อนที่ ร.ร. เพียงใด	๗	๒๐.๐๐	๑๐	๒๘.๕๗	๑๘	๕๑.๓๑	๐	๐	๐	๐	ก
		๘	๒๒.๘๖	๑๘	๕๑.๓๑	๖	๑๗.๑๘	๓	๘.๕๗	๐	๐	ม
๕.	ท่านชอบทำงานอดิเรก มากน้อยเพียงใด	๘	๑๑.๓๑	๑๑	๓๑.๓๑	๑๓	๓๗.๑๘	๖	๑๗.๑๘	๑	๒.๘๖	ก
		๒	๕.๓๒	๑๐	๒๘.๕๗	๑๗	๘๘.๕๗	๖	๑๗.๑๘	๐	๐	ม

ตาราง ๓ (ต่อ)

อันดับ	ข้อความเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ช. ความเป็นอยู่และสภาพ ที่พำนักที่โรงเรียน	มาตราส่วนระยะเวลา										
		มากที่สุด		มาก		ปานกลาง		น้อย		น้อยที่สุด		
		จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	
๖.	ท่านได้รับอุปการะทางการเงินจากบิดา - มารดา หรือผู้ปกครองเพียงใด	๖	๑๓.๑๘	๘	๒๗.๘๖	๑๓	๔๔.๕๓	๔	๑๑.๘๓	๐	๐	ก
		๗	๒๐.๐๐	๑๓	๓๗.๑๘	๑๓	๓๗.๑๘	๒	๕.๓๖	๐	๐	ม
๗.	ท่านได้รับความอบอุ่นจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเพียงใด	๘	๒๒.๘๖	๑๓	๓๗.๑๘	๑๒	๓๘.๒๕	๒	๕.๓๖	๐	๐	ก
		๑๓	๓๗.๑๘	๑๒	๓๘.๒๕	๕	๒๕.๓๖	๑	๒.๘๖	๐	๐	ม
*๘.	ท่านแบ่งเวลาทำงานและพักผ่อนหย่อนใจในชีวิต	๐	๐	๗	๒๐.๐๐	๑๔	๔๐.๐๐	๘	๒๒.๘๖	๒	๑๓.๑๘	ก
		๐	๐	๗	๒๐.๐๐	๒๒	๖๒.๘๕	๕	๑๔.๒๕	๑	๒.๘๖	ม
*๙.	ประจำวันของท่านอย่างไร ท่านทว่ทำงานบ้านมากน้อยเพียงใด	๑	๒.๘๖	๑	๒.๘๖	๑๕	๔๑.๒๕	๑๑	๓๑.๘๓	๓	๘.๕๖	ก
		๒	๕.๓๖	๕	๒๕.๓๖	๑๒	๓๒.๒๕	๑๐	๒๘.๕๓	๒	๕.๓๖	ม
๑๐.	ท่านมีที่อยู่ที่บ้านและมีที่ทำงานเป็นที่พอใจเพียงใด	๒	๕.๓๖	๑๐	๒๘.๕๓	๑๕	๔๑.๒๕	๒	๕.๓๖	๒	๕.๓๖	ก
		๒	๕.๓๖	๑๓	๓๗.๑๘	๑๓	๓๗.๑๘	๒	๕.๓๖	๑	๒.๘๖	ม

หมายเหตุ

ก หมายถึง นักกีฬา

ม หมายถึง ไม่นักกีฬา

* หมายถึง กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างตอบในเกณฑ์มากถึง ๒๕ %

จากตาราง ๓ ปรากฏว่าผู้ไม่ชนักกีฬามีจิตใจராเป็นจำนวนมากกว่านักกีฬาถึง ๒๖.๘๖ % ในขณะที่นักกีฬามีจำนวน ๓๔.๒๙ % ในด้านนี้ ส่วนความพอใจในชีวิตประจำวันในบ้าน ก็ปรากฏว่า ผู้ไม่ชนักกีฬามีความพอใจมากกว่า คือมีถึง ๖๐.๐๐ % ส่วนนักกีฬามี ๓๑.๔๓ % สำหรับสภาพในบ้าน นอกบ้าน รบกวนการดูหนังสือเพียงไร ปรากฏว่านักกีฬามีสภาพบ้านที่ รบกวนการดูหนังสือมากกว่า คือมี ๓๑.๔๓ % ส่วนผู้ที่ไม่ชนักกีฬามี ๒๒.๘๕ % ความพอใจ เพื่อนที่โรงเรียนก็เช่นกัน ผู้ไม่ชนักกีฬาพอใจมากกว่า คือพอใจเป็นจำนวน ๗๔.๒๙ % ส่วน นักกีฬาพอใจเป็นจำนวน ๔๘.๕๗ % เท่านั้น แต่นักกีฬาชอบงานอดิเรกมากกว่าผู้ไม่ชนักกีฬา คือชอบถึง ๑๑.๔๓ % ขณะที่ผู้ไม่ชนักกีฬาชอบงานอดิเรก ๕.๗๒ % เท่านั้น

สรุปผล ปรากฏว่าผู้ไม่ชนักกีฬาพอใจชีวิตที่บ้านและที่โรงเรียนมากกว่านักกีฬา แต่ สำหรับงานอดิเรก นักกีฬาชอบมากกว่าผู้ไม่ชนักกีฬา

การได้รับอุปการะทางการเงิน ปรากฏว่าผู้ไม่ชนักกีฬาได้รับมากกว่า คือได้รับถึง ๕๗.๑๔ % ขณะที่นักกีฬาได้รับ ๔๐.๐๐ % และผู้ไม่ชนักกีฬาได้รับความอบอุ่นจากบิดามารดา และผู้ปกครองมากกว่านักกีฬา คือได้รับ ๗๑.๔๓ % ส่วนนักกีฬาได้รับเพียง ๖๐.๐๐ % อย่างไรก็ตามก็จัดว่าทั้งสองกลุ่มได้รับความอบอุ่นจากครอบครัวเป็นส่วนมาก ในด้านการแบ่งเวลาการทำงานและพักผ่อน ปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มยังไม่รู้เข้าใจในเรื่องนี้ดีนัก เพราะคำตอบอยู่ใน เกณฑ์ ๒๐.๐๐ % เท่า ๆ กัน ส่วนการช่วยทำงานบ้าน ปรากฏว่าผู้ไม่ชนักกีฬาช่วยมากกว่า คือช่วยถึง ๓๑.๔๓ % ขณะที่นักกีฬาช่วยทำงานบ้านเพียง ๕.๗๒ % เท่านั้น การมีที่อยู๋ในบ้าน เป็นที่พอใจเพียงใด ปรากฏว่า ผู้ไม่ชนักกีฬามีความพอใจมากกว่าเพียงเล็กน้อย คือมีจำนวน ผู้ที่พอใจมาก ๒๖.๘๕ % ขณะที่กลุ่มนักกีฬามีความพอใจเพียง ๓๔.๓๙ %

สรุป ผู้ไม่ชนักกีฬาได้รับความเอาใจใส่จากบิดามารดาและผู้ปกครองมากกว่านักกีฬา ส่วนการมีที่อยู๋ในบ้านเป็นที่พอใจนั้น กลุ่มผู้ไม่ชนักกีฬามีความพอใจมากกว่ากลุ่มนักกีฬาเพียง เล็ก น้อย การช่วยทำงานบ้าน นักกีฬาช่วยน้อยกว่า ส่วนการแบ่ง เวลาทำงานและพักผ่อนยังจัดว่า การรู้จักแบ่งเวลาทำงานและพักผ่อนนั้นน้อยทั้งสองกลุ่ม

ตาราง ๔ แสดงปริมาณของทัศนคติที่มีต่อการกีฬาของนักกีฬาและผู้ที่ไม่เล่นกีฬา

รายการ ท่านเห็นว่าผู้ที่เล่น กีฬาแล้วจะเป็น คนอย่างไร	Semantic Differential Attitude Scale										
	ทัศนคติดีมาก		ทัศนคติดีพอ ประมาณ		ทัศนคติ เฉย ๆ		ทัศนคติไม่ดี พอประมาณ		ทัศนคติ ไม่ดีเลย		
	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	
๑. ฉลาด..... โง่	๓	๘.๕๗	๑๕	๕๘.๒๗	๑๓	๓๗.๑๔	-	-	-	-	ก
	-	-	๑๒	๖๒.๘๖	๑๓	๓๗.๑๔	-	-	-	-	ม
*๒. ใจเย็น ใจร้อน	๗	๒๐.๐๐	๑๔	๔๐.๐๐	๘	๒๒.๘๖	๖	๑๗.๑๔	-	-	ก
	๒	๕.๗๑	๑๘	๕๑.๔๓	๕	๑๔.๒๙	๑๐	๒๘.๕๗	-	-	ม
๓. มีไหวพริบ ทุ่ม	๑๕	๔๒.๘๖	๑๙	๕๔.๒๘	๑	๒.๘๖	-	-	-	-	ก
	๑๗	๔๘.๕๗	๑๗	๔๘.๕๗	๑	๒.๘๖	-	-	-	-	ม
๔. ว่องไว ชักช้า	๑๙	๕๔.๒๘	๑๔	๔๐.๐๐	๑	๒.๘๖	๑	๒.๘๖	-	-	ก
	๒๐	๕๗.๑๔	๑๕	๔๒.๘๖	-	-	-	-	-	-	ม
๕. เขาพูดนงาย.... เขากลบผู้อื่นยาก	๑๘	๕๑.๔๓	๑๓	๓๗.๑๔	๒	๕.๗๑	๒	๕.๗๑	-	-	ก
	๑๘	๕๑.๔๓	๑๕	๔๒.๘๖	๒	๕.๗๑	-	-	-	-	ม
๖. เสียสละ....เอาเปรียบ	๖	๑๗.๑๔	๑๙	๕๔.๒๘	๕	๑๔.๒๙	๘	๒๑.๔๓	๑	๒.๘๖	ก
	๓	๘.๕๗	๑๙	๕๔.๒๘	๖	๑๗.๑๔	๗	๒๐.๐๐	-	-	ม
๗. แข็งแรง.....อ่อนแอ	๗	๒๐.๐๐	๒๕	๖๖.๑๗	๓	๘.๕๗	-	-	-	-	ก
	๑๙	๕๔.๒๘	๑๔	๔๐.๐๐	๑	๒.๘๖	๑	๒.๘๖	-	-	ม
๘. สดชื่น.....หงอยเหา	๙	๒๕.๗๑	๒๑	๖๐.๐๐	๔	๑๑.๔๓	๑	๒.๘๖	-	-	ก
	๑๗	๔๘.๕๗	๑๘	๕๑.๔๓	-	-	-	-	-	-	ม
๙. อองอาจ.....เขื่องขี้ม	๘	๒๒.๘๖	๒๒	๖๒.๘๕	๕	๑๔.๒๙	-	-	-	-	ก
	๑๓	๓๗.๑๔	๒๑	๖๐.๐๐	๑	๒.๘๖	-	-	-	-	ม
*๑๐. รับผิดชอบ....ละเลย	๕	๑๔.๒๙	๒๑	๖๐.๐๐	๓	๘.๕๗	๘	๒๑.๔๓	๒	๕.๗๑	ก
	๘	๒๒.๘๖	๑๖	๔๕.๗๑	๘	๒๒.๘๖	๓	๘.๕๗	-	-	ม

รายการ ท่านเห็นว่าผู้ที่เล่นกีฬาแล้ว จะเป็นคนอย่างไร											
	ทัศนคติดีมาก		ทัศนคติดีพอ ประมาณ		ทัศนคติ เฉย ๆ		ทัศนคติไม่ดี พอประมาณ		ทัศนคติ ไม่ดีกว่าเลย		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
๑๑. เอือมเอื่อ.....ตระหนี่	๓	๘.๕๗	๒๘	๘๒.๘๖	๓	๘.๕๗	-	-	-	-	ก
	๒	๕.๗๒	๒๗	๗๗.๑๔	๕	๑๔.๒๘	๑	๒.๘๖	-	-	ข
๑๒. มานะออกทน...ทอแท้	๗	๒๐.๐๐	๑๘	๕๑.๒๘	๘	๒๕.๗๑	-	-	-	-	ก
	๑๒	๓๔.๒๘	๑๘	๕๑.๒๘	๓	๘.๕๗	๑	๒.๘๖	-	-	ม
๑๓. รู้จักอภัย....ไม่รู้จักอภัย	๑๔	๔๐.๐๐	๑๘	๕๑.๔๓	๓	๘.๕๗	-	-	-	-	ก
	๑๐	๒๘.๕๗	๑๘	๕๑.๒๘	๓	๘.๕๗	๓	๘.๕๗	-	-	ม
๑๔. เกิดเหี้ยม...โลเล	๘	๒๒.๘๖	๒๑	๖๐.๐๐	๖	๑๗.๑๔	-	-	-	-	ก
	๑๔	๔๐.๐๐	๑๘	๕๑.๒๘	๒	๕.๗๑	-	-	-	-	ม
*๑๕. แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้... แก้ปัญหาเฉพาะหน้าไม่ได้	๗	๒๐.๐๐	๒๐	๕๗.๑๔	๔	๑๑.๔๓	๑	๒.๘๖	๓	๘.๕๗	ก
	๑๗	๔๘.๕๗	๑๖	๔๕.๗๑	๒	๕.๗๑	-	-	-	-	ม
*๑๖. พึ่งความเห็นผู้อื่น..... ยึดถือตนเอง	๑๑	๓๑.๔๓	๑๓	๓๗.๑๔	๔	๑๑.๔๓	๕	๑๔.๒๘	๒	๕.๗๑	ก
	๔	๑๑.๔๓	๑๕	๔๒.๘๖	๒	๕.๗๑	๑๐	๒๘.๕๗	๔	๑๑.๔๓	ม
๑๗. รักความสงบ....ระราน	๕	๑๔.๒๘	๑๑	๓๑.๔๓	๖	๑๗.๑๔	๘	๒๕.๗๑	๔	๑๑.๔๓	ก
	๔	๑๑.๔๓	๑๗	๔๘.๕๗	๗	๒๐.๐๐	๖	๑๗.๑๔	๑	๒.๘๖	ม
๑๘. ความคุมอารมณ์ได้..... ควบคุมอารมณ์ไม่ได้	๘	๒๕.๗๑	๑๘	๕๑.๒๘	๔	๑๑.๔๓	๒	๕.๗๑	๑	๒.๘๖	ก
	๗	๒๐.๐๐	๒๑	๖๐.๐๐	๔	๑๑.๔๓	๓	๘.๕๗	-	-	ม
*๑๙. เปิดเผย.....มีความลับ	๓	๘.๕๗	๑๓	๓๗.๑๔	๑๓	๓๗.๑๔	๖	๑๗.๑๔	-	-	ก
	๖	๑๗.๑๔	๑๘	๕๑.๒๘	๕	๑๔.๒๘	๔	๑๑.๔๓	๑	๒.๘๖	ม
*๒๐. กว้างขวาง..... มีคนรู้จักน้อย	๑๑	๓๑.๔๓	๑๗	๔๘.๕๗	๒	๕.๗๑	๕	๑๔.๒๘	-	-	ก
	๑๓	๓๗.๑๔	๑๘	๕๑.๒๘	๑	๒.๘๖	-	-	๒	๕.๗๑	ม

หมายเหตุ

ก

หมายถึง กลุ่มนักกีฬา

ม

หมายถึง กลุ่มไม่เล่นกีฬา

ข

หมายถึง ผู้ที่ตอบคำถามทัศนคติไม่ดีเกินกว่า ๑๐ % ขึ้นไป,

ตาราง ๔ ปรากฏว่านักวิ่งทั้งสองกลุ่มมีทัศนคติที่คัดค้านการกีฬา เช่น ในข้อที่ถามว่า การกีฬาจะทำให้เป็นฆาตกรหรือโจร ปรากฏว่านักกีฬามีความเห็นว่าการกีฬาทำให้ฆาตกรคือตกบันไดทัศนคติคัดค้านการกีฬาดีมาก คือ ๘.๕๗ % ขณะที่ผู้ไม่เล่นกีฬาไม่ตอบในเกณฑ์เลย ในข้อใจเย็นหรือใจร้อน ปรากฏว่านักกีฬามองตนเองว่าใจเย็นมากกว่าผู้ไม่เล่นกีฬา คือตอบในเกณฑ์ใจเย็น ๖๐.๐๐ % ขณะที่ผู้ไม่เล่นกีฬาตอบในเกณฑ์ใจเย็น ๕๗.๑๔ % ในข้อที่ว่ามีไหวพริบหรือหืด ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นพอ ๆ กัน คือมีคะแนนในเกณฑ์ปานกลางเท่ากัน และในเกณฑ์มีไหวพริบ ๕๗.๑๔ % เท่ากัน ในข้อว่องไวหรือซัดซ่า ปรากฏว่าผู้ไม่เล่นกีฬาเห็นว่าการกีฬาทำให้คนว่องไวกว่าผู้เล่นกีฬาของตนเองในแง่ที่ คือมีคะแนนเกณฑ์ว่องไวถึง ๑๐๐ % ในขณะที่นักกีฬามีคะแนนในเกณฑ์ว่องไว ๕๔.๒๕ % ในข้อเข้ากับผู้อื่นได้ง่ายหรือยาก ปรากฏว่าผู้ไม่เล่นกีฬาเห็นว่าเข้ากับผู้อื่นง่ายกว่านักกีฬามองตนเอง คือมีคะแนนเกณฑ์มากที่สุดเท่ากัน และมีคะแนนเกณฑ์ที่พอประมาณ ๕๖.๘๖ % ขณะที่นักกีฬามีคะแนน ๓๗.๑๔ % ข้อเสียสละหรือเอาเปรียบ นักกีฬามองเห็นว่าตนเสียสละมากกว่าผู้ไม่เล่นกีฬามอง คือมีคะแนนในเกณฑ์ ๑๗.๑๔ % และผู้ไม่เล่นกีฬามีคะแนนในเกณฑ์ ๘.๕๗ % ในข้อแข็งแรงหรืออ่อนแอ ผู้ไม่เล่นกีฬามองเห็นว่าแข็งแรงกว่าผู้เล่นกีฬาของตนเองเห็นในแง่ที่เล็กน้อย คือมีคะแนนในเกณฑ์ ๗๔.๒๕ % ขณะที่นักกีฬามีคะแนนในเกณฑ์ ๕๑.๔๓ % ในข้อสดชื่นหรือหงอยเหงา ผู้ไม่เล่นกีฬามองเห็นว่าสดชื่นมากกว่านักกีฬามองตนเอง คือมีคะแนนในเกณฑ์ ๑๐๐ % ขณะที่นักกีฬามีคะแนนในเกณฑ์ ๕๕.๗๑ % ความองอาจก็เช่นกัน ผู้ไม่เล่นกีฬามองว่านักกีฬามองอาจมากกว่าผู้เล่นกีฬามองตนเองเล็กน้อย คือมีคะแนนในเกณฑ์ ๕๗.๑๔ % ขณะที่นักกีฬามีคะแนนในเกณฑ์ ๕๕.๗๑ % ในข้อรับผิดชอบหรือละเลย ปรากฏว่านักกีฬามองว่าตนรับผิดชอบมากกว่า คือมีคะแนนในเกณฑ์ ๗๔.๒๕ % ขณะที่ผู้ไม่เล่นกีฬามีคะแนนในเกณฑ์ ๖๕.๕๗ % และนักกีฬามองว่าตนเอื้อเฟื้อมากกว่าผู้ไม่เล่นกีฬามอง คือมีคะแนนในเกณฑ์ ๕๑.๔๓ % ขณะที่ผู้ไม่เล่นกีฬามีคะแนนในเกณฑ์ ๕๖.๘๖ % ในข้อมานะอดทนหรือท้อแท้ ผู้ไม่เล่นกีฬามองว่านักกีฬาคิดทนมากกว่านักกีฬามองตนเอง คือมีคะแนนในเกณฑ์ ๓๔.๒๕ % ขณะที่นักกีฬามีคะแนน ๖๐.๐๐ % ในข้อรู้จักภัยหรือไม่ ปรากฏว่าผู้ไม่เล่นกีฬามีบางคนเห็นว่านักกีฬายังไม่รู้จักภัยเพราะตกบันไดไม่รู้จักภัย ๘.๕๗ % ขณะที่นักกีฬาไม่ตอบในเกณฑ์ไม่คิดเลย ในข้อเด็ดเดี่ยวหรือโลเล ผู้ไม่เล่นกีฬาเห็นว่านักกีฬาเด็ดเดี่ยว คือตกบันไดในเกณฑ์ถึง ๕๔.๒๕ % แต่นักกีฬาตกบันไดในเกณฑ์น้อยกว่า คือตอบ ๕๖.๘๖ % การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ปรากฏว่านักกีฬามอง

๑๑.๔๓ % ตอบว่าแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไม่ได้ ขณะที่ผู้ไม่ใช่นักกีฬาตอบในเกณฑ์นี้เลย การฟังความเห็นผู้อื่น นักกีฬาตอบในเกณฑ์คือ ๖๕.๕๗ % ผู้ไม่ใช่นักกีฬาตอบ ๔๔.๒๕ % ส่วนรักสงบหรือระราน นักกีฬาเห็นว่ากลุ่มนักกีฬาระราน คือตอบ ในเกณฑ์ระราน ๓๗.๑๕ % ขณะที่กลุ่มผู้ไม่ใช่นักกีฬาตอบเกณฑ์ระราน ๒๐.๐๐ % การควบคุมอารมณ์ได้หรือประหม่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความเห็นพอ ๆ กัน คือตอบใน เกณฑ์ควบคุมอารมณ์ได้ดี ๕๐.๐๐ % เท่ากัน ในเรื่องการเป็นงานเปิดเผยกับมีความลับ ผู้ไม่ใช่นักกีฬาเห็นว่านักกีฬาเปิดเผยมากกว่ากลุ่มนักกีฬา คือตอบในเกณฑ์เปิดเผย ๗๑.๔๓ % ขณะที่กลุ่มนักกีฬาตอบในเกณฑ์เปิดเผย ๔๕.๗๒ % เท่านั้น ในข้อกว้างขวางหรือมีน้ำใจกันน้อย กลุ่มนักกีฬามองเห็นว่านักกีฬากว้างขวางน้อยกว่ากลุ่มผู้ไม่ใช่นักกีฬา คือตอบในเกณฑ์คือ ๕๐.๐๐ % ขณะที่กลุ่มผู้ไม่ใช่นักกีฬาตอบ ๘๑.๔๓ %

สรุป ผลปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มทัศนคติที่ดีต่อการกีฬา แต่กลุ่มนักกีฬารู้สึกลักษณะ เหล่านี้เด่นชัดคือ การกีฬาทำให้คนเล่นฉลาด, ใจเย็น, เสียสละ, รับผิดชอบ, เอื้อเฟื้อ, รู้จักถ้อย และฟังความเห็นผู้อื่น ส่วนผู้ไม่ใช่นักกีฬารู้สึกลักษณะเหล่านี้เด่นชัดคือ การกีฬา ทำให้เป็นงานว่องไว, เข้ากับผู้อื่นง่าย, แข็งแรง, สดชื่น, อร่าม, อดทน, เด็ดเดี่ยว, แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้, ควบคุมอารมณ์ได้, เปิดเผย และ กว้างขวาง

ลักษณะที่ทั้งสองกลุ่มรู้สึกเด่นชัดพอ ๆ กันคือ เล่นกีฬาแล้วทำให้เกิดไหวพริบ ลักษณะในทางไม่ดีที่กลุ่มนักกีฬารู้สึกเด่นชัดคือ ใจร้อน, เอาเปรียบ, ละเลย แก้ปัญหาเฉพาะหน้าไม่ได้, ยึดถือตนเอง, ระราน, มีวามลับ, กนัญจกันน้อย

ลักษณะในทางไม่ดีที่กลุ่มผู้ไม่ใช่นักกีฬารู้สึกเด่นชัดนั้นน้อยกว่าที่กลุ่มนักกีฬารู้สึก คือ ใจร้อน, เอาเปรียบ, ยึดถือตนเอง, ระราน, มีวามลับ

ตอนที่ ๒ แสดงการ เปรียบเทียบผลการ เรียนของนักกีฬาทีมโรงเรียน
กับผู้ที่ไม่ได้ร่วมเล่นกีฬา

ปรากฏว่า ผลการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่ต่างกัน ดังแสดงไว้
ในตาราง ๕

ตาราง ๘ แสดงการเปรียบเทียบผลการเรียนของกลุ่มนักกีฬาและไม่ใช่นักกีฬา

ประเภท / ค่าสถิติ	จำนวนคน (N)	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	ค่าความแปรปรวน (s^2)	ผลต่างของค่าเฉลี่ย ($\bar{x}_1 - \bar{x}_2$)	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างของค่าเฉลี่ย (S. E. $\bar{x}_1 - \bar{x}_2$)	t	ผลของการทดลอง (P)
๑. กลุ่มไม่ใช่นักกีฬา	๓๕	๗๒๓.๑๑๘๓	๕๒๗๖.๘๒๗๘	๘.๘๒๘๖	๑๘.๘๕๓๘	๐.๒๕๘๘	p > .๐๑
๒. กลุ่มนักกีฬา	๓๕	๗๑๘.๒๘๕๗	๗๒๘๘.๕๐๘๒				

จากตาราง ๘ จะเห็นว่าค่ารายเฉลี่ยของกลุ่มนักกีฬากับกลุ่มไม่ใช่นักกีฬาแตกต่างกันเพียง ๘.๘๒๘๖ และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างของรายเฉลี่ย มีค่า ๑๘.๘๕๓๘ เมื่อหาค่า t แล้ว ผลปรากฏว่าได้ค่า t เท่ากับ ๐.๒๕๘๘ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .๐๑ (p > .๐๑) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าผลการเรียนของกลุ่มนักกีฬากับกลุ่มที่ไม่ใช่นักกีฬาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .๐๑ ซึ่งชี้ให้เห็นว่ากลุ่มนักกีฬาและกลุ่มไม่ใช่นักกีฬาย่อมมีผลการเรียนปาน ๆ กัน

๒. แสดงผลต่างของสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการเรียนของนักกีฬาที่มโรงเรียนและผู้ที่ไม่ได้ร่วมเล่น ซึ่งแยกออกเป็น

- ก. การเรียนและสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมบทเรียน ซึ่งแสดงไว้ในตาราง ๖
- ข. ความเป็นอยู่และสภาพที่บ้านกับที่โรงเรียน ซึ่งแสดงไว้ในตาราง ๗

ผลปรากฏว่า นักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่นักกีฬามีสิ่งแวดล้อมทั้งข้อ ก. และ ข้อ ข. ปาน ๆ กัน ซึ่งแสดงไว้ในตาราง ๖ และตาราง ๗ ดังกล่าว

ตอนที่ ๓ แสดงผลต่างของสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการ เรียนของนักศึกษาที่มโรงเรียน และผู้ที่ไม่ได้ร่วมเล่นกีฬา

ตาราง ๕ แสดงผลการ เปรียบเทียบสิ่งแวดล้อมทางการ เรียน และสิ่งที่ช่วยส่งเสริมบทเรียน ของกลุ่มนักศึกษาและ กลุ่มผู้ไม่เล่นกีฬา

ตาราง ๘ แสดงผลการ เปรียบเทียบสิ่งแวดล้อมทางด้านความเป็นอยู่ และสภาพที่บ้านกับที่โรงเรียน

ตาราง ๖ แสดงผลเปรียบเทียบสิ่งแวดลอมทางดานการ เรียนและสิ่งทีช่วยสงเสริมบทเรียน
ของกณมนักกีฬาคะผูทีไมีชนนักกีฬา

ประเภท	ค่าสถิติ	จำนวน (N)	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	ค่าความ แปรปรวน (s^2)	ผลต่าง ของ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}_1 - \bar{x}_2$)	ค่าความ คลาดเคลื่อน มาตรฐาน ของผลต่าง ของค่าเฉลี่ย (S. E. $\bar{x}_1 - \bar{x}_2$)	t	ผลของ การ ทดสอบ (P)
๑. กลุ่มไมีชน นักกีฬา		๓๕	๖๑.๖๒๗	๖๗.๗๘๖	๒.๕๔๖	๒.๓๗๓	๑.๑๕๗	$p > .๐๑$
๒. กลุ่มนักกีฬา		๓๕	๕๘.๖๘๖	๑๒๙.๘๒๘				

จากตาราง ๖ จะเห็นว่าค่ารายเฉลี่ยของกณมนักกีฬาคะกลุ่มไมีชนนักกีฬาแตกต่างกัน
เพียง ๒.๕๔๖ และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างของรายเฉลี่ย มีค่า ๒.๓๗๓ เมื่อ
หาค่า t แล้ว ผลปรากฏว่าได้ค่า t เท่ากับ ๑.๑๕๗ ซึ่งเป็นค่าที่ไมมีนัยสำคัญทางสถิติ
ณ ระดับ .๐๑ ($p > .๐๑$) ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าสิ่งแวดลอมทางดานการ เรียนและสิ่งทีช่วย
สงเสริมบทเรียนของกณมนักกีฬาคะไมีชนนักกีฬา แตกต่างกันอยางไมมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ
.๐๑ ซึ่งชี้ให้เห็นว่ากณมนักกีฬาคะกลุ่มไมีชนนักกีฬา ย่อมมีสิ่งแวดลอม ทางดานการ เรียนและ
สิ่งทีช่วยสงเสริมบทเรียนปาน ๆ กัน

ตาราง ๗ แสดงผลเปรียบเทียบสิ่งแวดลอมทางดานความเป็นอยู๋และสภาพที่บานกับที่โรงเรียน
ของกูดนักกีฬาและไม๋นักกีฬา

กาสถิติ ประเภท	จำนวนกน (N)	กาเฉลี่ย (\bar{x})	กาความ แปรปรวน (s^2)	ผลทาง ของ กาเฉลี่ย ($\bar{x}_1 - \bar{x}_2$)	กาความ คลาดเคลื่อน มาตรฐาน ของผลทาง ของกาเฉลี่ย (S.E. $\bar{x}_1 - \bar{x}_2$)	t	ผลของ การ ทดสอบ (P)
๑. กูดไม๋นักกีฬา	๓๕	๓๔.๙๓๑	๒๒.๓๘๑	๒.๐๘๕	๑.๑๐๔	๑.๘๘๓	$p > .๐๑$
๒. กูดนักกีฬา	๓๕	๓๒.๘๘๖	๒๐.๒๘๑				

จากตาราง ๗ จะเห็นว่าคารายเฉลี่ยของกูดนักกีฬากับกูดไม๋นักกีฬาแตกต่างกันเพียง ๒.๐๘๕ และกาความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของรายเฉลี่ยมีค่า ๑.๑๐๔ เมื่อหาค่า t แล้ว ผลปรากฏว่าได้ค่า t เท่ากับ ๑.๘๘๓ ซึ่งเป็นค่าที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .๐๑ ($p > .๐๑$) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าสิ่งแวดลอมทางดานความเป็นอยู๋และสภาพที่บานกับที่โรงเรียนของกูดนักกีฬากับกูดไม๋นักกีฬาแตกต่างกันอยางไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .๐๑ ซึ่งชี้ให้เห็นว่ากูดนักกีฬาและกูดไม๋นักกีฬายกมมีสิ่งแวดลอมทางดานความเป็นอยู๋และสภาพที่บานกับที่โรงเรียนปาน ๆ กัน

๓. แสดงการ เปรียบเทียบทัศนคติต่อการศึกษาของกลุ่มนักศึกษาและกลุ่มไม่ใช่นักศึกษา

ผลปรากฏว่า ทั้งกลุ่มนักศึกษาและกลุ่มไม่ใช่นักศึกษามีทัศนคติต่อการศึกษาปาน ๆ กัน
จึงแสดงผลไว้ในตาราง ๔

ตาราง ๘ แสดงผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการกีฬาของทั้งกลุ่มนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา

ทัศนคติ	จำนวนคน (N)	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	ค่าความแปรปรวน (s^2)	ผลต่างของค่าเฉลี่ย ($\bar{x}_1 - \bar{x}_2$)	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างของค่าเฉลี่ย ($S.E. \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{1}$)	t	ผลของการทดสอบ (P)
ประเภท							
๑. กลุ่มไม่ใช่ นักกีฬา	๓๕	๒๐.๒๘	๓๘.๐๐๘	๒.๓๕	๑.๘๒๘	๑.๕๘	$p > .๐๑$
๒. กลุ่มนักกีฬา	๓๕	๑๘.๘๘	๓๗.๐๘๕				

จากตาราง ๘ จะเห็นว่าความเฉลี่ยของกลุ่มนักกีฬากับกลุ่มไม่ใช่ นักกีฬาแตกต่างกันเพียง ๒.๓๕ และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของรายเฉลี่ยมีค่า ๑.๘๒๘ เมื่อหาค่า t แล้ว ผลปรากฏว่าได้ค่า t เท่ากับ ๑.๕๘ ซึ่งเป็นค่าที่ไม่มีความสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .๐๑ ($p > .๐๑$) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ทัศนคติต่อการกีฬาของกลุ่มนักกีฬากับกลุ่มที่ไม่ใช่ นักกีฬา แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .๐๑ ซึ่งชี้ให้เห็นว่ากลุ่มนักกีฬาและกลุ่มไม่ใช่ นักกีฬาย่อมมีทัศนคติต่อการกีฬาปาน ๆ กัน

อภิปรายผล สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การอภิปรายผล

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาผลต่างการเรียนรู้ของนักกีฬาทีมโรงเรียน และผู้ที่ไม่มีชั้นกีฬาทีมโรงเรียนของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาระดับมัธยมศึกษา ๒๐๐ คน ซึ่งได้ใช้เกณฑ์การแบ่งกลุ่มตามคะแนนปลายปี ม.ศ. ๒ และคะแนนที่ถ่วงน้ำหนักแล้ว (weighted score) จากแบบสอบถามเลือกได้กลุ่มตัวอย่างจาก ๔๐๐ คนนี้ ๓๕ กลุ่ม นักกีฬาทีมโรงเรียน ๓๕ คน และผู้ที่ไม่มีชั้นกีฬาทีมโรงเรียนอีก ๓๕ คน รวม ๗๐ คน โดยมีสมมติฐานในการวิจัยดังนี้คือ

๑. ถ้านำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มนักกีฬาทีมโรงเรียน กับผู้ที่ไม่ได้ร่วมเล่นกีฬามาเปรียบเทียบกัน โดยเริ่มต้นจากคะแนนเท่า ๆ กัน กลุ่มนักกีฬาจะมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่ไม่เล่นกีฬา หลังจากที่มีการเล่นกีฬาไปแล้ว

ในการทดสอบสมมติฐานดังกล่าว ผู้วิจัยได้ใช้วิธีทางสถิติ เช่น การแจกแจงความถี่, การหาค่ารายเฉลี่ย (mean) ค่าคลัสต์ราส่วนวิกฤต (t - test) และการร้อยละเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล ได้ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

กลุ่มนักกีฬาทีมโรงเรียนและกลุ่มที่ไม่เล่นกีฬาทีมโรงเรียน มีผลการเรียนปาน ๆ กัน คือมีค่า $t = 0.2542$ ซึ่งไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ซึ่งสนับสนุนการวิจัยของ ชาลล กักลาส เดอล (หน้า ๕) ที่ทำการวิจัย ผลการเรียนรู้ของนักกีฬาและผู้ที่ไม่ได้เล่นกีฬาของชนชาติ ๔ ชาติ มีชาติเอง โกล คินเดียน นิโกร และสแปนิชอเมริกัน ปรากฏว่าผลการเรียนของทั้งสองกลุ่มไม่ต่างกัน แต่การวิจัยครั้งนี้ ไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่ากลุ่มนักกีฬาวัยจะเจริญได้ดีกว่า การที่ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานเช่นนั้น เพราะผู้ที่เล่นกีฬาได้พัฒนาตนเองทั้งทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ตามผลการวิจัยของ โรเนล เดอล อาเชอร์ แจ็คสัน (หน้า ๕) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกหลักสูตรกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตในวิทยาลัยแห่งหนึ่ง จำนวน ๑,๓๓๖ คน ผลปรากฏว่ากลุ่มนิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรจะนำคะแนนได้ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม แต่การที่ผลการวิจัยไม่ได้เป็นไปตามนี้อาจเป็นเพราะ

๑.๑ การจัดบริการศึกษาในโรงเรียนทั่วไปยังไม่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ เช่น มีอุปกรณ์การศึกษาไม่มากพอ มีผู้ฝึกที่ชำนาญไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ตลอดจนเวลาที่จัดการแข่งขันเป็นเวลาที่นักเรียนมีความกังวลกับการสอบ เพราะนักเรียนมีระยะเวลาการสอบเป็นคร่าว ๆ ตลอดปี ฉะนั้นนักศึกษาจึงไม่ได้เล่นกีฬาให้เกิดประโยชน์ทางพัฒนาตนเอง แต่เล่นอย่างมีกังวล

๑.๒ นักเรียนที่เป็นนักศึกษา ไม่ได้ได้รับความร่วมมือจากครูและบุคลากรเพียงพอ เพราะจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า ฝ่ายครูอาจารย์ยังไม่ได้มีการแนะแนวเพื่อให้นักศึกษาหรือแก่นักศึกษาดีพอ เพราะนักศึกษาขอรับคำปรึกษาจากครูอาจารย์เป็นจำนวนน้อย ฉะนั้นนักศึกษาจึงไม่สามารถปรับตัวได้ในกาเรียนและความเห็นอยู่ในชีวิตประจำวัน เช่น ยังสนใจความรู้อรอบตัวที่ส่งเสริมบทเรียนน้อย และไม่ตระหนักว่าการเรียนหนังสือมันต้องชวนชวายพยายามเพียงใด ฉะนั้น คณะครูอาจารย์ควรจัดบริการแนะแนวขึ้นในโรงเรียน เพื่อช่วยในการให้คำปรึกษาหรือ (Counseling) อันจะทำให้เห็นนักเรียนทุกคนสามารถปรับตัวได้ โดยเฉพาะนักศึกษาไม่เล่นกีฬามากเกินไปจนล้นถึงหน้าแข้งของนักเรียน

๑.๓ เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปลายปี ม.ศ. ๒ จากคะแนนซึ่งโรงเรียนได้ทำการทดสอบเอาไว้แล้ว และคะแนนปลายปี ม.ศ. ๓ ซึ่งทางกระทรวงศึกษาธิการได้ทำการทดสอบ ฉะนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังกล่าวอาจไม่แน่นอน ซึ่งผู้ทำการวิจัยไปนี้เวลาพอที่จะคิดแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นเองได้ เนื่องจากปีเวลาในการวิจัยน้อยที่จะคิดแบบทดสอบทุกวิชา เพราะต้องกรทรวผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปลายปี

๒. ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานขึ้นว่า นักศึกษาที่มโรงเรียนและผู้ที่ไม่ขึ้นนักศึกษามโรงเรียนจะมีสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับการเรียนและสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมบทเรียนไปน ๆ กัน และมีสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวกับความเป็นอยู่และสภาพที่บ้านกับที่โรงเรียนไปน ๆ กัน การที่ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานเช่นนี้ เพราะได้คัดเลือกลูกตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมาจากผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมพอ ๆ กัน

ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในด้านกาเรียนและสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมบทเรียน สิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับความเป็นอยู่และสภาพที่บ้านกับที่โรงเรียนนั้น ปรากฏว่าสิ่งแวดล้อมดังกล่าวของทั้งสองกลุ่มไม่ต่างกัน คือมีค่า $t = ๑.๑๕๗$ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .๐๑ ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาตามสเกลที่จัดแบ่งเป็น ๕ ช่อง คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยใช้การคำนวณเป็นร้อยละแล้ว ปรากฏว่าความสนใจหนังสือเกี่ยวกับความรู้รอบตัวนั้น ทั้งสองกลุ่มยังอ่านน้อย เช่น ในการดูตำราเรียน นักศึกษาในเกณฑ์มากเพียง ๘.๕๓ % ขณะที่ผู้ไม่มีชั้นนักศึกษามีในเกณฑ์มาก ๒๘.๘๗ % จะเห็นว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มยังดูตำราเรียนน้อยไป โดยเฉพาะนักศึกษาคณะจะเตรียมตัวในบทเรียนให้มากกว่านี้ การที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาและผู้ที่มีชั้นศึกษาแบ่งเวลาเรียนและเล่นไม่เป็น การตอบในเรื่องการแบ่งเวลาทำงานและพักผ่อน ยังอยู่ในเกณฑ์ที่จัดว่าน้อย ส่วนการฟังข่าวภาคความรู้ทางวิทยุและโทรทัศน์ ทั้งสองกลุ่มอยู่ในเกณฑ์ไม่มากนัก จะสนใจแต่การอ่านข่าวภาคความรู้ในหนังสือพิมพ์เท่านั้น นักเรียนนิยมการอ่านมากกว่า แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่วางใจจากการอ่านตำราเรียนและการใช้บทสรุปกว้างขวางพอ เพราะในข้อการใช้หนังสือค้นคว้าและหาข้อมูล ทั้งสองกลุ่มตอบอยู่ในเกณฑ์น้อย คือมีคะแนนทางช่องมากเพียง ๘.๕๓ % ในการทำงานที่คลุมเครือ มอหมาย นักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่ชอบฟังผู้อื่นมากนัก การฟังเพื่อนในการแก้ข้อข้องใจเกี่ยวกับบทเรียนก็น้อย และถ้าครูอาจารย์ช่วยแก้ข้อข้องใจในบทเรียนก็อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง คือ นักศึกษาได้รับ ๖๐.๐๐% ในเกณฑ์ปานกลาง และผู้ไม่มีชั้นศึกษาได้รับ ๓๘.๖๘ % ในเกณฑ์ปานกลาง แต่ทั้งสองกลุ่มได้แรงจูงใจในด้าน การเรียนจากบิดามารดาและผู้ปกครองมาก คือ นักศึกษาตอบในเกณฑ์มาก ๘๕.๗๒ % และผู้ไม่มีชั้นศึกษาตอบในเกณฑ์มากถึง ๕๑.๕๓ %

จะเห็นว่าผู้ไม่มีชั้นศึกษาต้องการมีผู้รับฟังปัญหาและการปรับตั้มากกว่านักศึกษา ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าผู้ไม่มีชั้นศึกษารู้ตัวว่าศรัทธาวิชาที่เรียนที่จะให้ได้น้อย ฉะนั้น เมื่อมีโอกาสที่จะขอคำปรึกษาจากครูอาจารย์ได้ ก็จะทำให้ตนสามารถปรับตัวในการเรียนได้ดีขึ้น ส่วนในเรื่องการทำงานที่ครูมอบหมายได้ทันเวลากับการมีอุปกรณ์การเรียนมากพอ ทั้งสองกลุ่มอยู่ในเกณฑ์มากเมื่อพิจารณาโดยรวม เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในด้าน การเรียนและสิ่งที่ยังส่งเสริมบทเรียน และภาวะเป็นอยู่และสภาพที่มั่นคงที่โรงเรียนแล้ว จะพบว่าสาเหตุที่ทำให้ให้นักศึกษาเรียนไปก็แค่แถมดีเท่าที่ควร ดังปรากฏในผลการวิจัยในข้อเปรียบเทียบผลการเรียนของทั้งสองกลุ่ม คือ

๒.๑ นักกีฬายังไม่สนใจบทเรียนและสิ่งต่าง ๆ ที่ช่วยส่งเสริมบทเรียนเท่าที่ควร

๒.๒ ครูอาจารย์ยังไม่ได้ให้คำปรึกษาแก่นักกีฬามากพอ เพื่อให้ นักกีฬาปรับตัวให้เข้ากับการเรียนและชีวิตประจำวันได้อย่างดี เพราะผลปรากฏว่าผู้ไม่เล่นกีฬาสามารถปรับตัวได้ดีกว่า

๒.๓ นักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่ทราบวิธีเรียนที่จะให้ได้ผลดี และไม่ใส่ใจการค้นคว้าหาข้อมูล โดยเฉพาะนักกีฬามีความเสียเปรียบมากกว่าผู้ไม่เล่นกีฬา

๓. ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานข้อนี้ว่า นักกีฬาย่อมมีทัศนคติที่ดีต่อการกีฬา มากกว่าผู้ที่ไม่ได้ร่วมนเล่นกีฬา การที่ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานครั้งนี้ เพราะนักกีฬาย่อมมีความเชื่อมั่นว่าเมื่อเล่นกีฬาแล้ว จะทำให้ตนได้รับประโยชน์

ผลการวิเคราะห์ทัศนคติต่อการกีฬา ปรากฏว่ากลุ่มนักกีฬาทีมโรงเรียนและผู้ที่ไม่เล่นกีฬาทีมโรงเรียน มีทัศนคติต่อการกีฬาปาน ๆ กัน คือมีค่า $t = ๑.๕๕$ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ .๐๑ ผลที่ได้ก็ใกล้เคียงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ที่ว่านักกีฬาย่อมมีทัศนคติต่อการกีฬา มากกว่าผู้ไม่เล่นกีฬา และไม่สอดคล้องกับการวิจัยของ เดวิด เคนเนท (หน้า ๗) ที่กล่าวว่า นักกีฬามีทัศนคติที่ดีต่อการกีฬา มากกว่าผู้ไม่เล่นกีฬา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะปัจจุบันนี้เรากำลังตื่นตัวและเห็นความสำคัญในการกีฬา กันมาก โดยเฉพาะประเทศไทย รัฐบาลได้หันมาสนับสนุนการกีฬาอย่างเป็นล่ำเป็นสัน เช่น การสนับสนุนกีฬาเอเชียนเกมส์และฟุตบอลเยาวชน เป็นต้น ซึ่งการเห็นความสำคัญในด้านการกีฬานี้เอง ทำให้เด็กนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการกีฬา ไม่ว่าจะเล่นกีฬาหรือไม่ก็ตาม ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนความคิดของ สุนันท์ รุทธะถร (หน้า ๘) ที่กล่าวว่า "..... ไม่ว่าชาติใดต่างก็ตื่นตัวเตรียมฝึกอบรมเยาวชนของชาติให้พร้อมทุกอย่างไว้แต่ต้นมือเพื่อเตรียมรับเหตุการณ์อันคาดคิด วิธีการที่ได้ผลที่สุดในปัจจุบันคือ การกีฬา" เพราะผลที่ได้ก็คือ เด็กทุกคนไม่ว่าจะเป็นนักกีฬาหรือไม่ก็ตามมีทัศนคติที่ดีต่อการกีฬา จึงเป็นการง่ายในการที่จะฝึกให้เยาวชนได้ใช้กีฬาให้เป็นประโยชน์

เมื่อพิจารณาตามสเกลทั้ง ๕ คือ ทักษะคิดดีมาก ดีพอประมาณ เฉย ๆ ไม่ดีพอประมาณ และไม่ดีเลย จะพบว่าทั้งสองกลุ่มมีทัศนคติต่อการกีฬาในด้านดี แต่มีบางข้อที่ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นในทางไม่ดีอยู่บ้าง เช่น นักกีฬา ๑๗.๑๔ % และผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา ๒๕.๕๗ % เห็นว่านักกีฬาใจรักตนเองเปรียบ ทั้งนี้เป็นเพราะในการเล่นกีฬานั้น นักกีฬาบางคนเล่นเอาเปรียบและวิ่งแก้ฝ่ายตรงข้าม นอกจากนั้นนักกีฬาบางคนยังใจไม่เย็นพอ เช่น ต้องการให้แพ้ชนะเร็ว ๆ ไม่ได้เล่นเพื่อให้เกิดประโยชน์ในทางการพัฒนากาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา กับการเล่นเพื่อผลเพียงแพ้และชนะเท่านั้น ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เล่นเท่าใดนัก

นักกีฬา ๑๑.๔๓ % เห็นว่าผู้เล่นกีฬามีลักษณะละเอียด ไปรู้จักรับผิดชอบ ซึ่งในข้อนี้ผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาไม่เห็นด้วย เพราะนักกีฬาตอบในเกณฑ์ละเอียดถึง ๑๗.๑๔ % ส่วนผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาตอบ ๔.๕๗ % เท่านั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการนัดซ้อมกีฬานั้น นักกีฬาบางคนมาตรงเวลา บางคนมาช้า บางคนไม่มาตามนัด ส่วนผู้ที่ไม่เล่นกีฬานั้น ไม่ได้อยู่ในกลุ่มที่ซ้อมกีฬาจึงมองไม่เห็น ว่านักกีฬามีลักษณะไม่รับผิดชอบ ในเรื่องการแก้ข้อหาเฉพาะหน้าก็เช่นเดียวกัน ผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาไม่ตอบในข้อแก้ข้อหาเฉพาะหน้าไม่ได้ แต่ นักกีฬา ๑๑.๔๓ % ตอบในข้อนี้ เพราะในเวลาเล่นกีฬานั้น อาจมีนักกีฬาบางคนตัดสินใจไม่ได้ว่าจะใช้กลวิธีใดในการเอาชนะคู่ต่อสู้ในเรื่องเหล่านี้ ผู้ไม่เล่นกีฬาอาจไม่ได้สังเกต นอกจากนั้นทั้งนักกีฬา ๒๐.๐๐ % และผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา ๔๐.๐๐ % เห็นว่านักกีฬายึดถือตนเอง การที่นักวิ่งทั้งสองกลุ่มมีความเห็นในเรื่องนี้ เพราะนักกีฬาบางคนไม่ฟังความเห็นของผู้อื่น ยืนยันที่จะใช้ชีวิตและความคิดของตนเองอย่างเดี่ยว ในเรื่องรักสงบหรือระรานก็เช่นกัน ทั้งนักกีฬา ๓๗.๑๕ % และผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา ๒๐.๐๐ % ตอบว่าระราน เพราะการแข่งขันกีฬาทุกครั้งจะมีเสมอที่นักกีฬาทำหยาบคู่ต่อสู้เมื่อเลิกการแข่งขันแล้ว จึงทำให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มรู้สึกเหมือน ๆ กัน

ในสเกลเกิดเบียดเบียนกับผู้อื่น ทั้งนักกีฬา ๑๗.๑๔ % และผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา ๑๔.๓๐ % เห็นว่าการกีฬาทำให้ผู้เล่นมีความล้ม เพราะในการ เล่นกีฬาทุกคนจะต้องปกปิดกลอุบายในการเล่นไปให้ฝ่ายตรงข้ามทราบ ส่วนในเรื่องกว้างขวางหรือเป็นคนรู้จักน้อย ผู้ไม่เล่นกีฬาเห็นว่ นักกีฬาเป็นคนที่กว้างขวาง แต่ นักกีฬา ๑๔.๒๕ % เห็นว่าผู้เล่นกีฬามีคนรู้จักน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักกีฬาไม่พอใจเพื่อน ๆ เท่าที่ควร ตามเกณฑ์การตอบในข้อว่าพอใจเพื่อนที่โรงเรียนคือ นักกีฬาตอบในเกณฑ์มาก ๔๕.๕๗ % ในขณะที่ผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาตอบในเกณฑ์มากถึง ๗๔.๒๕ % การที่

เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักกีฬาในโรงเรียนหนึ่ง ๆ และในชั้นเรียนหนึ่ง ๆ ย่อมมีจำนวนน้อยกว่าผู้ไม่ใช่นักกีฬา และนักกีฬาชอบที่จะสมาคมแต่นักกีฬาคู่ด้วยกัน จึงมีเพื่อนที่ตนพอใจน้อย และเป็นความจริงที่ว่านักกีฬาส่วนใหญ่ชอบพบปะสนทนาและสนิทสนมกับนักกีฬามากกว่าผู้ไม่ใช่นักกีฬา ทั้งนี้เป็นเพราะนักกีฬาต้องซ้อมกีฬาเป็นประจำ ต้องลงแข่งขันด้วยกัน มีความเห็นใจซึ่งกันและกัน และรับผิดชอบในการแข่งขันด้วยกัน

การวิจัยครั้งนี้สรุปผลโดยย่อได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยขอสรุปผลการวิจัยโดยยึดเกณฑ์ดังนี้

ผู้วิจัยถือเกณฑ์การตัดสินว่าทั้งสองกลุ่มได้ทำกิจกรรมใด มาก, ปานกลาง และน้อย ดังนี้

- ถ้าตัดสินว่ามาก หมายถึงจำนวนเปอร์เซ็นต์ที่กลุ่มตัวอย่างได้ทำกิจกรรมนั้น ในช่องทางที่สุกรวมกับช่องมาก
- ถ้าตัดสินว่าน้อย หมายถึงจำนวนเปอร์เซ็นต์ที่กลุ่มตัวอย่างได้ทำกิจกรรมนั้น ในช่องทางที่สุกรวมกับช่องน้อย
- ถ้าตัดสินว่าปานกลาง หมายถึงจำนวนเปอร์เซ็นต์ที่กลุ่มตัวอย่างทำกิจกรรมนั้น ในช่องปานกลาง

ตัวอย่าง

ท่านดูหนังสือและดูตำราเรียน
ในสัปดาห์หนึ่งมากน้อย
เพียงใด

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๒.๘๖ %	๕.๓๑ %	๓๑.๘๓ %	๕๒.๘๖ %	๑๓.๑๔ %

รวมของมากได้ ๘.๕๗ %
 ของปานกลางได้ ๓๑.๘๓ %
 รวมของน้อยได้ ๖๐.๐๐ %

แสดงว่าในกิจกรรมการดูหนังสือและดูตำราเรียนนับเป็นน้อย เพราะมีจำนวนถึง ๖๐.๐๐ % ในกลุ่มที่ตอบว่าทำกิจกรรมนั้นน้อย

ตาราง ๑๕ สรุปปริมาณของสิ่งแวดลอมทางด้านการเรียนและสิ่งทีช่วยสงเสริมบทเรียน
กับความเป็นอยูและสภาพที่บานกับที่โรงเรียน

รายการ การเรียนและสิ่งทีช่วยสงเสริมบทเรียน	ปริมาณการ คอบของนักกีฬา	ปริมาณการ คอบ ของผูไม่ ีนักกีฬา
๑. การดูหนังสือและดูตำรา	น้อย	น้อย
๒. การอ่านหนังสือกันที่ไม่ ีตำรา แต่ประกอบความรู้วิชาที่เรียน	น้อย	น้อย
๓. ฟังข่าวภาคความรู้ทางวิทยุ	น้อย	มาก
๔. ดูข่าวภาคความรู้ทาง โทรทัศน์	ปานกลาง	น้อย
๕. อ่านข่าวภาคความรู้ในหนังสือพิมพ์	มาก	มาก
๖. การทำงานที่กรมอบหมายใ้ค้ฟังผูอื่น	น้อย	น้อย
๗. เพื่อนช่วยแก้ปัญหาในบทเรียน	น้อย	ปานกลาง
๘. ครู - อาจารย์ช่วยแก้ใ้หาใน บทเรียน	ปานกลาง	น้อย
๙. บิดา - มารดา ีักจูงใ้ห้สนใจ บทเรียน	มาก	มาก
๑๐. ค้องการู้รับฟังข้อคิดงใจและการ ปร้บตัว	น้อย	มาก
๑๑. เรียนค้วยความเอาใจใ้	ปานกลาง	ปานกลาง
๑๒. ขอรับคำปร้กษาวาถครู เมื่อมีใ้หา	น้อย	น้อย
๑๓. ครู - อาจารย์ทำใ้พอใ้จบบทเรียน	ปานกลาง	ปานกลาง
๑๔. พยายามเรียนวิชาที่ไม่ชอบ	ปานกลาง	ปานกลาง
๑๕. การ เรียนหนังสือยาก	น้อย	น้อย

ตาราง ๑๕ สรุปปริมาณของสิ่งแวดลอมทางด้านการ เรียนและสิ่งทีช่วยสง เสริมบทเรียน
กับความเ็นอยุ่และสภาพที่บานกับที่โรงเรียน (ต่อ)

รายการ การ เรียนและสิ่งทีช่วยสง เสริมบทเรียน	ปริมาณการ ตอบของนักกีฬา	ปริมาณการ ตอบ ของผู้นอ้ นักกีฬา
๑๖. ทราบวิธีเรียนทีจะไต้ยลกี	น้อย	ปานกลาง
๑๗. ใ้ช้ปทานุกรมและหนังสือกันคว่า	น้อย	น้อย
๑๘. การใช้เวลาทบทวนบทเรียนเพื่อ ใ้ให้เข้าใจ	ปานกลาง	ปานกลาง
๑๙. ทำการบ้านทันเวลา	มาก	บาง
๒๐. มีอุปกรณ์การ เรียน	มาก	มาก

ตาราง ๔ สรุปปริมาณของสิ่งแวดล้อมทางด้านการเรียนและสิ่งที่ยุ่ช่วยส่งเสริมบทเรียน
กับความเป็นอยู่และสภาพที่บ้านกับโรงเรียน (ต่อ)

รายการ ความเป็นอยู่และสภาพที่บ้านกับที่โรงเรียน	ปริมาณการตอบ ของกลุ่มนักกีฬา	ปริมาณการตอบ ของกลุ่มไม่นักกีฬา
๑. การมีวิถีการเร่	ปานกลาง	มาก
๒. ความพอใจชีวิตประจำวันในบ้าน	ปานกลาง	มาก
๓. สภาพในบ้านและนอกบ้านรบกวนการดูตำรา	ปานกลาง	น้อย
๔. ความพอใจเพื่อนที่โรงเรียน	ปานกลาง	มาก
๕. ชอบทำงานอดิเรก	มาก	ปานกลาง
๖. ได้รับอุปการะทางการเงินจากบิดา - มารดา หรือผู้ปกครอง	ปานกลาง	มาก
๗. ได้รับความอบอุ่นจากบิดา - มารดา หรือผู้ปกครอง	มาก	มาก
๘. การแบ่งเวลาทำงานและพักผ่อน หย่อนใจในชีวิตประจำวัน	ปานกลาง, น้อย (พอ ๆ กัน)	ปานกลาง
๙. การช่วยทำงานบ้าน	ปานกลาง, น้อย (พอ ๆ กัน)	ปานกลาง
๑๐. มีที่ลู่ในบ้านเป็นที่พอใจ	ปานกลาง	ปานกลาง

ตาราง - ๑๐ แสดงผลสรุปของการเปรียบเทียบผลการเรียน, สิ่งแวดล้อม และทัศนคติ
ของคณบดีศึกษาและกลุ่มไม่ศึกษาคณบดีศึกษา

รายการ	ปริมาณการตอบ ของคณบดีศึกษา	ปริมาณการตอบ ของกลุ่มไม่ศึกษาคณบดีศึกษา
๑. ผลการเรียน	-	- (ไม่ต่างกัน)
๒. สิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับการเรียน และสิ่งช่วยส่งเสริมบทเรียน	มาก	มาก (ไม่ต่างกัน)
๓. สิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับความเจริญอยู่และสภาพ ที่พำนักที่โรงเรียน	มาก	มาก (ไม่ต่างกัน)
๔. ทัศนคติต่อการศึกษา	ดี	ดี (ไม่ต่างกัน)

ผลสรุปในค่านทัศนคติต่อการศึกษานั้น ทั้งสองกลุ่มอยู่ในเกณฑ์ที่ถึง ๒๐ ข้อ แต่เมื่อ
พิจารณาทางค่าทัศนคติไม่ก็แล้ว ปรากฏว่ามีผู้ตอบทางค่านไม่ดีโดยมีคะแนนตั้งแต่ ๑๐ %
ขึ้นไป ดังนี้

ตาราง ๑๑ สรุปผลทัศนคติต่อการกีฬาในทางไม่ดีที่มีผู้ตอบ ๑๐ % ขึ้นไป ของกลุ่มนักกีฬา และกลุ่มไป่ไข่นักกีฬา

รายการ ท่านเห็นว่าผู้เล่นกีฬาแล้วมีลักษณะ เป็นคนเช่นไร	กลุ่มนักกีฬา	กลุ่มไป่ไข่นักกีฬา
๑. ใจเย็น ใจร้อน	✓	✓
๒. เสียสละ เอาเปรียบ	✓	✓
๓. รับกิตติขบ ละเลย	✓	—
๔. แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ แก้ปัญหาคเฉพาะหน้าไม่ได้	✓	—
๕. พังความเห็นผู้อื่น ยึดถือตนเอง	✓	✓
๖. รักความสงบ ะราน	✓	✓
๗. เบียดเบียน มีความลับ	✓	✓
๘. กว้างขวาง คนรู้จักน้อย	✓	—

หมายเหตุ ✓ หมายถึงมีทัศนคติทางไม่ดีในข้อนั้น
 — หมายถึงไม่มีทัศนคติทางไม่ดีในข้อนั้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะของผู้วิจัยครั้งนี้เป็นการเสนอแนะจากผลของการวิเคราะห์ข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่าง ๗๐ คน คือ ผู้ที่เป็นนักกีฬาทีมโรงเรียน ๓๕ คน และผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาทีมโรงเรียน ๓๕ คน เท่านั้น ซึ่งจะถือเป็นข้อเสนอแนะสำหรับมวลประชากรทั้งหมดยังไม่ได้

๑. ข้อเสนอแนะสำหรับครูอาจารย์ ผลจากการวิจัยปรากฏว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความเข้าใจเรื่องการเรียน และการเตรียมตัวเกี่ยวกับบทเรียนยังไม่ถูกต้องนัก โดยเฉพาะกลุ่มนักกีฬา เพราะผลปรากฏว่านักกีฬาสนใจสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมบทเรียนน้อย ได้แก่ชุดของงานอดิเรกเท่านั้น นอกจากนั้นทั้งสองกลุ่มยังไม่ทราบการค้นคว้าตำราเรียนและการใช้ทฤษฎีบทตลอดจนไม่ทราบการแบ่งเวลาเรียนและเวลาพักผ่อนดีพอ ครูอาจารย์ควรจะได้เสนอแนะนักเรียนดังนี้

๑.๑ ให้นักเรียนหัดเขียนสมุดบันทึกประจำวัน (Diary) เพื่อให้นักเรียนได้มองเห็นการใช้เวลาในวันหนึ่ง ๆ ว่าเข้าไปในทางที่เป็นประโยชน์หรือไม่เพียงใด นอกจากนั้นควรช่วยกระตุ้นให้นักเรียนรู้จักคุณค่าของเวลาว่าวันหนึ่ง ๆ ควรทำอะไร ตอนไหน จึงจะเหมาะสมกับชีวิตของนักเรียน โดยการจัดการตารางงานประจำวัน เป็นตารางแบ่งเวลาเรียน, ภูหนังสือ และพักผ่อนประจำวัน และให้นักเรียนนำสมุดบันทึกประจำวัน (Diary) มาเทียบดูว่าทำได้ถูกต้องเพียงไร

๑.๒ ในการช่วยส่งเสริมให้สนใจสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมบทเรียนมากขึ้นนั้น ควรพานักเรียนไปชมสถานที่ที่น่าสนใจ เช่น สถานีวิทยุกระจายเสียง สถานีโทรทัศน์ พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอพักจำลอง ฯลฯ หรือจัดทัศนศึกษาในที่ที่มีโบราณสถานและโบราณวัตถุ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนหาความรู้รอบตัวมากขึ้น นอกจากนั้นควรจัดนิทรรศการในโรงเรียนของชุมนุมต่าง ๆ ปีละ ๑ ครั้ง เป็นอย่างน้อย

๑.๓ การช่วยให้นักเรียนรู้จักการกันตัวคำร่าเรียนและปทาบุกรมนั้น ควร
 ร่วมมือกับบรรณาธิการ์ของโรงเรียน ให้ความรู้แก่นักเรียนในการใช้ห้องสมุดในระยะแรก ๆ
 ไม่ควรปล่อยให้เรียนให้ห้องสมุดแค่ลำพัง นอกจากนั้นควรพาไปชมห้องสมุดที่มีหนังสืออ่านกว่า
 มากพอ เช่น ห้องสมุดแห่งชาติ ห้องสมุดวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ห้องสมุดยูนิซี
 (USIS) นักเรียนอาจได้รับประโยชน์มากขึ้นถ้าทราบวิธีกันตัวคำร่าที่ถูกต้อง เพราะผลการวิจัย
 ปรากฏว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มชอบการอ่านอยู่แล้ว

๑.๔ นักกีฬาควมยังมีวามเป็นกัญในชีวิตาประจำวันไม่สคขึ้นเท่าที่ควร ทั้งนักกีฬา
 และผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาทั้งคองการการปรับคัวในชีวิตประจำวันอยู่ เช่น ความพอใจเพื่อน ๆ ที่
 โรงเรียน และพอใจความเป็นกัญในชีวิตประจำวัน การที่ครูอาจารย์จะหันมาสนใจในด้านนี้
 ามาก ถ้ามีเวลาพอควรจะพบปะนักเรียนทั้ง เป็นหมู่และรายบุคคล โดยเฉพาะโรงเรียน
 ส่วนมากมีชั่วโมงโฮมรูมอยู่แล้ว ควรจะใช้ชั่วโมงนี้ถามทุกข์สุขนักเรียน แทนที่จะใช้ชั่วโมง
 นี้สอนวิชาการ เพราะจะทำให้เด็กมองเห็นว่าชีวิตในวันหนึ่ง ๆ ดูเกรงเกรียงคไป อีกอย่าง
 หนึ่ง การที่เด็กจะนาพบาครูอาจารย์เองโดยไม่มีการกระตุ้นนั้น ในสังคมของเด็กไทยจะมี
 โอกาสน้อย ฉนั้น ถ้าครูอาจารย์เถามทุกข์สุขในชั่วโมงโฮมรูม จะทำให้นักเรียนกล้าเผชิญ
 หน้ากับครูและรู้สึกเป็นกันเองมากขึ้น บุญเจือ ไชยภักดิ์ กล่าววว่า "..... ความทุกข์
 ความกับแค้นของ เด็กถูกเก็บเงียบอยู่ในใจเหมือนภายใต้หวงน้ำนิ่ง ถ้าน้ำยิ่งลึกก็ยิ่งยากที่จะ
 รู้วาสั่งคอยู่เบื้องกัคิ้วพื้นบ้าง ถ้าเราพอจะมองดูเพียงผิวบน ก็ยอมไม่เห็นสิ่งใด การ
 ทำ เรานั้นท่านไม่ทราบว่ามีลูกศิษย์ซึ่งอาจพยายามฆ่าตัวเองคอยเวลาที่ครูจะเอ่ยวาจาสักคำ
 เพื่อไครถามความทุกข์สุขหรือแถอาจจะคอยจับตาดูวามือคโรหนอาวุธของแถจะมีท่าทางชวนเชียว
 ในที่ให้แถเข้าไปหา"

แต่ในบางโรงเรียนไม่ได้จัดชั่วโมงโฮมรูมเอาไว้ ครูอาจารย์ควรหาเวลาว่าง
 วันละประมาณ ๒๐ นาที เพื่อพบปะนักเรียนแบบไม่มีพิธีรีตอง ครูก็จะไค้ข้อคิดเห็นจาก
 นักเรียนมาปรับรุงการสอนอีกมาก เพราะในข้อครูอาจารย์ช่วยแก้ไค้หาในบทเรียนนั้น

๒๔ บุญเจือ ไชยภักดิ์ และ วีระ อัมพันสุชา "ครูกับศิษย์" ประมวลบทความเกี่ยวกับ
การมัธยมศึกษา หน้า ๔๔๗ - ๔๔๘.

นักเรียนทั้งสองกลุ่มตอบอยู่ในเกณฑ์ไม่เป็นที่น่าพอใจนัก นอกจากนั้นควรสนับสนุนนักเรียนที่ไม่เล่นกีฬา ได้รวมเล่นกีฬากับบางตามที่ตนถนัด เพราะผลการวิจัยปรากฏว่าการกีฬาไม่ได้ขวางการเรียนแต่อย่างใด

๑.๕ ในด้านทัศนคติต่อการกีฬาเหมือนกัน นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีทัศนคติที่ดีต่อการกีฬาอยู่แล้ว เป็นโอกาสที่ครูพลศึกษาจะสนับสนุนให้นักเรียนทุกคนได้เล่นกีฬา แต่ควรจัดหาอุปกรณ์การเล่นพร้อม และในการเล่นนั้นไม่ควรมุ่งไปที่การแข่งขันแต่อย่างใดเดียว ตามความคิดเห็นของ เจอซิล อาเธอร์ โทมัส (หน้า ๔) ที่กล่าวว่า การกีฬาควรเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตัวเด็กจริง ๆ ไม่ควรมุ่งไปที่กิจกรรมการแข่งขันแต่อย่างใดเดียว

๒. ข้อเสนอแนะสำหรับโครงการแนะแนวของโรงเรียน

๒.๑ ผู้ให้คำปรึกษา (Counselor) ของโรงเรียน มีส่วนช่วยให้นักกีฬานักเรียนอื่น ๆ และช่วยครู - อาจารย์ในปัญหาต่าง ๆ มาก ผลจากการวิจัยปรากฏว่านักกีฬายังปรับตัวในชีวิตประจำวันไม่ดีพอ เพราะนักกีฬามองตนเองว่าสังคมของตนแคบ และมีความรู้สึกไม่พอใจเพื่อน ๆ เท่าที่ควร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะตนสนิทสนมแต่เฉพาะเพื่อน ๆ ที่เล่นกีฬาด้วยกันเท่านั้น ฉะนั้นผู้ให้คำปรึกษา (Counselor) ประจำโรงเรียนจึงควรจะหันมาสนใจในปัญหานี้ โดยจัดบริการการให้คำปรึกษา (Counseling) ที่เน้นหนักด้านการปรับตัวให้เข้ากับสังคม (social adjustment) แก่นักกีฬา ก่อนการแข่งขัน, ระยะเวลาแข่งขัน และภายหลังการแข่งขัน เพื่อช่วยให้นักกีฬาสามารถปรับตัวได้ดีในด้านการเรียน เพื่อพัฒนาการทางกาย สังคม และสติปัญญาของเด็กสมดุลงัน การเข้ากลุ่มเพื่อนในห้องเรียนจะช่วยนักกีฬาให้เข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น เข้าใจสิ่งแวดล้อมดีขึ้น นอกจากนั้นจะต้องสนับสนุนผู้ไม่เล่นกีฬาให้สนใจการกีฬามากขึ้น ไม่หมกมุ่นแต่การเรียนจนเกินไป ผู้ให้คำปรึกษา (Counselor) จะต้องพยายามปลูกฝังให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน โดยจัดกิจกรรมระหว่างกลุ่มนักกีฬากับกลุ่มไม่เล่นกีฬา โดยวิธีนี้ทั้งสองกลุ่มจะมีโอกาสสนิทสนมกันมากขึ้น เช่น กลุ่มนักกีฬาที่จะสนใจพูดคุยกับกลุ่มผู้ไม่เล่นกีฬาในด้านที่เกี่ยวกับวิชาการ และใ้ถามซักข้อเท็จจริงในบทเรียนกับเพื่อนซึ่งเก่งทางวิชาการ ส่วนผู้ที่ไม่เล่นกีฬาจะได้ความรู้จากนักกีฬาในเรื่องวิธีเล่นกีฬาบางอย่างที่ตนสนใจ ทำให้แต่ละ

ฝ่ายไม่หมกมุ่นแต่ในเรื่องของคุณโดยเฉพาะแต่เพียงด้านเดียว

๒.๒ ในเรื่องการจัดแบ่งเวลาทำงานและเล่น กับการค้นคว้าตำราเรียน และการใช้ทฤษฎีบทนั้น ผู้แนะนำมีส่วนช่วยได้มาก เช่น จัดการแนะแนวเป็นหมู่ (Group Guidance) เพื่อเสนอแนะวิธีค้นคว้าทางวิชาการ วิธีเรียนที่จะได้ผลดี และการแบ่งเวลาเรียนกับการพักผ่อน เพราะการจัดแบ่งเวลาและรู้จักวิธีค้นคว้าทางการเรียนนั้น มีส่วนช่วยให้นักเรียนเรียนด้วยความสะดวกและประสบผลสำเร็จ เป็นวิธีการแนะแนวที่ประหยัดเวลาและได้ผลดีที่สุด อนึ่ง ผู้แนะนำอาจจะขอความร่วมมือจากบรรณารักษ์ของโรงเรียน ในการให้ความรู้แก่นักเรียนในเรื่องการใช้ห้องสมุด ฯลฯ เป็นอีกแรงหนึ่งด้วย

๓. ข้อเสนอแนะสำหรับบิดามารดาและผู้ปกครอง บิดามารดาและผู้ปกครองมีส่วนรู้งใจให้นักเรียนทั้งสดงกลุ่มสนใจการเขียนดีอยู่แล้ว แต่ควรสนับสนุนบุตรหลานที่ไม่ยอมเล่นกีฬาให้สนใจกีฬาตามที่ตนถนัดด้วย ส่วนบิดามารดาที่บุตรหลานเป็นนักกีฬาก็ควรดูแลเอาใจใส่ในทุกซ่ซุซ ความเป็นอยู่ประจำวันของบุตรหลานที่เป็นนักกีฬาให้มาก ไม่ควรปล่อยให้ละเลย ในประการเดียวกัน บิดามารดาหรือผู้ปกครองของกลุ่มที่ไม่ใช่ นักกีฬา ก็ควรมีโอกาสได้ตามทุกซ่ซุซ ซึ่งกีฬาของเด็กจากตัวเด็กเอง ถ้าผู้ปกครองไม่สามารถจะช่วยเหลือเด็กได้แต่ฝ่ายเดียว ก็ควรร่วมมือกับโรงเรียนหาทางช่วยเหลือ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการของเด็กทุกด้านให้สมบูรณ์

๔. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

๔.๑ ผู้บริหารโรงเรียนควรรำถึงถึงความจำเป็นที่ครูและนักเรียนจะต้องมีเวลาพบปะกันอย่างไม่เป็นทางการ ฉะนั้นจึงควรจัดชั่วโมงโฮมรูมไว้ในตารางเรียนสำหรับวันหนึ่ง ๆ ด้วย เพราะโฮมรูมมีส่วนสัมพันธ์กับแผนงานแนะแนวของโรงเรียน ในการช่วยเหลือนักเรียนด้านต่าง ๆ เช่น อาจมีการแนะแนวเป็นกลุ่มในเรื่องการเลือกอาชีพ, สุขภาพ, การคบเพื่อน, ส่วนตัว, ส่งเสริมความมั่นใจเป็นนักกีฬาและอื่น ๆ นอกจากนั้นยังเป็นโอกาสที่ครูจะแจ้งระเบียบของโรงเรียน, ประกาศและแจ้งกิจการของโรงเรียนต่าง ๆ ให้นักเรียนทราบด้วย

นอกจากนี้ผู้บริหารควรสนับสนุนการกีฬา โดยจัดอุปกรณ์การกีฬาให้สอดคล้องกับจำนวนนักเรียน แต่ไม่ย่นยืมนิดเกินไป ให้โอกาสนักเรียนในการเลือกเล่นกีฬาที่ตนถนัด ความหลักของความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Differences) เพราะเด็กนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการกีฬาอยู่แล้ว ดังปรากฏจากผลของการวิจัยในคัมภีร์นี้ ขณะเดียวกันก็ไม่มุ่งหมายให้เด็กหมกมุ่นในการแข่งขันซึ่งตึงเครียดเกินไป ควรมุ่งหมายให้เด็กได้ฝึกฝนทางการออกกำลังกายให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองเป็นข้อใหญ่ ในการส่งนักกีฬาเข้าแข่งขันก็ไม่ควรมุ่งแต่จะเอาชนะ เพื่อชื่อเสียงของโรงเรียนเพียงอย่างเดียว จนลืมถึงถึงประโยชน์ของการกีฬาที่บุคคลจะพึงได้รับเป็นส่วนตัว

๔.๖ ผู้บริหารการกีฬา ฝ่ายบริหารการกีฬา ควรจัดการกีฬาให้มีประสิทธิภาพยิ่ง ๆ ขึ้น โดยคำนึงถึงความต้องการทางสังคมของเด็กปฐมเป็นสำคัญ ตามความเห็นของ เจอชิล (หน้า ๔) ที่กล่าวว่า การกีฬาควรเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตัวเด็กจริง ๆ ไม่ควรมุ่งไปที่กิจกรรมการแข่งขันแต่อย่างใดเลย ฉะนั้นจึงควรจัดกีฬาและกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการทางสังคม จิตวิทยา (Psychosocial needs) ของเด็กปฐมเป็นใหญ่ ซึ่งมีดังต่อไปนี้

๑. เด็กปฐมต้องการความพอใจในการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (The need for interpersonal satisfactions) การเล่นกีฬาร่วมกันในกลุ่ม, การมีกิจกรรมร่วมกันในกลุ่ม ล้วนส่งเสริมความรู้สึกอบอุ่น เป็นที่ต้องการของผู้อื่น และความรู้สึกว่าตนมีความสำคัญและมีค่า
๒. ความต้องการการมีสถานภาพในกลุ่ม (The need for group status) ความรู้สึกอบอุ่นในตนเองของเด็กปฐมยังไม่เพียงพอ เขายังต้องการให้กลุ่มยอมรับว่าเขาเป็นบุคคลที่กลุ่มปรารถนาด้วย การกีฬา, ซุมนุ่มต่าง ๆ ในโรงเรียนหรือวิทยาลัย สนองความต้องการทางค่านี้นี้ของเด็กปฐมได้อย่างดี เพราะเป็นสิ่งที่ลูกฝังส่งเสริมความรู้สึกเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Confidence) ของเด็กปฐมทุกคน ถ้าปราศจากสิ่งนี้เขาจะเติบโตเป็นบุคคลที่เต็มไปด้วยความรู้สึกน้อย ซึ่งจะมีผลร้ายต่อบุคคลิกภาพของเขา
๓. ความต้องการการพัฒนาตนเอง (The need for self-development) การกีฬาตอบสนองความพอใจของเด็กปฐมในด้านที่ตนสามารถทำสิ่งที่ตนปรารถนาได้สำเร็จโดยลำพังตนเอง ทำให้เขาเกิดความภูมิใจและเพิ่มความนับถือตนเอง กล่าวโดยย่อก็คือ บุคคลิกภาพที่สมบูรณ์ของบุคคลนั้นจะต้องประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่ตอบสนองความพอใจดังกล่าว

๑. ความมุ่งหมายของการค้นคว้า

๑.๑ เพื่อทราบสิ่งแวดลอมและทัศนคติของกลุ่มนักกีฬาและกลุ่มที่ไม่ใช่นักกีฬา ว่ามีปริมาณมากน้อยเพียงใด

๑.๒ เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนของนักกีฬาทีมโรงเรียน และผู้ที่ไม่ได้รวมเล่นกีฬา

๑.๓ เพื่อศึกษาผลต่างของสิ่งแวดลอมที่มีผลต่อการเรียนของนักกีฬาทีมโรงเรียน และผู้ที่ไม่ได้รวมเล่นกีฬา

๑.๔ เพื่อศึกษาว่านักกีฬาทีมโรงเรียน และผู้ที่ไม่ใช่นักกีฬาทีมโรงเรียน จะมีทัศนคติต่อการกีฬาต่างกันหรือไม่

๒. สมมติฐานในการวิจัย

๒.๑ ถ้านำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้ที่รวมเล่นกีฬาทีมโรงเรียน กับผู้ที่ไม่ได้รวมเล่นกีฬามาเปรียบเทียบกัน โดยเริ่มต้นจากคะแนนเท่า ๆ กัน กลุ่มที่เล่นกีฬาจะมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รวมเล่นกีฬา หลังจากที่มีการเล่นกีฬาไปแล้ว

๒.๒ นักกีฬาทีมโรงเรียนและผู้ที่ไม่ใช่นักกีฬาทีมโรงเรียน จะมีสิ่งแวดลอมเกี่ยวกับการเรียนและสิ่งช่วยส่งเสริมบทเรียนปาน ๆ กัน และมีสิ่งแวดลอมที่เกี่ยวกับความเป็นครูและสภาพที่บ้านกับที่โรงเรียนปาน ๆ กันด้วย

๒.๓ นักกีฬาย่อมมีทัศนคติที่ดีต่อการกีฬาว่าผู้ที่ไม่ได้รวมเล่นกีฬา

๓. วิธีดำเนินการ

๓.๑ กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ปีการศึกษา ๒๕๑๒ ซึ่งเคยเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๑ จากโรงเรียนในจังหวัดพระนคร ถึงแสดงไว้ในบทที่ ๑ จำนวน ๔๐๐ คน

๓.๒ การสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามเป็นสองประเภท คือ

ประเภทที่ ๑ เป็นแบบสอบถามที่จัดแบ่งกลุ่มนักกีฬาทีมโรงเรียน และผู้ที่ไม่นักกีฬาทีมโรงเรียน โดยใช้เกณฑ์การแบ่งกลุ่มตามคะแนนปลายปี ม.ศ. ๒ และยึดถือแบบสอบถามตามหมวดดังนี้

ก. หมวดควบคุมตัว

ข. หมวดสังคน

ค. หมวดเรื่องราวส่วนตัว

ประเภทที่ ๒ เป็นแบบสอบถามที่ใช้ในการหาข้อมูลสำหรับการวิจัยแบ่งเป็นสองตอน คือ

ตอนที่ ๑ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยแบ่งออกเป็น

ก. สิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวกับการเรียน และสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมบทเรียน มี ๒๐ ข้อ

ข. ความเห็นอยู่และสภาพที่บ้านกับที่โรงเรียน มี ๑๐ ข้อ

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามชนิด Semantic Differential Attitude Scale ถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อการกีฬา มี ๒๐ ข้อ

นอกจากนั้น ผู้วิจัยยังได้สร้างแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อสอบถามอาจารย์ใหญ่ หรือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ หรือหัวหน้าฝ่ายวิชาการ และครูพลศึกษา เกี่ยวกับสิทธิพิเศษซึ่งนักกีฬาอาจจะได้รับตอนที่เรียนชั้น ม.ศ. ๓ ซึ่งจะทำให้ได้เปรียบผู้ที่ไม่เข้าร่วมเล่นกีฬา มีจำนวน ๔ ข้อ

๓.๓ การจัดการทำข้อมูล

๓.๓.๑ นำแบบสอบถามทั้ง ๔๐๐ ชุด มาคืนนักกีฬาทีมโรงเรียนและผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาทีมโรงเรียนได้ ๓๕ ชุด (โดยให้คะแนนปลายปี ม.ศ. ๒ และแบบสอบถาม ๓ หมวด ตามเกณฑ์การให้คะแนน หน้า ๔)

๓.๓.๒ แจกแจงความถี่ของผู้ที่ตอบแบบสอบถามสิ่งแวดล้อม (ตอนที่ ๑) และ แบบสอบถามทัศนคติต่อการกีฬา (ตอนที่ ๒) ซึ่งมีว่าจำนวนผู้ตอบ ๗๐ คน เป็นกลุ่มนักกีฬา ๓๕ คน กลุ่มไม่ใช่ นักกีฬา ๓๕ คน ในแต่ละข้อว่ามีที่ตอบในช่องมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด แล้วนำมาเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์

๓.๓.๓ นำคะแนนผลสัมฤทธิ์ปลายปี ม.ศ. ๓ ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมา เปรียบเทียบผลการ เรียนโดยวิธีทางสถิติที่เรียกอัตราส่วนวิกฤต

๓.๓.๔ นำคะแนนสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวกับการ เรียนและสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมบทเรียน และความเป็นอยู่และสภาพที่บ้านกับที่โรงเรียนของทั้งสองกลุ่มมาเปรียบเทียบกัน โดยวิธีทาง สถิติที่เรียกอัตราส่วนวิกฤต

๓.๓.๕ นำคะแนนทัศนคติต่อการ กีฬาของทั้งสองกลุ่มมาเปรียบเทียบกัน โดย วิธีทางสถิติที่เรียกอัตราส่วนวิกฤต

๔. สรุปผลการวิจัย

๔.๑

ก. สิ่งแวดล้อม

ผลปรากฏว่ากลุ่มนักกีฬาได้คะแนนในเกณฑ์น้อย คือ การดูหนังสือและดู ตำราเรียน การอ่านหนังสืออื่นที่ประกอบวิชาเรียน การฟังข่าวภาคความรู้ทางวิทยุ การ ฟังผู้อื่นเกี่ยวกับงานที่คลุมอบหมาย การให้เพื่อนช่วยแก้ไขหาในบทเรียน ความต้องการผู้รับ ฟังปัญหาและการปรับตัว การขอรับฟังปัญหาจากครูอาจารย์เมื่อมีปัญหา ความเห็นที่ว่า การ เรียนหนังสือยาก การทราบวิธีเรียนที่จะให้ได้ผลดี การปฏิบัติทฤษฎีและหนังสือกันว่าการ ฝังงาน เวลาทำงานและพักผ่อน การช่วยทำงานบ้าน

กลุ่มไม้ชั้นกึ่งฟ้า ค่ะแนบในเกณฑ์น้อย คือ การดูหนังสือและดูตำราเรียน การอ่านหนังสือประกอบบทเรียน การดูข่าวภาคความรู้ทางโทรทัศน์ การฟังผู้อื่นในงานที่ครูมอบหมาย การที่ครูอาจารย์ช่วยแก้ปัญหาในบทเรียน การขอรับคำปรึกษาจากครูอาจารย์เมื่อมีปัญหา ความเห็นที่ว่า การเรียนหนังสือยาก การใช้หาอุปกรณ์และหนังสือกันกว่า สภาพในบ้านและนอกบ้านรบกวนการดูตำราเรียน

กลุ่มนักกีฬา ค่ะแนบในเกณฑ์ปานกลาง คือ การดูข่าวภาคความรู้ทางโทรทัศน์ การที่ครูอาจารย์ช่วยแก้ปัญหาในบทเรียน การเอาใจใส่ในการเรียน การได้รับความพอใจจากครูอาจารย์ในบทเรียน การพยายามเรียนวิชาที่ไม่ชอบ การใช้เวลาทบทวนบทเรียนเพื่อให้เข้าใจ การมีจิตใจร่าเริง ความพอใจในชีวิตประจำวัน ความพอใจเพื่อนที่โรงเรียน การได้รับอุปการะทางการเงินจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง การแบ่งเวลาทำงาน การช่วยทำงานบ้าน การมีที่อยู่ในบ้านเป็นที่พอใจ สภาพในบ้านและนอกบ้านรบกวนการดูหนังสือ

กลุ่มไม้ชั้นกึ่งฟ้า ค่ะแนบในเกณฑ์ปานกลาง คือ เพื่อนช่วยแก้ปัญหาในบทเรียน การเอาใจใส่ในการเรียน ครูอาจารย์ทำให้ออกกำลังกายในบทเรียน การพยายามในวิชาที่ไม่ชอบ การทราบวิธีเรียนที่จะเข้าใจได้ผลดี การใช้เวลาทบทวนบทเรียนเพื่อให้เข้าใจ การชอบงานอดิเรก การแบ่งเวลาทำงานและพักผ่อน การช่วยทำงานบ้าน การมีที่อยู่ในบ้านเป็นที่พอใจ

กลุ่มนักกีฬา ค่ะแนบในเกณฑ์มาก คือ บิดามารดาชักจูงให้สนใจบทเรียน อ่านข่าวภาคความรู้ในหนังสือพิมพ์ การทำการบ้านทันเวลา การมีอุปกรณ์การเรียน การชอบงานอดิเรก

กลุ่มไม้ชั้นกึ่งฟ้า ค่ะแนบในเกณฑ์มาก คือ การฟังข่าวภาคความรู้หรือวิทยุ การอ่านข่าวภาคความรู้ในหนังสือพิมพ์ บิดามารดาชักจูงให้สนใจบทเรียน ความต้องการผู้รับฟังข้อข้องใจและการปรับตัว การทำการบ้านทันเวลา การมีอุปกรณ์การเรียน การมีจิตใจร่าเริง ความพอใจในชีวิตประจำวัน ความพอใจเพื่อนที่โรงเรียน การได้รับอุปการะทางการเงินจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง การได้รับความอบอุ่นจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ข. ผลของทัศนคติต่อการกีฬา ปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มมีทัศนคติที่ดีต่อการกีฬา แต่กลุ่มนักกีฬา๑๘.๕๗% ยังเห็นว่าการศึกษาทำให้ผู้เดินใจร้อน เอาเปรียบ ละเลย แก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปได้ ยึดถือตนเอง ระวัง มีความลับ มีกฏจกัณฑ์
กลุ่มบีให้นักกีฬา๒๘.๕๗%มองเห็นว่านักกีฬาใจร้อน เอาเปรียบ ยึดถือตนเอง ระวัง และมีความลับ

๔.๒ ผลของการเรียนปรากฏว่ากลุ่มนักกีฬาและกลุ่มบีให้นักกีฬา มีผลการเรียนปาน ๆ กัน

๔.๓ ผลต่างของสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการเรียนของนักกีฬาทีมโรงเรียน และผู้ที่ไม่ใช่นักกีฬาทีมโรงเรียน

ก. ผลของสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับการเรียนและสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมบทเรียน ทั้งสองกลุ่มไม่ต่างกัน แต่มีส่วนเล็กน้อยต่างกันบ้างดังกล่าวข้างต้น

ข. ผลของสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวกับความเป็นอยู่และสภาพที่เข้ากับที่โรงเรียน ทั้งสองกลุ่มไม่ต่างกัน แต่มีส่วนเล็กน้อยแตกต่างกันบ้างดังกล่าวข้างต้น

๔.๔ ผลของทัศนคติต่อการกีฬา ทั้งสองกลุ่มไม่ต่างกัน แต่มีส่วนเล็กน้อยต่างกันบ้างดังกล่าวข้างต้น

๕. ข้อเสนอแนะ

๕.๑ ครู - อาจารย์ควรหาทางส่งเสริมให้นักกีฬาทีมโรงเรียน และผู้ไม่ใช่นักกีฬาทีมโรงเรียน สนใจใฝ่หาความรู้รอบตัวมากขึ้น โดยการพาไปทัศนศึกษาสถานที่ ๆ ให้ความรู้ และแนะนำนักเรียนให้แบ่งเวลาทำงาน, เรียน และเล่น โดยการกำหนดตารางว่าเวลาใดควรทำอะไร นอกจากนั้นควรถ้าให้นักเรียนหัดเขียนสมุดบันทึกประจำวัน (Diary) เพื่อนำมาเทียบเคียงกับตารางการทำงานที่จัดไว้ เป็นการตรวจสอบว่าตนเองได้ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ตามที่ ต้องการหรือไม่

๕.๒ ผู้แนะแนวหรือผู้ให้คำปรึกษา (Counselor) ประจำโรงเรียนควรทำการให้คำปรึกษา (Counseling) นักกีฬาและผู้ที่ไม่เล่นกีฬาให้รู้จักการปรับตัวในชีวิตประจำวัน และควรให้คำปรึกษา (Counseling) นักกีฬา ให้เข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น และเข้าใจ

สิ่งแวดล้อม ไม่เล่นกีฬาจนลืมน้ำหนักของนักเรียน

๕.๓ บิดามารดาและผู้ปกครอง ควรร่วมมือกับโรงเรียนเพื่อส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก โดยดูแลทุกข้อและแนะแนวให้บุตรหลานของตนใช้ชีวิตประจำวันที่ถูกต้องและเหมาะสม

๕.๔ ผู้บริหารทุกฝ่ายควรรีความร่วมมือในการวางจุดมุ่งหมายของการศึกษา ไม่สนับสนุนให้เด็กแข่งขันเพื่อจุดหมายเพียงการแพ้ชนะแต่อย่างเดียว ควรมุ่งส่งเสริมเด็กให้เล่นกีฬาเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาร่างกาย, อารมณ์ สังคม และสติปัญญา และเพื่อสนองความต้องการทางสังคมของเด็กวัยรุ่นดังต่อไปนี้.-

ความต้องการความพอใจในการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (The Need for Interpersonal Satisfactions) ความต้องการการมีสถานภาพในกลุ่ม (The Need for Group Status) และความต้องการการพัฒนาตนเอง (The Need for Self-Development) ด้วย

๕.๕ สำหรับผู้ที่วิจัยต่อไป ควรใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นเอง และเพิ่มกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้น นอกจากนั้นควรติดตามผลดูว่านักกีฬาเมื่อได้รับการปรึกษาจากผู้ให้คำปรึกษา (Counselor) แล้ว จะมีผลการเรียนดีขึ้นหรือไม่ และในการให้ตอบแบบสอบถามควรสอบถามความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง หรือการมองตนเอง (Self-Perception) ของนักกีฬา และความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองหรือการมองตนเอง (Self-Perception) ของผู้ไม่เล่นกีฬา แล้วนำมาเปรียบเทียบกัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล ศวัสดีชานิชย์ "จิตวิทยา" คู่มือการอบรมครูมัธยมศึกษา หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๕๕, หน้า ๑๒.
- เทือก กุสุมา ณ อยุธยา และ สมศรี จีระสาทิพย์ "การให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม ในโรงเรียน" ศูนย์ศึกษา ๑๕:๑๒๒ส.ค. ๒๕๕๘.
- นเรศ ศรีวิวัฒน์ "การสอนผลศึกษาในโรงเรียน" วิทยาสาร ๕:๒๒ ๑ มีนาคม ๒๕๑๓.
- บุญเจือ ไชยภักดิ์ และ วีระ อัมพันสุข "กรู๊ปกับกีฬา" ประมวลบทความเกี่ยวกับการมัธยมศึกษา โรงพิมพ์ครูสภา, ๒๕๑๓, หน้า ๔๔๗ - ๔๔๘.
- ไพศาล วังวานิช ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกชั้นเรียนกับผลการเรียนของนิสิต ปีที่ ๓ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาธมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ ปรินตีพาดิเทนทร์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาธมิตร ๒๕๑๐, ๑๑๖ หน้า.
- มหาดไทย, กระทรวง รายงานของคณะกรรมการวิเคราะห์นโยบายและแผน โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี พระนคร ๒๕๐๕, ๓๓ หน้า.
- วัน สังข์สะอาด การสำรวจการใช้เวลาว่างของนักเรียนในโรงเรียนวิสามนัญศึกษา ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ปรินตีพาดิเทนทร์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาธมิตร ๒๕๐๕, หน้า ๑๓๔.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมวิสามนัญศึกษา คู่มือครูในโรงเรียนรัฐบาล กรมวิสามนัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๐๓, หน้า ๓๗๗.

ศึกษาศึกษา, กระทรวง กรมวิสามัญศึกษา โครงการทดลองและปรับปรุงมัธยมวิสามัญศึกษา

กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาศึกษา ๒๕๐๐,

..... เอกสารแนะแนวการศึกษาและอาชีพฉบับที่ ๕ ๒๕๑๐, หน้า ๔.

สำราญ ไชยวงศ์ "แง่คิดเกี่ยวกับกิจกรรมพลศึกษา" วารสารสุขศึกษา พลศึกษา

สันตนาการ ๓ : ๒๓ - ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๐๘, หน้า ๒๓.

สายหยุด จำปาทอง และ บุญถิ่น อัครถาวร การผลิตราย โครงการพัฒนาการศึกษา

กระทรวงศึกษาศึกษา ๒๕๐๘, หน้า ๒๓.

สุพันธ์ จุฑะศร "การวางแผนกีฬาในโรงเรียน" วารสารสุขศึกษา พลศึกษา สันตนาการ

๓ : ๒๓ - ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๐๘, หน้า ๓๘.

Antonacci, Robert Joseph, "Sports Participation and Interests of High School Boys in the State of Illinois" Dissertation Abstracts, 17 86, 1957.

Charles, Douglas Earl, "The Academic Achievement of College Athletes and Non Athletes from Four Ethnic Groups" Dissertation Abstracts, Vol. 29:4371, 1969, No. 12.

George J. Mous, The Stormy Decade Adolescence, Random House, New York, 1958, 118 pp.

Jersild, Arthur Thomas, The Psychology of Adolescence, The Macmillan Company, New York, 1957, 71 pp.

Landis, Paul A., Adolescence and Youth, McGraw-Hill, New York, 1952, 377 pp.

Ronald, Earl Arthur Jackson, "Selected Relationships Between Activity Participation and Scholastic Achievement for Kansas State University Students," Dissertation Abstracts, Vol. 25, Nos. 7-9, p. 5151, 1965.

- Steers, David Kenneth, "Attitudes and Interests of Senior Students in the University of Delaware as Related to Athletic Participation," Dissertation Abstracts, 17:298, 1957.
- Strang, Ruth, An Introduction to Child Study, Macmillan, New York, 1959, 543 pp.
- Temsiri Punyasingh, A Changing Secondary Education in Thai Culture, Bangkok, 1958, 162 pp.

ภาคผนวก ก.

๑. กระบวนการจับคู่
๒. สรุปผลการสัมภาษณ์
๓. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปลายปี ม.ศ. ๓
ของทั้งสองกลุ่ม
๔. คะแนนสิ่งแวดล้อม ข้อ ก, ข ของทั้งสองกลุ่ม
๕. คะแนนทัศนคติของทั้งสองกลุ่ม
๖. สูตรที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง ๑๒ แสดงการจัดกลุ่มนักศึกษาและกลุ่มไม่วิชาศึกษา

โรงเรียน	ก. หมวดครอบครัว					จ. หมวดสังคม		ค. หมวดเรื่องราวส่วนตัว					รวม	คะแนน ปลายปี ม.ศ.๒	
	อาชีพ	รายได้	ลักษณะบ้าน	เครื่องใช้	เอกสาร	การไปเที่ยว	การคบเพื่อน	การอ่าน	สุขภาพ	การเรียน	งานอดิเรก	รายได้ประจำ			
ร.ร. วัดเทพศิรินทร์	๓	๓	๒	๓	๕	๒	๓	๒	๔	๕	๓	๔	๕๕	๘๖.๕๐	ก
	๓	๓	๒	๓	๕	๓	๓	๒	๔	๕	๓	๔	๕๖	๘๖.๐๐	ม
	๓	๔	๔	๔	๔	๓	๓	๕	๔	๔	๕	๓	๕๕	๘๔.๓๐	ก
	๓	๔	๔	๔	๔	๓	๓	๒	๔	๕	๕	๓	๕๖	๘๕.๕๐	ม
	๓	๔	๕	๔	๔	๕	๒	๕	๕	๕	๓	๔	๕๕	๗๓.๐๐	ก
	๓	๔	๔	๔	๔	๕	๒	๒	๒	๕	๓	๔	๕๘	๗๐.๐๐	ม
	๒	๓	๓	๓	๖	๓	๓	๒	๕	๕	๓	๕	๕๕	๗๔.๓๐	ก
	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๒	๔	๕	๓	๔	๕๕	๗๗.๐๐	ม
	๒	๔	๓	๓	๕	๕	๒	๒	๒	๕	๕	๕	๕๐	๘๐.๒๐	ก
	๒	๔	๓	๓	๕	๕	๒	๒	๒	๕	๕	๕	๕๐	๘๐.๑๐	ม
	๔	๔	๓	๕	๕	๕	๒	๒	๕	๕	๕	๕	๕๖	๕๗.๖๐	ก
	๔	๔	๓	๕	๕	๕	๓	๒	๒	๕	๕	๕	๕๘	๖๐.๐๐	ม
	๓	๔	๓	๓	๕	๕	๒	๒	๒	๕	๕	๓	๕๓	๗๕.๑๐	ก
	๓	๔	๓	๓	๕	๕	๒	๒	๒	๕	๕	๕	๕๖	๗๖.๐๐	ม

ตาราง ๑๒ (ต่อ)

โรงเรียน	ก. หมวดครอบครัว					ข. หมวดสังคม		ค. หมวดเรื่องราวส่วนตัว					รวม	คะแนนปลายปี ม.ศ.๒	
	อาชีพ	รายได้	ลักษณะบ้าน	เครื่องใช้	เอกสาร	การไปเที่ยว	การคบเพื่อน	การอ่าน	สุขภาพ	การเรียน	งานอดิเรก	รายจ่ายประจำวัน			
ร.ร. วัดราชาธิวาส	๕	๔	๔	๓	๔	๒	๓	๓	๕	๕	๓	๔	๒๒	๕๑.๐๐	ก
	๕	๔	๔	๓	๔	๒	๓	๓	๕	๕	๓	๔	๒๒	๕๒.๐๐	ม
	๓	๔	๓	๔	๕	๕	๒	๒	๓	๕	๓	๔	๕๔	๓๗.๗๐	ก
	๓	๔	๓	๔	๓	๒	๕	๓	๕	๕	๓	๔	๕๓	๓๖.๐๐	ม
	๓	๔	๓	๒	๒	๒	๓	๒	๕	๓	๓	๓	๕๔	๓๕.๐๐	ก
	๓	๔	๓	๒	๒	๒	๓	๒	๔	๕	๓	๓	๕๓	๓๐.๐๐	ม
	๕	๔	๔	๔	๔	๒	๓	๓	๓	๕	๓	๔	๒๓	๕๑.๑๐	ก
	๕	๔	๔	๔	๔	๒	๒	๓	๓	๕	๕	๓	๒๓	๕๐.๐๐	ม
	๓	๔	๓	๓	๒	๒	๒	๓	๕	๕	๕	๒	๕๕	๓๒.๖๐	ก
	๓	๔	๔	๓	๒	๒	๓	๒	๓	๕	๕	๓	๕๕	๓๕.๐๐	ม
ร.ร. โยธินบูรณะ	๓	๕	๓	๑	๒	๒	๒	๕	๔	๕	๒	๓	๕๖	๓๖.๐๐	ก
	๓	๕	๓	๑	๒	๒	๒	๕	๔	๕	๒	๓	๕๕	๓๒.๐๐	ม

ตาราง ๑๒ (ต่อ)

โรงเรียน	ก. หมวดครอบครัว					ข. หมวดสังคม		ค. หมวดเรื่องราวส่วนตัว					รวม	จะแนบปลายปี บ.ศ.๒	
	อาชีพ	รายได้	ลักษณะบ้าน	เครื่องใช้	เอกสาร	การไปเที่ยว	การกิน	การอ่าน	สุขภาพ	การเรียน	งานอดิเรก	รายจ่ายประจำวัน			
ร.ร.ปทุมคงคา	๕	๕	๓	๓	๓	๕	๕	๖	๕	๕	๓	๕	๕๒	๗๖.๐๐	ก
	๕	๕	๓	๓	๓	๖	๕	๕	๕	๕	๓	๕	๕๐	๗๘.๕๐	ม
	๕	๕	๑	๑	๕	๖	๖	๖	๕	๕	๕	๓	๕๕	๗๘.๖๐	ก
	๕	๕	๑	๑	๕	๖	๖	๖	๕	๕	๕	๓	๕๕	๘๐.๐๐	ม
	๓	๓	๓	๕	๕	๖	๖	๖	๕	๕	๖	๕	๕๗	๘๖.๐๐	ก
	๓	๓	๓	๕	๑	๖	๖	๖	๕	๕	๖	๕	๕๖	๘๘.๐๐	ม
	๓	๕	๓	๕	๕	๖	๖	๕	๕	๕	๖	๕	๕๑	๗๖.๐๐	ก
	๓	๕	๓	๕	๕	๕	๖	๖	๕	๕	๖	๕	๕๑	๗๕.๐๐	ม
	๕	๕	๓	๓	๓	๖	๖	๖	๕	๕	๕	๓	๕๖	๖๕.๐๐	ก
	๕	๕	๓	๓	๓	๖	๖	๖	๕	๕	๕	๓	๕๕	๖๘.๐๐	ม
	๕	๓	๓	๕	๕	๖	๖	๖	๕	๕	๖	๕	๕๓	๕๕.๐๐	ก
	๓	๕	๓	๕	๕	๖	๖	๖	๕	๕	๖	๕	๕๓	๕๕.๐๐	ม
	๓	๕	๓	๕	๕	๖	๖	๖	๕	๕	๖	๕	๕๕	๖๕.๐๐	ก
	๓	๕	๓	๕	๕	๖	๖	๖	๕	๕	๖	๕	๕๓	๖๕.๐๐	ม

ตาราง ๑๒ (ต่อ)

โรงเรียน	ก. หมวดครอบครัว					ข. หมวดสังคม		ค. หมวดเรื่องราส่วนตัว					รวม	คะแนน ปลายปี ม.ศ.๒	
	อาชีพ	รายได้	ลักษณะบ้าน	เครื่องใช้	เอกสาร	การไปเที่ยว	การคบเพื่อน	การอ่าน	สุขภาพ	การเรียน	งานอดิเรก	ระบายใจว่าวัน			
ร.ร.วัดบวรนิเวศ	๒	๔	๓	๔	๓	๖	๖	๖	๔	๔	๖	๔	๕๓	๕๕.๑๐	ก
	๓	๔	๓	๔	๓	๖	๖	๖	๔	๔	๖	๔	๕๓	๕๒.๐๐	ม
	๓	๔	๓	๔	๓	๖	๖	๖	๔	๔	๔	๔	๕๔	๕๓.๘๐	ก
	๓	๔	๓	๔	๓	๖	๖	๖	๔	๔	๔	๔	๕๔	๕๕.๐๐	ม
	๓	๔	๓	๔	๓	๖	๖	๖	๔	๔	๓	๔	๕๓	๕๐.๐๐	ก
	๓	๔	๓	๔	๓	๖	๖	๖	๔	๔	๓	๔	๕๖	๕๑.๒๐	ม
	๔	๔	๔	๔	๔	๖	๖	๔	๔	๔	๖	๓	๖๑	๖๒.๐๐	ก
	๔	๔	๔	๔	๓	๖	๖	๔	๔	๔	๖	๓	๖๐	๖๓.๐๐	ม
	๔	๔	๓	๔	๓	๖	๖	๖	๔	๔	๖	๔	๖๕	๕๕.๐๐	ก
	๔	๔	๓	๔	๓	๖	๖	๖	๔	๔	๖	๔	๖๖	๕๕.๕๐	ม
	๕	๓	๓	๓	๓	๖	๖	๖	๔	๔	๔	๓	๕๐	๕๘.๐๐	ก
	๕	๓	๓	๓	๓	๖	๖	๖	๔	๔	๔	๓	๕๑	๕๖.๐๐	ม
	๕	๓	๓	๓	๓	๖	๖	๖	๔	๔	๔	๓	๕๑	๕๕.๐๐	ก
	๕	๓	๓	๓	๓	๖	๖	๖	๔	๔	๔	๓	๕๐	๕๕.๖๐	ม
	๕	๓	๓	๓	๓	๖	๖	๖	๔	๔	๔	๓	๕๕	๕๔.๕๐	ก
๕	๓	๓	๓	๓	๖	๖	๖	๔	๔	๔	๓	๕๖	๕๑.๖๐	ม	

ตาราง ๑๒ (ต่อ)

โรงเรียน	ก. หมวดครอบครัว					ข. หมวดสังคม		ค. หมวดเรื่องราวส่วนตัว					รวม	คะแนน ภาคที่ ๒ ม.ร.๒	
	อาชีพ	รายได้	ลักษณะบ้าน	เครื่องใช้	เอกสาร	การไปเที่ยว นอกบ้าน	การคบเพื่อน	การอ่าน	สุขภาพ	การเขียน	งานอดิเรก	รายได้ประจำวัน			
๖	๓	๓	๓	๔	๒	๖	๖	๗	๗	๔	๕	๔	๕๔	๗๗.๐๐	ก
	๓	๓	๔	๔	๒	๖	๖	๖	๘	๔	๕	๔	๕๕	๘๐.๐๐	ม
๗	๓	๓	๔	๔	๕	๗	๗	๕	๔	๕	๗	๔	๕๘	๘๐.๐๐	ก
	๓	๓	๔	๕	๔	๗	๗	๖	๔	๕	๗	๔	๕๙	๘๐.๓๐	ม
ร.ร. เบญจมาภิตรา															
๘	๕	๗	๔	๓	๓	๖	๗	๖	๔	๔	๕	๖	๕๓	๘๓.๐๐	ก
	๕	๔	๕	๔	๓	๖	๗	๕	๔	๔	๕	๓	๕๕	๘๖.๐๐	ม
ร.ร. พระโขนง															
๙	๒	๔	๓	๓	๓	๔	๕	๔	๗	๕	๕	๔	๔๖	๖๘.๐๐	ก
	๒	๔	๓	๓	๓	๔	๕	๔	๔	๕	๕	๔	๔๖	๖๗.๐๐	ม
ร.ร. วัชรกฤกษ์ตรีวิ															
๑๐	๓	๗	๒	๔	๖	๗	๗	๗	๕	๕	๗	๕	๕๔	๗๕.๖๐	ก
	๓	๔	๒	๔	๕	๗	๗	๗	๕	๕	๗	๔	๕๗	๗๕.๐๐	ม
ร.ร. วัชรไตรมิตร วิทยาลัย															
๑๑	๓	๓	๒	๔	๒	๗	๗	๖	๕	๕	๗	๓	๕๔	๖๕.๐๐	ก
	๓	๓	๒	๓	๒	๗	๗	๖	๕	๕	๗	๓	๕๓	๖๙.๐๐	ม

หมายเหตุ

ก หมายถึงกลุ่มนักกีฬา

ม หมายถึงกลุ่มไม่นักกีฬา

สรุปผลสัมฤทธิ์

ข้อ ๑. ท่านได้จัดชั้นเรียนพิเศษสำหรับนักศึกษาที่มโรงเรียนหรือไม่

ได้ไปสัมภาษณ์อาจารย์ใหญ่ หรือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ หรืออาจารย์หัวหน้าวิชาการของโรงเรียน ที่นักศึกษาที่มโรงเรียนไปเรียนทั้ง ๑๖ แห่ง ปรากฏว่าไม่มีโรงเรียนใดมีนโยบายที่จัดชั้นเรียนพิเศษสำหรับนักศึกษาที่มโรงเรียนเลย

ข้อ ๒. ท่านให้คะแนนวิชาการนักศึกษาเพิ่มหรือไม่

ได้สัมภาษณ์อาจารย์ใหญ่ หรือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ หรืออาจารย์หัวหน้าวิชาการในโรงเรียนทั้ง ๑๖ แห่งดังกล่าว ปรากฏว่าไม่มีนโยบายที่จะเพิ่มคะแนนวิชาการนักศึกษาเลย

ข้อ ๓. ท่านให้คะแนนผลศึกษาเพิ่มหรือไม่

ได้สัมภาษณ์อาจารย์ใหญ่ หรือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ หรืออาจารย์หัวหน้าฝ่ายวิชาการในโรงเรียนทั้ง ๑๖ แห่งดังกล่าว ปรากฏว่าบางโรงเรียนมีนโยบายที่ให้คะแนนวิชาผลศึกษาเต็ม บางโรงเรียนไม่ได้ให้เต็ม แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของอาจารย์ผลศึกษา

ข้อ ๔. ท่านให้คะแนนวิชาหมวดพลศึกษานักศึกษาเพิ่มหรือไม่

ได้สัมภาษณ์อาจารย์ใหญ่ หรือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ หรืออาจารย์หัวหน้าฝ่ายวิชาการในโรงเรียนทั้ง ๑๖ แห่งดังกล่าว ปรากฏว่าไม่มีนโยบายเพิ่มคะแนนในหมวดนี้แก่นักศึกษาเลย

ส่วนผลการสัมภาษณ์อาจารย์ผลศึกษาของโรงเรียนทั้ง ๑๖ แห่ง ปรากฏว่าข้อ ๑, ๒, ๔ มีนโยบายเกี่ยวข้องกับอาจารย์ใหญ่ หรือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ หรืออาจารย์หัวหน้าวิชาการ ส่วนข้อ ๓ นั้น ปรากฏว่าโรงเรียนส่วนมากให้คะแนนผลศึกษาเต็มแก่นักศึกษา จะเป็นคะแนนที่ได้เปรียบผู้ที่ไม่เล่นกีฬาประมาณ ๓ - ๕ คะแนน แต่เมื่อเทียบเงินเปอร์เซ็นต์แล้ว คะแนนดังกล่าวก็ไม่ได้ทำให้นักศึกษาได้เปรียบผู้ที่ไม่เล่นกีฬาแต่อย่างใดเลย

ตาราง ๑๓ แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนชั้น ม.ศ. ๓
 ของกลุ่มนักศึกษาและกลุ่มไม่ ักนักศึกษา

ชื่อโรงเรียน	คะแนน ม.ศ. ๓ ของกลุ่มนักศึกษา	คะแนน ม.ศ. ๓ ไม่ ักนักศึกษา
โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์	๓๑๘	๓๕๐
	๓๐๑	๒๕๐
	๒๗๑	๒๗๐
	๘๕๗	๘๐๓
	๘๗๘	๘๗๐
	๕๒๐	๓๐๐
	๓๘๓	๓๗๒
โรงเรียนวัดกราวาชีวาส	๓๕๐	๓๘๐
	๓๖๐	๓๖๐
	๓๒๕	๓๒๑
	๘๑๐	๘๓๐
	๓๐๐	๒๘๐
	๓๕๖	๓๕๐
โรงเรียนโยธินบูรณะ	๓๓๐	๘๐๓
	๓๕๘	๘๒๒
	๓๒๐	๒๓๐
โรงเรียนปทุมคงคา	๓๘๖	๓๒๐
	๓๒๐	๓๒๐
	๒๗๕	๒๕๗
	๕๘๐	๕๘๐

ตาราง๑๓ แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้น ม.ศ. ๓
ของกุ่มนักร้องและกุ่มไม้ชั้นนักร้อง (ต่อ)

ชื่อโรงเรียน	คะแนน ม.ศ. ๓ ของกุ่มนักร้อง	คะแนน ม.ศ. ๓ ไม้ชั้นกุ่มนักร้อง
โรงเรียนหุุมคงคา	๖๒๐	๓๓๐
	๖๒๓	๕๘๐
	๓๖๕	๓๖๐
	๖๘๐	๓๕๐
โรงเรียนวัดบวรนิเวศ	๖๔๐	๖๔๐
	๘๑๓	๓๔๐
	๓๖๐	๓๘๑
	๓๕๐	๓๑๕
	๘๒๐	๓๔๕
	๓๔๐	๓๐๐
	๓๐๐	๓๑๘
โรงเรียนวัดเบญจมบพิตร	๘๑๐	๘๐๐
โรงเรียนพระโขนง	๖๖๐	๕๘๐
โรงเรียนวัดบวรนิเวศ	๖๑๖	๓๑๒
โรงเรียนไตรมิตรวิทยาลัย	๕๕๐	๖๕๐

ตาราง ๑๔ แสดงคะแนนสิ่งแวดลอม ข้อ ก. การเรียนและสิ่งทีช่วยส่งเสริมบทเรียน และ
 ข้อ ข. ความเป็นอยูและสภาพที่บานักที่โรงเรียนของกณักกีฬาและกณไม่นักกีฬา

ชื่อโรงเรียน	คะแนนของ นักกีฬา ข้อ ก.	คะแนนของผูไปช นักกีฬา ข้อ ก.	คะแนนของ นักกีฬา ข้อ ข.	คะแนนของผูไมช นักกีฬา ข้อ ข.
โรงเรียนเทพศิรินทร์	๕๔	๖๑	๒๘	๓๑
	๕๗	๕๗	๒๕	๔๑
	๕๒	๕๔	๓๔	๔๐
	๖๗	๖๖	๓๑	๓๘
	๕๑	๖๓	๓๑	๒๕
	๖๓	๖๗	๒๕	๓๖
	๔๔	๕๖	๒๗	๓๘
โรงเรียนวิภาวดีรังสิต	๖๑	๕๗	๓๗	๓๕
	๖๐	๖๖	๓๖	๓๑
	๕๐	๕๔	๓๖	๓๓
	๕๓	๖๓	๔๔	๓๕
	๕๖	๖๓	๓๔	๓๗
โรงเรียนโยธินบูรณะ	๖๐	๕๕	๓๑	๔๒
	๕๘	๖๕	๓๓	๓๐
	๖๕	๖๗	๔๕	๓๖
โรงเรียนปทุมคงคา	๖๗	๕๖	๓๔	๓๖
	๗๖	๔๘	๓๖	๓๖
	๕๒	๖๖	๓๖	๔๑
	๗๓	๔๗	๓๕	๒๗
	๕๔	๗๔	๓๐	๓๖

ตาราง ๑๔ แสดงคะแนนสิ่งแวคล้อม ข้อ ก. การเรียนและสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมบทเรียน และ
 ข้อ ข. ความเป็นอยู่และสภาพที่มันกับที่โรงเรียนของกลุ่มนักศึกษาและกลุ่มไปรษณีย์นักศึกษา (ต่อ)

ชื่อโรงเรียน	คะแนนของ นักศึกษา ข้อ ก.	คะแนนของผู้ไม่ใช้ นักศึกษา ข้อ ก.	คะแนนของ นักศึกษา ข้อ ข.	คะแนนของผู้ไม่ใช้ นักศึกษา ข้อ ข.
โรงเรียนพุทธมณฑล	๖๖	๕๖	๓๘	๒๐
	๕๖	๖๘	๒๖	๓๕
	๖๐	๕๒	๓๓	๓๕
	๖๕	๗๑	๒๗	๕๓
โรงเรียนวัดบวรนิเวศ	๖๕	๕๕	๕๐	๓๖
	๖๒	๕๕	๓๐	๓๕
	๕๕	๖๒	๓๒	๓๖
	๗๕	๗๓	๓๓	๕๑
	๕๒	๗๑	๒๗	๓๕
	๕๕	๖๕	๓๐	๓๗
	๕๘	๗๕	๒๘	๒๘
โรงเรียนวัดเบญจมบพิตร	๕๒	๖๐	๓๓	๓๒
โรงเรียนพระโขนง	๕๕	๕๕	๓๓	๓๒
โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์	๖๑	๘๒	๓๐	๓๗
โรงเรียนไตรมิตรวิทยาลัย	๖๕	๖๕	๓๕	๓๓

ตาราง ๑๕ แสดงคะแนนทัศนคติของกลุ่มนักศึกษาและกลุ่มไม่นักศึกษา

โรงเรียน	คะแนนทัศนคติ กลุ่มนักศึกษา	คะแนนทัศนคติ กลุ่มไม่นักศึกษา
โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์	๓๒	๒๐
	๑๗	๒๑
	๒๕	๑๓
	๑๘	๑๑
	๒๐	๒๕
	๒๑	๒๒
	๘	๒๔
โรงเรียนวัดราชาธิวาส	๘	๑๒
	๑๖	๖
	๒๒	๑๕
	๒๘	๒๖
	๒๐	๒๔
	๑๑	๑๑
โรงเรียนโยธินบูรณะ	๑๐	๒๔
	๑๘	๒๕
	๒๒	๒๑
โรงเรียนปทุมคงคา	๒๐	๑๘
	๑๔	๒๑
	๒๐	๑๕
	๒๐	๑๗

ตาราง ๑๕ แสดงคะแนนทัศนคติของกลุ่มนักศึกษาและกลุ่มไม่ใช่นักศึกษา (ต่อ)

โรงเรียน	คะแนนทัศนคติ กลุ่มนักศึกษา	คะแนนทัศนคติ กลุ่มไม่ใช่นักศึกษา
โรงเรียนปทุมคงคา	๒๘	๓๑
	๑๓	๒๓
	๒๔	๑๘
	๒๑	๑๘
โรงเรียนวัดบวรนิเวศ	๑๘	๒๐
	๑๖	๒๑
	๑๕	๒๔
	๒๒	๒๘
	๑๘	๒๒
	๓๒	๑๒
โรงเรียนวัดเบญจมบพิตร	๑๓	๒๘
	๑๘	๑๕
โรงเรียนพระโขนง	๑๒	๑๘
โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์	๑๘	๒๘
โรงเรียนไตรมิตรวิทยาลัย	๑๒	๒๔

สูตรทาง คณิตศาสตร์ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

๑. ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

$$\bar{x} = \frac{\sum fx}{N}$$

๒. ค่าความแปรปรวน

$$S^2 = \frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}$$

๓. ค่า t - test (Critical Ratio)

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}}$$

ภาคผนวก ข.

๑. แบบสอบถามประเภทที่ ๑
๒. แบบสอบถามประเภทที่ ๒
๓. แบบสอบถามปลายเปิด

แบบสอบถามประเภทที่ ๑

นักเรียนที่รักทั้งหลาย

ด้วยข้าพเจ้ามีความประสงค์จะทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาเรื่อง "ผลค้างของการเรียนระหว่างนักกีฬาทีมโรงเรียน กับผู้ที่ไม่ได้ร่วมเล่นกีฬา" เพื่อจะได้ทราบข้อเท็จจริงในการเรียนของนักเรียนโดยแท้จริง ข้าพเจ้าจึงขอความร่วมมือจากนักเรียน โดยช่วยกรุณาตอบแบบสอบถามข้างล่างนี้อย่างจริงจังและเป็นความจริงที่สุด คำตอบของนักเรียนทุกประการ ข้าพเจ้าจะเก็บไว้เป็นความลับ จะไม่เปิดเผยในที่ใด ๆ ทั้งสิ้น และเป็อนักเรียนตอบคำถามเสร็จเรียบร้อยแล้ว ช่วยพับใส่ซองที่แนบมาและปิดผนึกด้วย

หวังเป็นอย่างยิ่งว่านักเรียนคงให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี อันจะเป็นประโยชน์ต่อตัวนักเรียนและต่อประเทศไทยชาติในที่สุด

ขอขอบคุณ

(ลงชื่อ) วรณา พรหมบุญมย์

(นางวรณา พรหมบุญมย์)

นิสิตปริญญาโท สาขาการแนะแนว

วศ. ประสานมิตร

ก. หมวดครอบครัว

๑. ที่อยู่ปัจจุบันอยู่ในย่าน (เช่น ย่านบางรัก บางลำภู ฯลฯ)
๒. อาชีพบิดา อาชีพมารดา
- อาชีพผู้ปกครอง (ตอบเฉพาะผู้ที่บิดามารดาไปไม่ได้คู่ปกครอง)

๓. รายได้ของผู้ปกครอง เกือบจะประมาณ (ขีด ✓ หน้าข้อที่ต้องการ เพียงข้อเดียว)

- () เกือบจะ ๕๐๐ บาทขึ้นไป
 () เกือบจะ ๑๓๐๐ - ๕๕๐๐ บาท
 () เกือบจะ ๗๐๐ - ๑๒๐๐ บาท
 () เกือบจะ ๔๐๐ - ๖๐๐ บาท
 () เกือบจะ ๒๐๐ - ๓๐๐ บาท

๔. ลักษณะบ้านที่อยู่

เลือกตอบ ขล (ก) หรือ ข้อ (ข) เพียงข้อเดียว

(ก.) บ้านที่เงินของตนเอง (เขียนเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ต้องการ เพียงข้อเดียว)

- () ตึกหลัง
 () ครึ่งตึกครึ่งไม้
 () ไม้ทังหลัง
 () ตึกแถว
 () ห้องแถวไม้

(ข.) บ้านเช่า (เขียนเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ต้องการ เพียงข้อเดียว)

- () ตึกหลัง
 () ครึ่งตึกครึ่งไม้
 () ไม้ทังหลัง
 () ตึกแถว
 () ห้องแถวไม้

๕. เครื่องใช้ภายในบ้าน (ตอบเฉพาะที่ปีใช้อยู่เท่านั้น ถ้าไม่มีให้วางไว้)

วิทยุ	เครื่อง
พัดลม	เครื่อง
โทรทัศน์	เครื่อง
เครื่องเล่นจานเสียง	เครื่อง
เครื่องอัดเทป	เครื่อง
ตู้เย็น	ตู้
เตารีดไฟฟ้า	เตา
แก๊ส	เตา
จักรยานยนต์	คัน
ส่วนลวเครื่อง	กัน

๖. จำนวนหนังสืออ่านที่บ้าน (ตอบเฉพาะเท่าที่มีอยู่จริงเท่านั้น)

หนังสือพิมพ์รายวัน	ฉบับ
หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์	ฉบับ
หนังสือพิมพ์รายเดือน	ฉบับ
หนังสือเบกกาซินอื่น ๆ	ฉบับ
หนังสืออ่านทุกประเภท	ฉบับ

๗. หมวดสังคม

๗. การไปเที่ยวนอกบ้าน

ก. ดูภาพยนตร์ตามโรงภาพยนตร์บ่อยแค่ไหน? (โดยประมาณ)

สัปดาห์ละ ครั้ง เดือนละ ครั้ง ปีละ ครั้ง

ข. ส่วนมากการไปดูภาพยนตร์ตามโรงภาพยนตร์นั้น (ขีดเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความ ที่ต้องการเพียงข้อเดียว)

() ไปตามลำพัง () ไปกับเพื่อน () ไปกับผู้ใหญ่

- ค. การไปปฏิบัติงานพิธีต่าง ๆ และการดูกีฬาบ่อยแค่ไหน? (โดยประมาณ)
 สัปดาห์ละ.....ครั้ง เดือนละ.....ครั้ง ปีละ.....ครั้ง
- ง. ส่วนมากไปปฏิบัติงานพิธีต่าง ๆ และการดูกีฬานั้น (ชี้เครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความ
 ที่ต้องการ เพียงข้อเดียว)
 () ไปตามลำพัง () ไปกับเพื่อน () ไปกับหมู่ใหญ่
- จ. การไปเที่ยวดูสถานที่ต่าง ๆ (เช่น วัดพระแก้ว หอผ้าจำลอง ฯลฯ) บ่อย
 แก่ไหน? (โดยประมาณ)
 สัปดาห์ละ.....ครั้ง เดือนละ.....ครั้ง ปีละ.....ครั้ง
- ฉ. ส่วนมากการไปเที่ยวดูสถานที่ต่าง ๆ นั้น (ชี้เครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความ
 ที่ต้องการ เพียงข้อเดียว)
 () ไปตามลำพัง () ไปกับเพื่อน () ไปกับหมู่ใหญ่
๘. การคบเพื่อน (ชี้เครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ต้องการ เพียงข้อเดียว)
- ก. () นักเรียนมีเพื่อนสนิทส่วนมากเป็นชาย
 () นักเรียนมีเพื่อนสนิทส่วนมากเป็นหญิง
- ข. นักเรียนมีเพื่อนสนิททั้งโรงเรียนและนอกโรงเรียนนั้น ประมาณ
 () ๑๐ คนขึ้นไป
 () ๖ - ๙ คน
 () ๓ - ๕ คน
 () ๑ - ๒ คน
 () ไม่มีเลย
- ค. หมวดเรื่องราวส่วนตัว
๙. การอ่านหนังสือนอกจากหนังสือเรียน
- ก. ที่โรงเรียน อ่านหนังสือในห้องสมุด (ชี้เครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่
 ต้องการ เพียงข้อเดียว)

- () ทุกวันวันละหลายชั่วโมง
- () ทุกวันวันละ เล็กน้อย
- () นาน ๆ ครั้งครั้งละหลายชั่วโมง
- () นาน ๆ ครั้งครั้งละ เล็กน้อย
- () ไม่เคยเลย

ข. ที่บ้าน (ชี้เครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ต้องการเพียงข้อเดียว)

- () ทุกวันวันละหลายชั่วโมง
- () ทุกวันวันละ เล็กน้อย
- () นาน ๆ ครั้งครั้งละหลายชั่วโมง
- () นาน ๆ ครั้งครั้งละ เล็กน้อย
- () ไม่เคยเลย

๑๐. สุขภาพโดยทั่วไป (ชี้เครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ต้องการเพียงข้อเดียว)

ก. ความเจ็บป่วย

- () เจ็บและหยุดโรงเรียนบ่อย
- () เจ็บนาน ๆ ครั้ง
- () ไม่เคยเจ็บเลย

ข. การรับประทานอาหารกลางวัน

- () กลับไปรับประทานอาหารที่บ้าน
- () นำอาหารไปรับประทานที่โรงเรียน
- () ซื้ออาหารรับประทานที่โรงเรียน
- () ไม่รับประทานเลย

๑๑. การเรียน

ตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนหนังสือจนถึงบัดนี้เป็นเวลา ปี (ชี้เครื่องหมาย

✓ หน้าข้อความที่ต้องการเพียงข้อเดียว)

- () เรียนซ้ำชั้น เป็นจำนวน
- () ไม่เคยเรียนซ้ำชั้นเลย

๑๒. นักเรียนมีความสนใจงานอดิเรกประเภทใดมากที่สุด (ชี้เครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ต้องการ เพียงข้อเดียว)

- () ประเภทดนตรี
- () ประเภทต้นไม้ดอกไม้
- () ประเภทกีฬา
- () ประเภทวิชาการ เช่น ชุมนุมต่าง ๆ ทางวิชาการ
- () ประเภทหนังสือที่ไม่เกี่ยวกับวิชาการ
- () ประเภทหรรษาทุกชนิด
- () อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๑๓. นักเรียนได้ใช้จ่ายส่วนตัววันละ (ชี้เครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ต้องการ เพียงข้อเดียว)

- () ๑๐ บาทขึ้นไป
- () ๘ - ๑๐ บาท
- () ๔ - ๖ บาท
- () ๑ - ๓ บาท
- () ไม่ได้เลย

๑๔. นักเรียนกำลังอยู่ในโรงเรียน

โรงเรียนมัธยมศึกษาปีที่

ปีที่แล้ว วิทยาลัยมัธยมศึกษาปีที่

เลขที่ นบ๑๒๓๔๕๖๗๘๙๐

ได้คะแนนสอบไล่ปลายปีมัธยมศึกษาปีที่ ๒ คะแนน คิดเป็น

ได้คะแนนสอบไล่ปลายปีมัธยมศึกษาปีที่ ๓ คะแนน คิดเป็น

นักเรียนเป็นนักกีฬาทีมโรงเรียนปีที่แล้ว () เป็น () ไม่เป็น

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง

ค่อนข้างมาก ก็คือ ได้รับ ๕ - ๖ ครั้งต่อปี
มากที่สุด คือ ได้รับมากกว่า ๖ ครั้งขึ้นไป

ก. การเรียนและสิ่งที่ย้ายส่งเสริมบทเรียน

๑. ทำนดูหนังสือและดูตำราในสัปดาห์หนึ่ง มาก น้อย เพียงใด

ไม่เคยทบทวนเลย

ทบทวนสัปดาห์ละ ๑ - ๓ ชั่วโมง

ทบทวนสัปดาห์ละ ๔ - ๗ ชั่วโมง

ทบทวนสัปดาห์ละ ๘ - ๑๑ ชั่วโมง

ทบทวนสัปดาห์ละ ๑๑ ชั่วโมงขึ้นไป

๒. ทำนอ่านหนังสือที่มิใช่ตำราเรียน แต่เป็นหนังสือประกอบความรู้ในวิชาที่เรียน สัปดาห์หนึ่งมากน้อยเพียงใด

ไม่เคยอ่านเลย

อ่านสัปดาห์ละ ๑ - ๑ ๑/๒ ชั่วโมง

อ่านสัปดาห์ละ ๒ - ๓ ๑/๒ ชั่วโมง

อ่านสัปดาห์ละ ๔ - ๖ ชั่วโมง

อ่านสัปดาห์ละมากกว่า ๖ ชั่วโมงขึ้นไป

๓. ทำนฟังข่าวและรายการภาคความรู้ทางวิทยุ สัปดาห์หนึ่งมากน้อยเพียงใด

ไปได้ฟังเลย

ฟังสัปดาห์ละ ๑ - ๑ ๑/๒ ชั่วโมง

ฟังสัปดาห์ละ ๒ - ๓ ๑/๒ ชั่วโมง

ฟังสัปดาห์ละ ๔ - ๖ ชั่วโมง

ฟังสัปดาห์ละมากกว่า ๖ ชั่วโมงขึ้นไป

๔. ท่านดูข่าวและรายการภาคความรู้ทางโทรทัศน์ในสัปดาห์หนึ่งอย่างน้อยเพียงใด

- ไม่เคยดูเลย
- ดูสัปดาห์ละ ๑ - ๑ ๑/๒ ชั่วโมง
- ดูสัปดาห์ละ ๒ - ๓ ๑/๒ ชั่วโมง
- ดูสัปดาห์ละ ๔ - ๖ ชั่วโมง
- ดูสัปดาห์ละมากกว่า ๖ ชั่วโมงขึ้นไป

๕. ท่านอ่านข่าวในหนังสือพิมพ์และรายการภาคความรู้สัปดาห์หนึ่งอย่างน้อยเพียงใด

- ไม่ได้อ่านเลย
- อ่านสัปดาห์ละ ๑ - ๑ ๑/๒ ชั่วโมง
- อ่านสัปดาห์ละ ๒ - ๓ ๑/๒ ชั่วโมง
- อ่านสัปดาห์ละ ๔ - ๖ ชั่วโมง
- อ่านสัปดาห์ละมากกว่า ๖ ชั่วโมงขึ้นไป

๖. ในการทำงานที่กลุ่มอบหมาย ท่านได้ฟังผู้อื่นอย่างน้อยเพียงใด

- ไม่ได้ฟังผู้อื่นเลย
- ฟังผู้อื่นน้อย
- ฟังผู้อื่นพอประมาณ
- ฟังผู้อื่นเป็นส่วนมาก
- ฟังผู้อื่นมากที่สุด

๗. เพื่อนช่วยแก้ไขหาในบทเรียนของท่านอย่างน้อยเพียงใด

- ไม่ได้ช่วยเลย
- ช่วยน้อย
- ช่วยพอสมควร
- ช่วยเป็นส่วนมาก
- ช่วยมากที่สุด

๘. ครู อาจารย์ ช่วยแก้ข้อข้องใจของท่านเกี่ยวกับบทเรียนเพียงใด

- ไม่เอาช่วยเลย
- ช่วยน้อย
- ช่วยพอประมาณ
- ช่วยเ็นส่วนมาก
- ช่วยมากที่สุด

๙. บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีส่วนช่วยชักจูงให้ท่านสนใจบทเรียนมากน้อยเพียงใด

- ไม่ได้มีส่วนชักจูงเลย
- มีส่วนชักจูงน้อย
- มีส่วนชักจูงพอประมาณ
- มีส่วนชักจูงมาก
- มีส่วนช่วยชักจูงมากที่สุด

๑๐. ท่านต้องการผู้รับฟังข้อข้องใจในบทเรียนและการปรับตัวของท่านมากน้อยเพียงใด

- ไม่ต้องการเลย
- ต้องการบ้าง
- ต้องการพอประมาณ
- ต้องการมาก
- ต้องการมากที่สุด

๑๑. ท่านเรียนหนังสือด้วยความเอาใจใส่เพียงใด

- ไม่เอาใจใส่เลย
- เอาใจใสน้อย
- เอาใจใสปอดี
- เอาใจใสมาก
- เอาใจใสมากที่สุด

๑๒. ท่านขอรับคำปรึกษาจากครูอาจารย์เมื่อท่านมีปัญหาบ่อยเพียงใด

ไม่ได้ขอคำปรึกษาจากท่านเลย

ขอ ๑ - ๓ ครั้ง/ปี

ขอ ๔ - ๑๐ ครั้ง/ปี

ขอ ๑๑ - ๑๕ ครั้ง/ปี

ขอมากกว่า ๑๕ ครั้งขึ้นไปต่อปี

๑๓. ครูอาจารย์ทำให้ท่านพอใจจนเรียนเพียงใด

ไม่ทำให้พอใจเลย

ทำให้พอใจน้อย

ทำให้พอใจพอประมาณ

ทำให้พอใจมาก

ทำให้พอใจมากที่สุด

๑๔. ท่านพยายามเรียนวิชาที่ท่านไม่ชอบเพียงใด

ไม่พยายามเรียนเลย

พยายามเรียนน้อย

พยายามเรียนพอประมาณ

พยายามเรียนอย่างมาก

พยายามเรียนมากที่สุด

๑๕. การเรียนหนังสือยากสำหรับท่านเพียงใด

ไม่ยากเลย

ยากนิดหน่อย

ยากพอประมาณ

ยากมาก

ยากมากที่สุด

๑๖. ท่านทราบวิธีเรียนหนังสือที่จะทำให้ได้ผลดีมากที่สุดเพียงใด

- ไม่ทราบเลย
- ทราบเล็กน้อย
- ทราบพอประมาณ
- ทราบมาก
- ทราบมากที่สุด

๑๗. ท่านใช้หนังสือปทานุกรม หรือหนังสือค้นคว้าบ่อยเพียงใด

- ไม่ใช้เลย
- ใช้นิดหน่อย
- ใช้พอประมาณ
- ใช้มาก
- ใช้มากที่สุด

๑๘. ท่านทบทวนบทเรียนบ่อยเพียงใดจึงจะเข้าใจ

- เข้าใจโดยไม่ต้องทบทวน
- ทบทวนเล็กน้อย
- ทบทวนพอประมาณ
- ทบทวนมาก
- ทบทวนมากที่สุด

๑๙. ท่านทำการบ้านที่ครูมอบหมายให้ทันตามเวลาเพียงใด

- ไม่เคยทันตามเวลาเลย
- เคยทันกำหนดเวลาบ้าง
- เคยทันกำหนดเวลาพอประมาณ
- เคยทันกำหนดเวลาเป็นส่วนมาก
- เคยทันตามกำหนดเวลาทุกครั้ง

๒๐. ท่านมีอุปกรณ์การเรียนเชิงใด

- ไม่เคยมีเลย
- มีบ้าง
- มีพอประมาณ
- มีเป็นส่วนมาก
- มีมากครบทุกอย่าง

๒๑. ท่านเป็นอยู่และสภาพที่บ้านและที่โรงเรียน

๑. ท่านมีจิตใจร่าเริงเพียงใด

- ไม่ร่าเริงเลย
- ร่าเริงน้อย
- ร่าเริงพอสมควร
- ร่าเริงมาก
- ร่าเริงมากที่สุด

๒. ท่านพอใจชีวิตประจำวันในบ้านของท่านเพียงใด

- ไม่พอใจเลย
- พอใจน้อย
- พอใจพอสมควร
- พอใจมาก
- พอใจมากที่สุด

๓. สภาพบ้านและรอบบ้านของท่านรบกวนการดูหนังสือของท่านเพียงใด

- ไม่รบกวนเลย
- รบกวนน้อย
- รบกวนพอประมาณ
- รบกวนมาก
- รบกวนมากที่สุด

๔. ท่านพอใจเพื่อนที่โรงเรียนเพียงใด

- ไม่พอใจเลย
- พอใจน้อย
- พอใจปานกลาง
- พอใจมาก
- พอใจมากที่สุด

๕. ท่านชอบทำงานอดิเรกมากน้อยเพียงใด

- ไม่ชอบเลย
- ชอบน้อย
- ชอบปานกลาง
- ชอบมาก
- ชอบมากที่สุด

๖. ท่านได้รับการอุปการะทางการเงินจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเพียงใด

- ไม่ได้รับเงินช่วยเหลือเลย
- ได้รับเงินช่วยเป็นส่วนน้อย
- ได้รับเงินช่วยพอสมควร
- ได้รับเงินช่วยมาก
- ได้รับเงินช่วยมากที่สุด

๗. ท่านได้รับความอบอุ่นจากบิตามารดาหรือผู้ปกครองเพียงใด

- ไม่ได้รับความอบอุ่นเลย
- ได้รับความอบอุ่นน้อย
- ได้รับความอบอุ่นพอสมควร
- ได้รับความอบอุ่นมาก
- ได้รับความอบอุ่นมากที่สุด

๘. ท่านแบ่งเวลาทำงานและพักผ่อนหย่อนใจในชีวิตประจำวันของท่านอย่างไร

- ไม่ไ้แบ่งเลย
- แบ่งไว้เล็กน้อย
- แบ่งไว้พอประมาณ
- แบ่งไว้ค่อนข้างเป็นระเบียบดี
- แบ่งไว้เป็นระเบียบดีที่สุด

๙. ท่านช่วยทำงานบ้านมากน้อยเพียงใด

- ไม่ช่วยทำเลย
- ช่วยทำเล็กน้อย
- ช่วยทำพอประมาณ
- ช่วยทำมาก
- ช่วยทำมากที่สุด

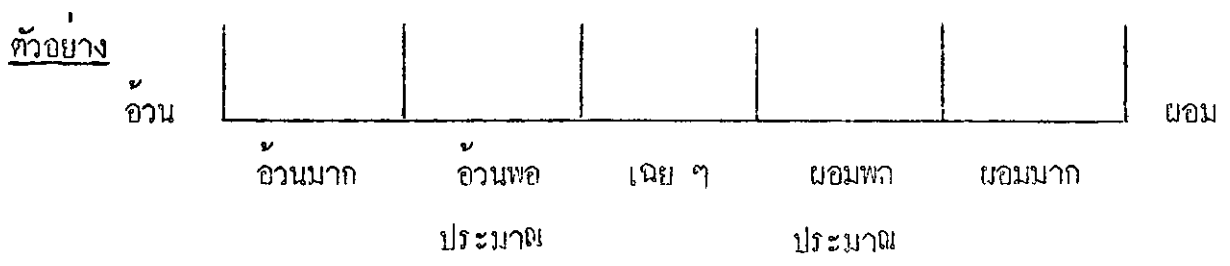
๑๐. ท่านมีที่อยู่ในบ้านและมีที่ทำงานเป็นที่พอใจเพียงใด

- ไม่พอใจเลย
- พอใจเล็กน้อย
- พอใจพอประมาณ
- พอใจมาก
- พอใจมากที่สุด

แบบสอบถามตอนที่ ๒ (ทัศนคติต่อการกีฬาที่มีผลต่อผู้เล่น)

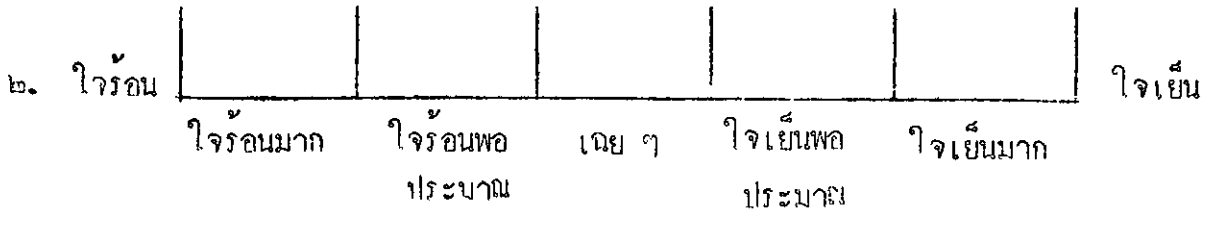
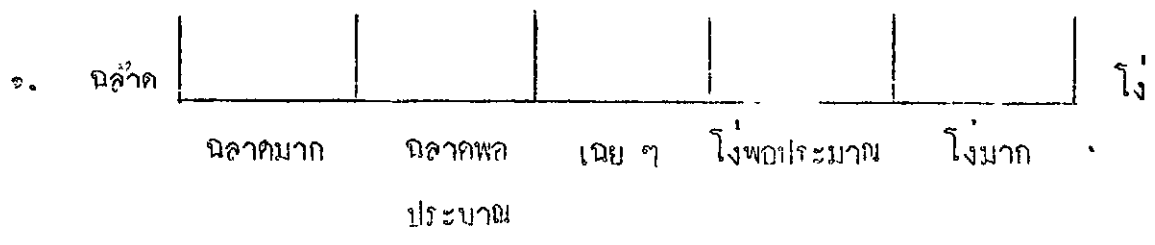
ในการตอบแบบสอบถามนี้ ให้ท่านพิจารณาความรู้สึกที่ท่านมีต่อผู้เล่นกีฬา ตาม คำทั้งสองข้างที่อยู่ทางซ้าย - ขวา ของสเกล แล้วชี้ว่า จตุร ชิดตามน้ำหนักบอกนัยตามความรู้สึกของท่าน

เช่น ท่านเห็นว่านักกีฬาเมื่อเล่นกีฬาแล้วทำให้เขาเป็นคนอ้วนหรือผอม ถ้าท่านเห็นว่ากีฬาทำให้ผู้เล่นเป็นคนอ้วน ท่านก็ชี้ใจตลอดไปว่า อ้วนมากหรืออ้วนพอประมาณ ถ้าท่านเห็นว่ากีฬาทำให้ผู้เล่นเป็นคนผอม ท่านก็ชี้ใจตลอดไปว่า ผอมมากหรือผอมพอประมาณ ถ้าท่านไม่เห็นว่าการกีฬาจะทำให้ผู้เล่นอ้วนหรือผอม แสดงว่าท่านรู้สึกเฉย ๆ

ในตัวอย่างนี้ มีเครื่องหมาย ✓ ในช่อง ผอมมาก แสดงว่าผู้ตอบมีความเห็นว่า กีฬาทำให้ผู้เล่นผอมมาก

ท่านเห็นว่าการกีฬาที่มีผลทำให้ผู้เล่นเป็นอย่างไร? ให้ทำขีดเครื่องหมาย ลงในช่องที่ต้องการ

๓. มีไหวพริบ

--	--	--	--	--

 ที่ม
- มีไหวพริบมาก มีไหวพริบพอประมาณ เฉย ๆ ที่มพอประมาณ ที่มมาก
๔. ชักช้า

--	--	--	--	--

 ว่องไว
- ชักช้ามาก ชักช้าพอประมาณ เฉย ๆ ว่องไวพอ ว่องไวมาก
๕. เข้กับผู้อื่นง่าย

--	--	--	--	--

 เข้กับผู้อื่นยาก
- เข้กับผู้อื่นง่ายมาก เข้กับผู้อื่นง่ายพอประมาณ เฉย ๆ เข้กับผู้อื่นยากพอประมาณ เข้กับผู้อื่นยากมาก
๖. เอาเปรียบ

--	--	--	--	--

 เสียสละ
- เอาเปรียบมาก เอาเปรียบพอประมาณ เฉย ๆ เสียสละพอประมาณ เสียสละมาก
๗. แข็งแรง

--	--	--	--	--

 อ่อนแอ
- แข็งแรงมาก แข็งแรงพอประมาณ เฉย ๆ อ่อนแอพอประมาณ อ่อนแอมาก

๘. หงอยเหงามาก หงอยเหงามาก หงอยเหงามพอประมาณ เฉย ๆ สดชื่นพอสมควร สดชื่นมาก สดชื่น

๙. อองอวมาก อองอวมาก อองอวมพอประมาณ เฉย ๆ เชื่องซึมพอสมควร เชื่องซึมมาก เชื่องซึม

๑๐. ละเลยมาก ละเลยมาก ละเลยมพอประมาณ เฉย ๆ รับผิดชอบพอสมควร รับผิดชอบมาก รับผิดชอบ

๑๑. ใจเฟื่องใจเฟื่องมาก ใจเฟื่องใจเฟื่องพอประมาณ เฉย ๆ ตระหนี่พอสมควร ตระหนี่มาก ตระหนี่

๑๒. ทอแถมมาก ทอแถมมาก ทอแถมพอประมาณ เฉย ๆ มานะอดทนพอสมควร มานะอดทนมาก มานะอดทน

๑๓. รู้จักอกภัยมาก รู้จักอกภัยมาก รู้จักอกภัยพอประมาณ เฉย ๆ ไม่รู้จักอกภัยพอสมควร ไม่รู้จักอกภัยมาก ไม่รู้จักอกภัย

๑๙. มีความลับ

เปิดเผย

มีความลับมาก

มีความลับ

เฉย ๆ

เปิดเผยพอ

เปิดเผยมาก

พอประมาณ

ประมาณ

๒๐.

มีคุณรู้จัก
น้อย

กว้างขวาง

มีคุณรู้จักน้อย
มาก

มีคุณรู้จักน้อย
พอประมาณ

เฉย ๆ

กว้างขวาง
พอประมาณ

กว้างขวาง
มาก

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

แบบสอบถาม

ขอความกรุณานักเรียนช่วยตอบข้อคำถามข้างล่างนี้ตามความคิดเห็นของนักเรียน เพื่อนำผลไปทำแบบทดสอบเกี่ยวกับผลทางการเรียนของนักกีฬา และผู้ที่ไม่วิเคราะห์กีฬา อันจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนและประเทศชาติในที่สุด.

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

(ลงชื่อ) วรรณ พรหมบุรณ

(นางวรรณ พรหมบุรณ)

นิสิตปริญญาโท วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร.

๑. กีฬาคือและมีประโยชน์อย่างไร ?

ตอบ

๒. กีฬาไม่ดี และไม่มีประโยชน์อย่างไร ?

ตอบ

๓. ผู้ที่เป็นนักกีฬานั้น คือ เพราะ

๔. ผู้ที่ไม่เป็นนักกีฬานั้น คือ เพราะ

๕. ผู้ที่เป็นนักกีฬานั้น ไม่ใช่ เพราะ -

๖. ผู้ที่ไม่เป็นนักกีฬานั้น ไม่ใช่ เพราะ -